
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 12

I Legislatura

Any 1980

**Presidència provisional
del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera**

Sessió Plenària núm. 7

Quarta reunió
tinguda el dia 29 de juliol de 1980

SUMARI

Es reprèn la sessió, suspesa el proppassat dia 24, a un quart i onze minuts d'onze del matí. Presideix el Molt Honorable Sr. Heribert Barrera, acompanyat de tots els altres membres de la Mesa.

El senyor President comunica el traspàs del senyor Joaquín Garrigues Walker i el del senyor Joan Ballester i Canals.

Punt segon de l'ordre del dia: discussió i aprovació dels Dictàmens de la Comissió de Seguiment i Provisional relatius als Projectes de Llei de Concessió de Crèdit Extraordinari per al Finançament de les Necessitats Derivades de la Creació de Nous Departaments i per al Funcionament del Parlament de Catalunya, i el Projecte de Llei de Concessió d'un Suplement de Crèdit per al Finançament de Determinades Despeses de Funcionament de la Generalitat i del Parlament de Catalunya, presentats pel Consell Executiu de la Generalitat.

Abans de cedir la paraula a l'Honorable Conseller d'Economia i Finances, senyor Trias i Fargas, el senyor President comunica que s'han advertit uns errors tipogràfics en el text imprès i que seria convenient de fer-los constar abans de començar la discussió del Dictamen.

El senyor Conseller d'Economia i Finances intervé per defensar els projectes de llei (p. 298).

No havent-hi cap G. p. que desitgi intervenir en el debat sobre els Projectes de Llei, es procedeix a discutir-ne l'articulat, començant pel Projecte de Llei de Concessió de Crèdit Extraordinari.

El senyor President proposa d'aprovar el text de l'articulat però no les xifres, que serien eventualment modificades, si s'esqueia, d'acord amb l'aprovació d'esmenes posteriors (p. 302).

Intervé des de l'escó el senyor Espasa, del G. p. del PSUC, per demanar que seria millor discutir les esmenes i després aprovar el text de l'articulat (p. 302).

El senyor President accepta de seguir l'ordre al revés del que proposava. (p. 302).

La primera esmena és la núm. 13, a la Secció 14, presentada pel G. Socialista, que demana la supressió dels conceptes 172 i 182. El senyor Armet, del G. Socialista, demana, per economia de debat, de defensar, globalment, totes les esmenes a la Llei de Crèdit Extraordinari presentades pel seu G.

El senyor President ho accepta, i el senyor Armet defensa les esmenes núms. 13, 14, 16, 17, 19 i 20 (p. 302). El senyor President també proposa que el G. p. del PSUC faci la defensa global de les seves esmenes i que els torns en contra es facin globalment a totes dues intervencions. La proposta s'accepta.

El senyor Espasa defensa les esmenes núms. 15 i 18, presentades pel G. p. del PSUC, i retira l'esmena núm. 21 (p. 307). Intervé el senyor Alavedra, del G. p. de CiU, per explicar que, el torn en contra, el farà el seu G. secció per secció (p. 311). Intervé des de l'escó el senyor Martín i Toval, del G. Socialista, per una qüestió d'ordre (p. 311).

El senyor President proposa de votar secció per secció.

El senyor Alavedra proposa des de l'escó, que es faci globalment. El G. Socialista i el G. p. del PSUC accepten la votació global de les seves esmenes (p. 312).

Intervenien en el torn en contra els senyors Escudé (p. 312), Subirà i Rocamora (p. 313) i Pi-Sunyer, tots tres del G. p. de CiU. En el torn de rèplica, intervenien els senyors Armet (p. 316), Espasa (p. 318) i Alavedra (p. 319).

Abans de passar a les votacions, el senyor President proposa al G. Socialista de votar totes les esmenes, amb excepció de la part de l'esmena núm. 14, que fa referència a la substitució del concepte 241.

Les esmenes núms. 14, menys la substitució del concepte 241, 16, 17, 19 i 20 es rebutgen per 54 vots a favor, 68 vots en contra i 1 abstenció (p. 320). La part de l'esmena núm. 14 referent a la substitució del concepte 241 es vota conjuntament amb l'esmena núm. 15, del G. p. del PSUC. Les esmenes es rebutgen per 54 vots a favor, 68 vots en contra i 1 abstenció (p. 320). Intervé des de l'escó el senyor Pedrós, del G. p. de Centristes, per una explicació de vot (p. 320).

El Projecte de Llei, en el seu **preàmbul** i en la **part dispositiva**, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 321).

Intervenien per explicar el vot els senyors Pedrós, del G. p. de Centristes (p. 321), Martín i Toval, del G. Socialista (p. 322), Espasa, del G. p. del PSUC (p. 323), i Fornas, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 323).

Acabades les explicacions de vot, se suspèn la sessió, a tres quarts i un minut de dues del migdia.

Es reprèn la sessió a tres quarts i quatre minuts de cinc de la tarda.

El senyor President obre la sessió per començar el debat del segon projecte de llei, Projecte de Llei de Concessió d'un Suplement de Crèdit per al Finançament de Determinades Despeses de Funcionament de la Generalitat i del Parlament de Catalunya. Com que la defensa d'aquest projecte ja ha estat feta aquest matí per l'Honorable Conseller d'Economia i Finances, tot seguit es procedeix a la defensa de les esmenes presentades.

El Diputat senyor Lucchetti, del G. p. del PSUC, defensa globalment les esmenes presentades el G. p. del PSUC (p. 324).

El Diputat senyor Armet defensa globalment les esmenes presentades pel G. Socialista (p. 327).

Intervenien en contra els senyors Subirà i Rocamora (p. 329), Escudé (p. 330), Pi-Sunyer (p. 331) i Fonolleda (p. 334), tots quatre del G. p. de Convergència i Unió.

Intervenien els senyors Lucchetti (p. 335), Armet (p. 336) i Subirà i Rocamora (p. 336), en el torn de rèplica.

El senyor Lucchetti retira les esmenes núms. 12, 13, 14, 15, 18, 19, 20 i 21, de la Secció 02, i les esmenes núms. 61, 62, 41 i 42 (p. 336).

El senyor Martín i Toval demana que es faci un recompte de les esmenes retirades i de les no retirades perquè creu que hi ha hagut algun error (p. 337).

El senyor President dóna compte de les esmenes retirades. A la Secció 02, s'han retirat les esmenes núms. 12, 13, 14, 15, 18, 19, 20 i 21, presentades pel G. p. del PSUC. A la Secció 03, no hi ha retirada cap esmena; romanen, doncs, en peu les núms. 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29 i 30, presentades pel G. Socialista i pel G. p. del PSUC. A la Secció 04, s'ha retirat la núm. 38. A la Secció 05, s'han retirat totes. A la Secció 06, les núms. 46, 48 i 49. A la Secció 07, les núms. 51, 53, 54, 55, 56 i 57. A la Secció 08, no ha estat retirada cap esmena. A la Secció 09, les núms. 61, 62, 65 i 67.

Intervé el senyor Martín i Toval, del Grup Socialista, des de l'escó, per retirar les esmenes núms. 63 i 64, de la Secció 09 (p. 337). Hi ha diverses intervencions des dels escons en relació amb la votació de les esmenes (p. 337). El senyor Martín i Toval retira les esmenes núms. 29, 32, 34 i 36, del G. Socialista (p. 337).

Les esmenes núms. 22, 23, 25, 26, 28, 33, 35 i 37, de la Secció 03 i de la 04, es rebutgen per 48 vots a favor, 67 vots en contra i 1 abstenció. Com a conseqüència d'aquesta votació, resten sense vigència les esmenes núms. 24 i 27, del G. Socialista (p. 338).

L'esmena núm. 30, del G. p. del PSUC, es rebutja per 51 vots a favor i 67 vots en contra.

Les esmenes núms. 39, 45, 47, 50, 52, 58 i 59, del G. Socialista, es rebutgen per 49 vots a favor, 67 vots en contra i 1 abstenció.

L'article 1 del Dictamen de la Comissió s'aprova per 69 vots a favor, 49 vots en contra i 1 abstenció (p. 338).

El senyor Martín i Toval demana de votar conjuntament la **Disposició Addicional Primera** i la **Disposició Addicional Segona** i l'article 2, excepte l'incís que diu "per un import de 351 milions, etc.". Així ho decideix el President. S'aproven per unanimitat dels presents.

Per 69 vots a favor i 49 vots en contra, s'aprova l'incís abans esmentat (p. 338).

El **preàmbul** s'aprova per unanimitat dels presents (p. 339).

Intervenien per explicar el vot els senyors Pedrós, del G. p. de Centristes (p. 339), i Fornas, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 339).

El senyor President comunica que demà, dia 30 de juliol, entra en vigor el nou Reglament i que, segons l'article 55 d'aquest, els períodes de sessions no poden tenir lloc els mesos de juliol i agost, com també que la sessió de demà serà la darrera, fins al mes de setembre.

Comunica també que cal nomenar la Diputació Permanent, i demana als G. p. que demà, al matí, a partir de les 9, donin compte de la seva constitució, rectificant-ne la constitució actual d'acord amb el Reglament.

Intervenien els senyor Ribó i Martín i Toval, des dels seus escons, en relació amb la constitució de la Diputació Permanent (p. 340).

A tres quarts de set i deu minuts de la tarda, el senyor President suspèn la sessió, que es reprendrà demà, a les dotze del migdia.

(Es reprèn la sessió a un quart i onze minuts d'onze del matí. Presideix el Molt Honorable Sr. Heribert Barrera, acompanyat de tots els altres membres de la Mesa. Al banc del Govern seuen el Molt Honorable President de la Generalitat i els Honorables Consellers senyors Coll i Alentorn, Vidal i Gayolà, Gispert, Cahner, Trias i Fargas, Collell, Laporte, Sanuy i Rigol.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Aquest final de setmana hem tingut dues pèrdues importants per a tots nosaltres. Dilluns a la matinada va morir el senyor Joaquín Garrigues Walker, del qual tots els qui l'havíem conegut havíem apreciat la intel·ligència i la cortesia. Era un home d'esperit obert, realment un liberal en el sentit més propi de la paraula i, en el que ens afecta més especialment a nosaltres, tot al llarg de la seva vida política va demostrar una gran comprensió per als problemes de Catalunya, i quan fou Ministre d'Obres Públiques va ésser el Ministre que més facilitats va donar per al traspass de competències a la Generalitat provisional. Em penso que interpreto el sentiment de tot el Parlament manifestant el nostre condol i desitjant-li un etern repòs.

També, diumenge a la matinada, va morir en Joan Ballester i Canals, la tasca patriòtica i cultural del qual és prou coneguda per tots nosaltres. Recordaré només que el 1950 va iniciar l'Obra del Diccionari, per a la difusió del *Diccionari Alcover-Moll*, que va ser l'editor dels opuscles d'Aportació Catalana i que fou perseguit i empresonat diferents vegades durant la dictadura. Era un lluitador infatigable en la clandestinitat, en la semiclandestinitat i a la llum del dia, un home enter, de principis, d'una sola peça, però amb el qual es podia comptar sempre quan es tractava de servir Catalunya. També el nostre condol a la seva família. Que descansi en pau.

Ampliació i modificació de l'ordre del dia

Discussió i aprovació dels Dictàmens de la Comissió de Seguiment i Provisional relatius als Projectes de Llei de Concessió de Crèdit Extraordinari i de Concessió d'un Suplement de Crèdit

D'acord amb l'ampliació de l'ordre del dia, que ha estat comunicada als senyors Diputats, passem ara a la

discussió i eventual aprovació dels Dictàmens de la Comissió de Seguiment i Provisional del Parlament sobre els projectes de llei de concessió de crèdit extraordinari i de concessió d'un suplement de crèdit presentats pel Consell Executiu de la Generalitat. Aquests Dictàmens són a disposició dels senyors Diputats, ja que hauran trobat a les seves bústies els números 5, 6 i 7 del *Butlletí Oficial del Parlament*, on figuren els projectes de llei presentats pel Govern, les esmenes presentades pels Grups, el Dictamen de la Comissió, la llista d'esmenes no acceptades i també, al número 7, el Reglament que vam aprovar en la nostra darrera reunió.

Passem, doncs, a la discussió d'aquests dictàmens, i per a defensar-los té la paraula el senyor Conseller d'Economia i Finances. *(Pausa.)*

Senyor Conseller, si em permet un segon. Voldria comunicar als senyors Diputats que en el text imprès s'han detectat uns quants errors tipogràfics que potser val la pena de fer constar abans de començar la discussió. A l'article primer, la quantitat del suplement de crèdit —es tracta del Dictamen sobre la Llei de concessió d'un suplement de crèdit per al finançament de determinades despeses de funcionament de la Generalitat i del Parlament de Catalunya— ha d'ésser 351.799.248 ptes.

Després, a l'estat de despeses del mateix article primer, s'hi han de fer les següents variacions: a la secció 04, Economia i Finances, el total són 45.437... *(Pausa.)* Això no sembla que sigui cap error. A l'estat de despeses de l'article primer, a la secció 04, Economia i Finances, total 45.437. Però això ja està bé, i el total... *(Pausa.)* Perdó i excusin-me. Tenia una comunicació dels errors però resulta que alguns havien estat ja corregits en el text imprès. Per tant, em limito a indicar els errors no corregits en el text imprès. En el Projecte de llei de concessió d'un suplement de crèdit, a la Disposició Addicional Segona, falta una "i" després de «quantas normes calguin»; és a dir, aquesta Disposició Addicional Segona ha de dir «S'autoritza el Consell Executiu de la Generalitat perquè dicti quantes normes calguin i per a continuar les gestions necessàries davant de l'Administració de l'Estat per tal d'aconseguir el compliment d'aquesta Llei».

En l'altre dictamen, el del crèdit, el Projecte de llei de concessió de crèdit extraordinari, hi ha un error no corregit en el text imprès, a l'article segon, en el qual l'import

que s'esmenta ha d'ésser 495.733.538 pessetes. La diferència és, simplement, que són al final 538 pessetes per comptes de 504 pessetes. Amb això, els errors del text imprès, detectats fins ara, queden corregits. Bé, excusi'm, senyor Conseller, i el senyor Conseller d'Economia i Finances té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, quan el Govern d'un poble sotmet la despesa pública al seu Parlament, crec jo que comença allò que en podríem dir l'autogovern i comença un autogovern democràtic. Per tant, jo em sento molt honorat de ser aquí, avui, amb el motiu que m'hi ha portat. Tanmateix hi ha hagut una sèrie de crítiques a les disposicions de les lleis que hem presentat, als projectes de llei que hem presentat, que en principi són sanes perquè d'això es tracta, de poder criticar i de debatre la realitat, els defectes. La llei, ja sabem tots que dona a l'Executiu la preparació i l'execució del pressupost, però dona al Parlament el dret d'aprovar, de controlar, d'esmenar, i per tant, doncs, estem en un procés normal que a mi m'omple de satisfacció. De totes maneres, crec que és just que aquests projectes es calculin, s'estudiïn, s'examinin, en el seu vertader contingut i abast, perquè el que no tindria sentit és que vulguéssim fer la crítica d'uns projectes donant-los una intenció i un abast jurídic que no tenen. Per tant, em fa l'efecte que convé que aclarim una mica la situació per a poder ser justos en la nostra crítica.

En primer lloc, haig de dir que aquests projectes de llei que presentem no són un pressupost. Jo crec, és possible, que seria millor que haguessin estat un pressupost. Vaig exposar en Comissió els motius per què creia que això no podia ser. Tanmateix el Parlament sembla que decideix que hi hagi un pressupost per a finals d'aquest any, a més del que ja preveïem per a l'any que ve. Farem el que podem, i en principi, naturalment, complirem les instruccions del Parlament.

Però avui, ara com ara, nosaltres estem en una situació completament diferent, que és el que en podríem dir una via d'urgència. Nosaltres estem complementant, mitjançant suplements de crèdit i mitjançant crèdits extraordinaris, el pressupost vigent de la Generalitat per a l'any 80, per pròrroga del de l'any 79, i, per tant, doncs, és a la llum d'aquest fet que s'ha de jutjar, sense perjudici que aquest fet sigui esmenat en el futur. Però, en aquest moment, aquest és el fet que impera i no té sentit voler donar a aquests projectes de llei un canvi en el seu contingut o una crítica amb uns objectius que no tenen, perquè, en definitiva, aquest procediment de suplements i de crèdits extraordinaris és un procediment d'urgència, el procediment que estableix l'article 64 de la Llei General Pressupostària, vigent per virtut de la Transitòria Segona de l'Estatut.

Cal preguntar-se, això sí, per què aquesta emergència, per què aquesta urgència, per què hem anat a buscar aquests camins que sobretot es caracteritzen per la rapidesa. Jo crec que això té una explicació clara, que s'ha de fer: les presses han vingut per necessitats de funcionament de la Generalitat, incloent-hi el seu Parlament. Perquè la Generalitat pugui fer un pagament, perquè es pugui fer qualsevol despesa pública, el dret pressupostari

exigeix dues condicions, una de legal que diu que no es podrà fer cap pagament si no està previst al seu crèdit pressupostàriament (article 60 de la Llei General Pressupostària) i una altra, la tresoreria, o sigui, els diners necessaris per a efectuar aquest pagament.

Per tant, tenim dues coses a tenir en compte, que s'assemblen molt, però que no són les mateixes: una, hem de tenir partida, hi ha d'haver un crèdit, sense el qual no es pot pagar encara que hi hagi diners; i l'altra, a més hem de tenir diners perquè si tinguéssim la partida i no hi haguessin els diners tampoc no podríem pagar.

En aquest moment, aquí, ens hem trobat amb la primera necessitat. El problema de la tresoreria vindrà un altre dia, no és el d'avui, perquè avui allò que fa falta és tenir partida perquè hi ha una sèrie d'activitats noves, perquè hi ha una sèrie d'activitats que han quedat deficitàriament pressupostades i convé, doncs, assignar-los el marc legal del crèdit o de la partida pressupostària perquè es puguin fer efectives i pagar.

Llavors, hem hagut de fer el que estem fent: córrer a crear aquestes partides a través dels suplements de crèdit i dels crèdits extraordinaris i, al mateix temps, des del primer dia —ja en parlarem també—, preocupant-nos per trobar la tresoreria per a moltes de les activitats de la Generalitat que no es poden enquadrar directament en el traspàs de serveis, sinó que fan referència a les infraestructures de la Generalitat, que per la seva pròpia definició, perquè són de nova creació, no poden ser objectes de traspàs i per tant requereixen un intent de finançament diferent.

Ja he dit que les dues accions coincideixen, però no sempre, i que per tant, doncs, en aquest moment, hem de saber que estem en aquesta via de la partida de trobar un crèdit en els pressupostos. Aquí hi havia diversos camins a fer, diversos camins que seguien o buscaven la solució d'aquest problema institucional, pressupostari. Jo he de dir que hi va haver una esmena a avançar, perquè tornaré sobre això, una esmena a la totalitat presentada per Centristes de Catalunya que va ésser assumida per nosaltres i pels altres partits i que, per tant, ha quedat incorporada en el Projecte de llei que a mi em sembla una gran millora tècnica, després diré per què, però ara de moment voldria fer una mica d'història, i aquesta història consisteix en el següent: nosaltres podríem per aconseguir aquesta partida, d'acord amb l'article 64 —que diu: «Indicar la font de la qual sortiran els diners per a la major despesa»; la font, no els diners mateixos, simplement dir d'on vindran aquests diners—, podríem seguir quatre camins: un camí és el d'augmentar els impostos de Catalunya o els recàrrecs a Catalunya sobre els impostos de l'Estat; això ens semblava un augment de la pressió fiscal, que nosaltres creiem que en aquest moment no és oportú i, per tant, hem refusat seguir per aquest camí.

Hi havia el camí d'endeutar-nos. Jo no dic que no ens haguem d'endeutar per a fer alguna operació o tresoreria molt a breu termini, però en tot cas, en tot cas, endeutar-nos com a sistema ens sembla que és, ara com ara, una equivocació. El crèdit públic d'una institució com la Generalitat que ara està intacte, i que pot servir per a moltes coses, per a finançar moltes coses, en benefici de Catalunya, és quelcom molt delicat que es pot destruir fàcil-

ment, de manera que de moment no creiem en l'endeutament.

I quedava llavors el tema dels impostos cedits, els quatre impostos que preveu la Disposició Addicional Sisena, que tots sabeu que són el Patrimoni, impostos sobre transmissions, donacions i luxe destinació. Aquest camí tenia moltes dificultats, això és evident i ens ho van fer notar amb diferents esmenes els senyors Diputats, i tenien raó, és a dir, aquest és un camí difícil perquè és incert en el seu resultat i, sobretot, és incert el temps en què es podran recollir els seus fruits. I, a més, té un problema molt més greu, i és que en el seu moment, d'aquí a dos o tres anys, quan arribi el moment, això serà deduïble del percentatge que correspon a Catalunya; per tant, representaria una pressió fiscal augmentada. Però tenia un gran avantatge, un avantatge que a mi em sembla que pesava, i va pesar molt, en l'esperit del Consell Executiu de la Generalitat i és que estava basat, aquest camí, en unes disposicions legals positives; estava basat en l'existència de l'Estatut, en l'aprovació de l'Estatut, que preveu que dintre del termini de sis mesos aquests impostos han d'estar en funcionament.

I quedava, per fi, la via de les subvencions amb càrrec dels pressupostos generals de l'Estat, que tenen, a la meua manera de veure, un gravíssim inconvenient, però que tenen moltíssims avantatges. El gravíssim inconvenient és que una subvenció és sempre quelcom de condicional, és sempre quelcom que depèn de la gràcia del qui dóna, i així com l'altre camí em semblava a mi que tenia una disposició legal positiva aprovada i promulgada, aquesta subvenció era quelcom que havíem de demanar i que ens podria ser concedida o refusada. Un dia, doncs, que parlem de la tresoreria entrarem en aquest camí, però jo haig de recordar una cosa que potser explica la meua reticència oficial en aquests projectes, no en la realitat, com ara explicaré, perquè aquest camí de la subvenció, l'estic negociant des del primer dia que vaig acceptar ser Conseller d'Economia i Finances de la Generalitat. De moment haig de dir que als pressupostos de l'any 79 hi ha una partida d'entrada en els ingressos de 320.000.000 de pessetes referida a la subvencions amb càrrec a la secció 32 dels pressupostos; d'aquests 320.000.000; només se n'han rebut 150 el dia d'avui. De manera que s'explica que jo tingués els meus dubtes sobre el fet que aquestes subvencions arribessin o no arribessin.

Però, de totes maneres, insisteixo aquí que la fórmula adoptada és millor i crec que és realment, em permeto gairebé dir, l'ou de Colom, que és un ou de Colom, que, naturalment, com sempre que es parla d'això, demostra que algú hi va pensar, i és que aprofitem en la redacció final les dues fórmules, la fórmula de la subvenció i, en el que faci falta, la fórmula dels impostos cedits.

Jo voldria dir que aquesta fórmula de les subvencions és una fórmula que a mi sempre m'ha semblat millor, i no voldria que semblés que ho dic perquè realment, doncs, el meu projecte ha estat esmenat per millorar en aquest sentit, sinó que jo voldria que quedés clar que l'Estat de les autonomies sempre m'ha semblat que estava previst en la Constitució, que era un Estat que havia de ser pagat pels pressupostos generals de l'Estat. De la mateixa

manera que en l'Estat de les províncies a ningú no se li va ocórrer dir que el Governador Civil de Conca, el pagarien els habitants de Conca. I això és una cosa que està demostrada, aquesta idea meua que això ha d'anar per aquest camí, que no és meua, sinó que és de tothom, com s'ha demostrat en el debat, sinó que n'hi ha proves, perquè des del principi jo vaig buscar que això fos acceptat pel Ministeri de Finances, precisament perquè inclogués una subvenció adequada que fes relació a les despeses d'infraestructura d'aquest Parlament i de la Generalitat en general. Hi ha una carta, del dia 2 de juny, del Ministre de Finances, que també té l'Honorable President d'aquest Parlament, que demostra que aquestes negociacions estaven en marxa i que realment, en principi, després d'unes primeres discussions, va ser acceptada d'entrada, però no quant a la seva quantia. En fi, que era objecte de negociació, però una negociació que s'havia començat des del primer moment. L'esmena que tenim ara, que ens diu que aquesta fórmula de la subvenció és la prioritària per a les despeses d'infraestructura, no solament és bona i correcta tècnicament, sinó que dóna una gran força moral al Govern de la Generalitat per a negociar aquestes subvencions. Per tant, doncs, jo me'n congratulo, i aquesta és la situació en aquest moment.

Però jo voldria dir també que, de la mateixa manera que crec que això és un pas positiu, estic una mica preocupat que ara nosaltres estem intentant retallar aquestes lleis, aquest suplement i aquests crèdits extraordinaris pel següent motiu molt clar. En la negociació de les subvencions sembla que hi ha una possibilitat, manifestada divendres passat, no abans tampoc, que potser de les despeses d'infraestructura que són aquests projectes de llei de suplement i de crèdits extraordinaris, que ja vaig enviar a Madrid també ja fa unes setmanes traduïts a castellà perquè veiessin fins a on ens podien pagar, ens en podrien pagar fins al noranta o el vuitanta-cinc per cent d'aquestes despeses d'infraestructura. I ara jo faig una observació al Parlament de Catalunya dient-los que, si aquí fem una retallada que representi, per exemple, el cent per cent de reducció del, diguéssim, pressupost d'infraestructura de la Generalitat, ¿amb quina cara ens podem presentar el Govern de la Generalitat a Madrid i dir que volem el noranta per cent, si ens diran que el Parlament de Catalunya només vol el setanta per cent? Que si ja n'hi ha prou amb el setanta per cent, no hem pas de donar el noranta per cent, no hem pas de ser més papistes que el Papa. I aquest és un argument que el dic aquí sense cap ànim d'influir ni de coaccionar, que no sóc aquí amb aquest esperit, sinó d'explicar una realitat. És a dir, tinc una mitja oferta del Director General de Finançament Territorial parlant-me del noranta i del vuitanta-cinc per cent. Però ja sé de segur que, si aquí prenem uns acords i ell fa els números i veu que representa una reducció superior a la que ell em fa, difícilment ell em podrà donar el que potser, no ho asseguro tampoc, aconseguiria si aquest suport moral que em donava el Parlament, acceptant l'esmena de Centristes tots plegats a què ja feia referència, és disminuït per una reducció numèrica d'aquesta importància. Aquesta és la situació que en podríem dir legal i de finançament.

Ara, jo els voldria fer molt breument una referència a

les quantitats econòmiques. Aquí, quan parlem de suplementos i de crèdits extraordinaris i quan parlem dels pressupostos anteriors, més o menys vigents, prorrogats, esmenats, ¿quines xifres s'hi juguen? A què ens hem d'atènyer? És a dir, realment, què passa? Quants diners són aquests diners de Catalunya que, per primera vegada, es discuteixen en el Parlament? Jo voldria dir que la situació és clarament la següent: nosaltres en aquests projectes de llei no hem inclòs els diners provinents de traspasos de serveis, o sigui, que es tracta purament de despeses d'infraestructura. I dic, simplement com a informació però no hi entro, que a 19 de juny hi ha uns pressupostos de serveis traspasats de 4.759 milions. Però el que diuen els projectes de llei es pot resumir de la següent manera. Hi ha unes despeses inicials dels pressupostos anteriors que pugen a 774 milions de pessetes. Aquestes despeses inicials han generat, per elles mateixes, per l'augment de sous, per alguns nomenaments de l'etapa anterior, per, sobretot, la Seguretat Social, 198,8 milions de pessetes. De manera que aquí ens trobem amb una xifra de 974 milions que, encara que no hagués passat res, ni cap canvi, ni cap elecció, ni cap govern estatutari, haurien estat presents aquí, en aquesta taula, i tampoc no s'haurien pogut pagar perquè no hi havia partida i, a més, perquè més aviat tampoc no hi haurà tresoreria. Llavors ve una tercera partida, que és el que correspon al Parlament. I aquí haig de dir que el criteri de l'Executiu ha estat molt clar: el Parlament és sobirà en l'aprovació dels pressupostos generals del país, però sobretot és absolutament sobirà en les seves pròpies despeses, i, per tant, l'únic que ha de fer el Consell Executiu és recollir les despeses que lliurement el Parlament proposi. I això, doncs, és el que diu l'article 72 de la Constitució, i això és el que diu el 38 del Reglament, i això és el que diu el 49 de l'Estatut i això és el que diuen tots els textos que poden ser aplicables —no, el 49 no, però almenys això no ho contradiu l'Estatut—, i això és, doncs, el que ens ha inspirat. El Parlament, per mitjà del seu President, el senyor Barrera, ens comunica unes despeses. Nosaltres les incorporem a la secció 13, són 290 milions, i, per tant, d'això, tampoc no n'hem de parlar.

Llavors ve el que realment és una mica objecte de discussió bàsic en aquest debat, que són 359 milions que en podríem dir de nova estructura de la Generalitat, òrgan executiu, i millora també suplementos de despeses d'aquesta Generalitat, òrgan executiu. I això dona una xifra completa i total d'infraestructura de 1.623 milions de pessetes, 1.623,50 per ser exactes. Aquests 359 milions es divideixen en 260 milions de personal, amb 81 milions de béns i serveis adquirits, amb unes subvencions culturals de 10 milions, que admeto ja d'entrada, i a part del que es discuteix al seu moment, que són purament simbòlics, i 8 milions d'inversions en material d'oficina, màquines d'escriure, etc. I aquesta és la situació.

Però aquests diners oculten a vegades la realitat, i val la pena que diguem coses sobre les persones que estan en joc darrera d'aquests pressupostos. I jo haig de dir que l'estructura anterior, l'estructura pre-estatutària, tenia 37 nomenaments polítics i l'actual n'hi ha afegit 24 més, i que l'anterior tenia 258 funcionaris o contractats, en definitiva, més que no pas funcionaris, gent contractada

mitjançant contracte administratiu, als quals s'han hagut d'afegir 187 persones per la nova Generalitat estatutària, total 445 senyors contractats. La qual cosa jo voldria dir que, en principi, no lliga —els advocats de la casa ja ho saben. Sobretot que els contractes arriben fins al 31 de desembre d'enguany. Per tant, doncs, som molt conscients que el pressupost de l'any que ve ha de quedar lliure i net del que pugui decidir aquest Parlament, i, per tant, no adquirim compromisos que després són irreversibles, almenys dintre de les garanties que la legislació vigent permet. Bé, doncs, jo crec que val la pena, abans de tirar endavant, que recordem que aquests 1.623 milions de pessetes que he dividit pels seus orígens de la forma com ho he fet, aquesta xifra total i final d'infraestructura de 1.623 milions de pessetes no arriba ni al quaranta per cent del dèficit anual de la Zona Franca, no arriba a la meitat del pressupost de l'Àrea Metropolitana, no arriba al dos per cent de les despeses de l'Ajuntament de Barcelona, i, per tant, em convé que quedi clar aquest grupet d'exemples que els he donat per a situar el tema. Sobre això es podrien dir moltes coses, evidentment, i quina classe de serveis presten els uns i els altres, però em fa l'efecte que dona una primera impressió del que aquí estem discutint, si és molt, si és poc, si és una mica, si és bastant. D'altra banda, quan parlem de 445 funcionaris, que és el que he dit abans, contractats, jo voldria recordar que si els traspasos funcionen mitjanament bé, a finals de l'any que ve a Catalunya hi haurà 75.000 funcionaris a càrrec de la Generalitat: hi haurà més de 30.000 funcionaris d'ensenyament, hi haurà 25.000 funcionaris de sanitat, hi haurà 8.000 funcionaris d'obres públiques i la resta quedarà repartida entre els altres departaments. De manera que, quan parlem de 445 senyors contractats administrativament fins a final d'any —i això realment ens preocupa, i comprenc que preocupi, perquè cada centim, que és del poble de Catalunya, ha de preocupar no ens oblidem que les magnituds generals són les que acabo d'explicar. Estem, crec jo, a penes entrant en matèria en la línia de l'autogovern, i convé, em fa l'efecte, que tinguem molt present que tot el que proposem nosaltres aquí és necessari, és meditat, però que tot és modest i res no és definitiu.

I així voldria acabar ara el meu parlament amb algunes consideracions especials sobre dos o tres temes que m'ha semblat que eren objecte de preocupació per part dels senyors i senyores Diputats. Fins ara situació legal, vies de finançament, magnituds econòmiques, i ara aquestes que podríem dir-ne consideracions sobre temes que a mi m'ha semblat detectar que preocupaven més que d'altres. En primer lloc, es diu, i es diu amb raó, que abans d'haver fet els pressupostos hauríem d'haver tingut un estatut de la funció pública. És veritat que no hi ha una coherència total entre les diferents remuneracions, i això un estatut de la funció pública ho hauria resolt. És veritat també que l'estructura de govern s'ha de muntar, però recordem que és l'article 37, número 1, el que diu que una llei de Catalunya ha de muntar aquesta estructura de govern. És cert, doncs, que hi hauria moltes maneres que aquests projectes de llei fossin millors qualitativament i quantitativament. Però jo els haig de repetir el que els he dit abans, i és que jo haig de treballar

sobre el que tinc, sobre aquesta legislació vigent tan deficient i tan dolenta com es vulgui. Les lleis bàsiques no es fan a través dels pressupostos, sinó que els pressupostos segueixen les lleis bàsiques, i, per tant, el que hem de fer tots és que aquestes lleis bàsiques, les que he anomenat i d'altres que tots sabem quines són, es posin en marxa com més aviat millor. Per la meua part, la Conselleria d'Economia i Finances ha presentat ja al Consell Executiu el projecte de llei pressupostària de Catalunya. Això és el que s'ha de fer, i això és el que està preparant el Consell Executiu de la Generalitat. Però això vol temps. I el que jo necessitava aquí eren solucions immediates, partides per demà passat, no coses que sé que seran molt més perfectes quan tinguem aquestes lleis, però que no podien esperar el temps necessari perquè aquestes lleis es produeixin. I em sembla, llavors, que comprenem perfectament bé les objeccions que se'm fan i moltes de les esmenes que es diuen, i fent-me'n càrrec i estant-hi d'acord, crec que tampoc no és just jutjar una cosa que es movia en un terreny d'urgència immediata amb termes del que ha de ser l'autogovern de Catalunya estructurat, institucionalitzat i ben muntat. Jo haig de dir aquí que certament estem construint l'administració pública de Catalunya, però, al mateix temps, aquesta administració pública ha de funcionar. I això és el que nosaltres hem buscat i el que nosaltres pretenem amb aquests projectes de llei, que, mentre fem les coses ben fetes i com s'han de fer, puguem anar funcionant.

Insisteixo, doncs, que les lleis han de venir, els pressupostos han de ser l'expressió econòmica i xifrada d'aquestes lleis que ordenaran la gestió de les nostres institucions, però que no podem pretendre muntar, ordenar i organitzar les nostres institucions a través d'uns pressupostos que no són ni tan sols pressupostos, que són uns pobres projectes de llei de suplement de crèdit i de crèdit extraordinari.

Una altra qüestió que em penso que ha preocupat és la de si primer hem de tenir infraestructura i després traspasos o, al revés, si hem de tenir primer els traspasos i després les infraestructures. Hi ha algú que diu que quan els traspasos ja existeixen, i evidentment existeixen reconeguts en l'Estatut, quan aquests traspasos existeixen, doncs, fins que no arribin els serveis, que aquests traspasos impliquen que no fa falta una infraestructura de la Generalitat, perquè ja es va fer la discussió política en el seu dia i, per tant, ara el que hem d'esperar és que això arribi.

Jo diria que això és una cosa que no es així; en la pràctica de les coses de la discussió dels traspasos no és així. Hi ha en aquesta sala molts Diputats que formen part de les Comissions Mixtes i saben que això, pràcticament, no és així. A Madrid, nosaltres sabem que a la Direcció General de Pressupostos hi ha un Director General, set Subdirectors Generals, catorze Caps de Serveis, vint-i-vuit Caps de Secció, cent vint administratius, cent setanta persones preparades, i que no és digui que es que allà el pressupost és més gran i més difícil, perquè allà el pressupost és més gran però és més fàcil, i és més fàcil perquè té una tradició, perquè es munta sobre la base del que se'n diu la teoria incremental de la despesa pública, que fa relativament senzilla l'elaboració dels pressupos-

tos, quan nosaltres pràcticament partim de zero.

I contra aquests cent setanta funcionaris, jo no sé si en la Conselleria n'hi ha dos o tres, però no crec que siguin més. I ara no n'hi ha prou d'això, ara aquests senyors creen la Direcció General de Finançament Territorial, en la qual ens anuncien que hi haurà almenys trenta tècnics. I quan jo intento que me'n passin algun, algun català preparat que estigui al corrent dels pressupostos de l'Estat i que pugui ajudar-nos, per exemple, en la Comissió de Valoracions, em posen dificultats, i quan insisteixo en un que ell voldria venir perquè és d'aquí, un economista de l'Estat, em diuen a Madrid que «la caridad empieza en casa y este señor se queda.»

Quan aquests senyors prenen aquesta actitud a l'hora de traspasar-nos els serveis, nosaltres crec que hem de tenir la infraestructura necessària per a poder aconseguir aquests serveis, perquè el que és difícil dels traspasos no és la part política —que això és una cosa que s'aconsegueix o no s'aconsegueix discutint-la políticament, i això és el que van ser la Constitució i l'Estatut. Però després sorgeixen les dificultats objectives d'aquests traspasos que requereixen tècnica, que requereixen paciència, que requereixen gent preparada, i això ho han d'instar, ho han d'ajudar, ho han d'assessorar, han de donar la logística, les Conselleries afectades al mateix temps que els elements de la Conselleria d'Economia i Finances.

A la pràctica, quan parlem d'un tema de traspàs de servei, tots els qui són aquí saben que en la pròxima reunió de la Comissió es presenta un estol d'experts —del Ministeri d'Educació, per exemple, si és ensenyament, del d'Obres Públiques, si són obres públiques, que realment estan preparats, que darrera tenen una sèrie de gent que els donen encàrrecs, que els telefonen, que els diuen porti aquesta dada, etcètera—, i nosaltres ens presentem uns quants senyors abnegats que sort en tenen, que hi hagi alguna Conselleria que mig funcioni i que els expliqui una mica com està el problema. I això és el que a mi em fa dir que, a la pràctica, a les Conselleries fan molta falta quan hi ha serveis traspasats, però que en aquesta etapa de negociació inicial fan més falta quan no hi ha serveis traspasats. I això crec que s'ha de dir, perquè sense això no anirem enlloc, perquè hi ha estalvis, senyors, hi ha estalvis que realment surten molt cars.

I, per tant, si reduïm tot aquest personal, jo em pregunto: ¿és que es pretén que el Govern de la Generalitat vagi a Madrid per entrar despulat a la sala de negociacions? ¿O és que es pretén que el Conseller d'Economia i Finances i el Govern de la Generalitat, els membres de les Comissions Mixtes i de valoracions vagin a Madrid inermes de tota ajuda i de tot suport, com si fossin alcaldes d'Ajuntaments de tercera classe a rebre les ordres del Ministre de torn? Jo haig de dir aquí que aquesta no és la intenció del Govern de la Generalitat.

El poble de Catalunya no vol que llencem els diners, però vol que fem coses i vol que lluitem, i això és el que pensem fer nosaltres amb el suport i l'ajuda d'aquest Parlament.

Per últim, voldria dir alguna cosa sobre un argument que s'ha fet, que aquest pressupost no marca una política. Jo, en això, admeto l'argument. Els senyors parlamentaris tenen raó: aquest pressupost no marca encara

una política. En primer lloc, és massa petit per a poder pesar sobre la política fiscal, sobre la inflació, sobre l'economia en general. En segon lloc, a penes està començant per a poder marcar una línia per si mateix. La línia, la marcarà, per exemple, el pla econòmic que presentarem en aquest Parlament el mes de setembre; la línia, la poden marcar altres activitats, l'ordre de preferències que puguem marcar en el traspàs de funcions. Però jo voldria recordar que aquest pressupost, que no és tal pressupost, aquestes lleis d'urgència i d'emergència que jo proposo no tenen més que un objecte, un objecte modest, però absolutament imprescindible, que és de permetre que la Generalitat funcioni mentre la construïm, i això és el que nosaltres busquem, i és sobre aquesta base, crec jo, que se'ns ha de jutjar.

I per acabar i no cansar-los més, jo els voldria dir que tal com ha estat plantejada la cosa, i ho he dit al començament, bona part del que retallem aquí ho retallarem no dels diners dels catalans sinó dels diners que ens podrien venir dels pressupostos generals de l'Estat. I em penso que aquest és un argument que mereix meditació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: ¿Algun Grup parlamentari desitja intervenir en aquest debat general sobre els projectes de llei? (Pausa.) Bé, no havent-hi cap Grup parlamentari que desitgi prendre la paraula, passem immediatament a la discussió de l'articulat, començant pel Projecte de llei de concessió de crèdit extraordinari.

No hi ha cap esmena presentada ni al preàmbul, ni a la part dispositiva, articles primer, segon, disposicions addicionals primera, segona i tercera. Les esmenes fan referència només a l'estat de despeses. Naturalment, depèn de si s'aproven eventualment algunes de les esmenes a l'estat de despeses que quedessin modificades les quantitats totals de l'article primer i naturalment de l'estat de despeses que consta en aquest article. Naturalment també quedaria modificat l'article segon en el sentit que si el pressupost és equilibrat caldria que el finançament de les despeses quedés modificat també correlativament a l'import d'aquestes.

Jo proposaria, doncs, als senyors Diputats que aprovéssim l'articulat fent reserva de les variacions de les xifres que poguessin produir-se en el curs de la discussió de les esmenes a l'estat de despeses. És a dir, que aprovéssim el text de l'articulat però no les xifres, que serien eventualment modificades si s'escaigués d'acord amb l'aprovació d'esmenes posteriors. Si els sembla bé?

El Sr. ESPASA: Senyor President, una qüestió d'ordre. Em sembla que potser seria millor discutir les esmenes per a no haver de fer una proporció, fent reserva de la quantitat final, i després discutir l'articulat.

El Sr. PRESIDENT: Els dos procediments em semblen equivalents i si es manifesta una preferència, doncs, ho trobo bé. Accepto perfectament seguir l'ordre al revés del que jo proposava. De manera que podem començar, amb la discussió de les esmenes a l'estat de despeses.

No hi ha, en aquest projecte de llei, cap esmena a les Sessions 02, 07 i 13. La primera esmena és a la Secció número 14 i és l'esmena número 13, presentada pel Grup Socialista, que demana la supressió dels conceptes 172 i

182. En nom del Grup Socialista, té la paraula el Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc, per economia de debat, el que demanaria a la Presidència és si totes les esmenes que presenta el Grup Socialista a la Llei de crèdit extraordinari es podrien «compactar» i fer-ne una defensa global. Des del punt de vista d'economia de debat, crec que és important i així mateix ens permetria a nosaltres fer una exposició global de les motivacions que ens han portat a la presentació d'aquestes esmenes.

El Sr. PRESIDENT: D'acord, senyor Armet. En aquest cas s'entén que el senyor Armet defensarà simultàniament l'esmena número 13, els conceptes 172 i 82 de la Secció 14, l'esmena número 14, que proposa supressió i substitució de diversos conceptes de la Secció 15, les esmenes número 16 i número 17, que proposen modificacions en diversos conceptes de la Secció 16, i, en fi, les esmenes números 19 i 20, que proposen també modificacions en diversos conceptes de la Secció 17. És això, oi, senyor Armet?

El Sr. ARMET: Sí, sí, perfecte. Moltes gràcies, senyor President. Intentaré ser breu en l'exposició entrant fonamentalment a la visió concreta que tenim el Grup Socialista en relació amb aquests dos projectes de llei, en aquest cas concretament amb el de crèdit extraordinari.

En primer lloc, voldria fer esment de quina ha estat la posició del Grup Socialista en relació amb els treballs de Ponència, els treballs de Comissió i de quina serà la posició avui en el Ple. En el treball de Ponència, tot i havent-hi una esmena a la totalitat presentada pel Grup Centrista, el Grup Socialista va voler que el treball en Ponència continués, que s'aprofundís, que es donés tota la informació, i, per tant, el Grup Socialista va fer aquelles comandes pertinents als representants de Convergència i Unió en el si de la Comissió que venien acompanyats d'alts càrrecs de la Generalitat de Catalunya. En aquest sentit, podem dir que no es va voler paraitzar per aspectes jurídics formals al treball de Ponència.

En el treball de Comissió, amb la presència de l'Honorable Conseller d'Economia i Finances, es va fer esment exhaustivament de quines eren les posicions del Grup Socialista en relació amb aquests projectes i es va demanar, evidentment, tot un seguit d'informacions molt diverses que feien relació tant a l'estructuració dels Departaments com als programes d'actuació en concret que justificaven especialment l'increment de la nova estructura de la Generalitat.

Vull dir, abans d'entrar a l'anàlisi del tema, que en el treball de Comissió es van produir dos fets que em semblen satisfactoris: un va ser l'aprovació de l'article segon de finançament del crèdit extraordinari del suplement de crèdit, gràcies a un esforç que venia originat per unes esmenes de diversos Grups parlamentaris, i en aquest sentit es va cercar una coincidència des del punt de vista de finançament.

Després, també vull assenyalar que el Grup Socialista va presentar a la consideració de la Comissió la necessitat de l'elaboració del pressupost de 1980, atès que la formulació d'aquest pressupost, amb tota la seva documentació més exhaustiva, amb tota la seva inclusió de la

valoració de transferències i organismes autònoms, era, evidentment, una necessitat d'aquest Parlament per al coneixement de quina era la situació econòmica financera de la Generalitat de Catalunya. Vull dir que va haver-hi un esforç notable de coincidència gràcies a una esmena transaccional de Centristes, que els socialistes vam admetre, en el sentit que nosaltres assenyalàvem la data del 30 de setembre com a data de presentació del pressupost. Vam admetre aquesta esmena transaccional i avui és en el text, en el Dictamen de Comissió, i crec, per tant, que és una millora ostensible en relació amb el plantejament que ens feia el Grup del Govern.

Voldria fer esment de quines han estat les nostres posicions en relació amb el Projecte de Llei de crèdit extraordinari.

En primer lloc, nosaltres hem retirat totes les esmenes que significaven una explicació puntual i concreta de les partides, especialment d'aquelles partides que no feien referència a personal, sinó que feien referència a altres capítols. Qualsevulga explicació que ens ha donat l'Executiu, qualsevulga, malgrat que hagi estat verbal, sense documentació, escrita per part d'una Conselleria, ha servit perquè el Grup Socialista retirés les esmenes fent confiança a l'Executiu. ¿Quina és la filosofia fonamental del Grup Socialista en relació amb aquest tema? Nosaltres no fem un plantejament quantitatiu, fem un plantejament qualitatiu; nosaltres no qüestionem la quantitat del pressupost, nosaltres, fins i tot, i així es va dir el dia d'investidura, el dia del discurs, si no recordo malament del 24 d'abril, en què el nostre representant, Joan Reventós, defensava la possibilitat d'un pressupost de xoc, d'un pressupost d'inversió, que plantegés algunes alternatives sectorials concretes i que, per tant, fos finançat amb un endeutament ortodox de deute públic, és a dir, que la nostra formulació política sempre serà estimular l'Executiu a una política de fer coses concretades en plans d'actuació concrets, plans d'actuació sectorials, malgrat no hagin arribat els traspassos. Potenciarem, per tant, sempre, quantitativament, la posició del Consell Executiu de la Generalitat, i en aquest sentit, no regatejarem cap mena d'esforç.

La nostra posició és una posició qualitativa, i és per això que nosaltres no hem volgut entrar en esmenes de retallar conceptes, siguin quins siguin els conceptes, o de considerar, de prejudicar, quina era l'estructura ideal o l'estructura mínima convenient tant per a les noves Conselleries creades, com per a les Conselleries preexistents. No hem volgut entrar en aquesta lògica, perquè aquesta no era la nostra lògica: volíem entrar, evidentment, en una lògica qualitativa de veure què pressuposaven aquests dos documents que se'ns ha dit que no eren un pressupost, però que evidentment poden condicionar el futur de la Generalitat, especialment quan la Generalitat comença amb unes cotes administratives realment baixes i poden crear uns condicionaments a mig i a llarg termini realment notables.

Se'ns va comentar que el que calia era un mínim estructural, i aquest mínim estructural era el mínim que permetia fer coses, i aquí el que cal és entrar amb profunditat en el que s'entén per mínim estructural, quins condicionaments crea aquest mínim estructural per al futur de

la Generalitat i per a l'estructuració administrativa de Catalunya, i quins són els elements que nosaltres valorem en relació amb aquests temes.

Voldria començar dient que els socialistes tenim, en aquest sentit, i no crec que aquesta sigui una opció bàsicament socialista, sino que és una opció fonamental de racionalitat administrativa, nosaltres tenim una posició de filosofia administrativa diferent de la que en aquests documents se'ns planteja. Voldria recordar que el mateix Consell Executiu quan fa nomenaments de Directors generals, de Caps de serveis —i no entraré en aquest tema; aquest tema serà objecte de debats parlamentaris futurs, la forma com es fan els nomenaments, i em sembla que no correspon entrar ara en aquest tema—, es fa referència a un conjunt de disposicions de la Generalitat, una de les quals és el Decret sobre organització i competències dels òrgans dels Departaments, i convé recordar que la Disposició Transitòria Primera assenyalava: «A mesura que vagin produint-se les assumpcions de competències, cada Conseller haurà de proposar al President de la Generalitat, d'acord amb l'article segon, paràgraf tercer, d'aquest Decret, la creació de Serveis i Seccions del Departament.» Evidentment, aquest paràgraf, aquest article, fa referència a la creació de Serveis i Seccions que es crearan per Decret, «estricto sensu».

Així mateix, el Decret de contractació temporal de personal, la contractació administrativa a què s'ha referit el Conseller d'Economia i Finances, en el seu article segon, assenyalava: «Els Consellers de cada Departament, dins dels crèdits pressupostaris habilitats per a aquestes atencions, podran celebrar contractes de col·laboració temporal quan la funció a servir sigui urgent i no es disposi de personal funcionari per al lloc a cobrir.» «I no es disposi de personal funcionari per al lloc a cobrir.» És evident que nosaltres no volem entrar en aspectes de juridicitat o no juridicitat, no és aquest el tema; el Grup Socialista no plantejarà mai temes legals a l'Executiu, el que sí que plantejarà són opcions, i, en aquest cas, filosofies administratives diferenciades.

Nosaltres, en el si de la Comissió vam defensar l'existència, o la necessitat, d'una plantilla orgànica, que se'ns ha dit que és un tema d'elaboració i som per tant conscients que és una tasca feixuga que cal elaborar i que cal elaborar amb profunditat. Però és evident que l'existència d'una plantilla orgànica el que permet és el desenvolupament de l'organització dels Departaments amb unes bases de fiabilitat, de coherència i d'estructuració racional. Nosaltres el que vam demanar és un organigrama de desenvolupament, i voldria recordar aquí que en els documents que s'han presentat adjunts a aquests projectes de llei, en cap moment no se'ns ha presentat la suficient informació per a prendre decisions, per a poder prendre decisions fonamentades; voldria recordar que l'Informe que marca l'article 64 de la Llei General de Pressupostos, del Director general de Pressupostos de la Generalitat, era una justificació per la qual es poden fer suplementos de crèdits i crèdits extraordinaris, però evidentment no hi havia o no contenia cap dels elements que justificaven el plantejament d'aquests documents. Vull recordar que va ser a la sessió de la Comissió quan el representant dels socialistes present va comentar a

l'Honorable Conseller d'Economia i Finances que per primera vegada sortia la primitiva anàlisi o examen econòmic del que pressuposava el pressupost. També vull fer esment que el tema de la valoració de transferències es va anunciar amb la seva quantitat i la seva distribució per Departaments; del que pressuposava, de la valoració d'aquestes transferències, ens n'hem assabentat pels mitjans de comunicació. Per tant, voldria dir que el que va fer el Conseller d'Economia i Finances al si de la Comissió va ser suplir, suplir, evidentment, dins d'aquest circuit de discussió de la llei, la tasca que calia que hagués fet el Director General de Pressupostos. I vull recordar que des de la primera reunió de la Ponència nosaltres vàrem demanar un organigrama —indubtablement aquest organigrama se'ns va donar a la darrera hora de la discussió en Comissió— i vam demanar un programa d'actuació, que s'ha convertit en un programa de justificació de cadascuna de les Conselleries sense una coherència interna amb els plantejaments, el qual se'ns va lliurar no per la via del Parlament —amb un esforç notable per part de l'Executiu que vull remarcar— però se'ns va lliurar ahir a la nit; nosaltres el teniem a disposició ahir a les dotze de la nit.

És difícil amb aquestes bases, amb aquest esquema de circuit i amb aquest sistema de funcionament, que nosaltres puguem donar una acceptació, a allò que se'ns proposa.

Però vull recuperar el tema, des del punt de vista que les diferències són diferències de filosofia administrativa, de filosofia administrativa, i no vull fer esment de la Generalitat pre-autonòmica, sinó que vull fer esment estrictament de com cal constituir aquesta Administració nova de la Generalitat de Catalunya. Nosaltres considerem que, i així ho hem defensat en aquesta Cambra, una llei de traspassos de Diputacions a la Generalitat, no solament de titularitat i de gestió, dona la capacitat de milers de funcionaris que la Generalitat pot emprar per a la seva estructuració definitiva. És en aquest sentit que nosaltres consideràvem que el tema de la funció pública, actuant sobre una base funcional àmplia, basada en els funcionaris de la Diputació, en els funcionaris de l'Estat, permetia nodrir els cossos administratius i, per tant, els segons i tercers nivells de responsabilitat dels diversos Departaments de la Generalitat de Catalunya. És amb aquest treball simultani, és aprofitant les potencialitats humanes existents a l'Administració pública, tant sigui de Diputacions, com sigui de l'Estat, que es permetia tirar endavant l'estructura de la Generalitat de Catalunya, sense costos addicionals. I que consti que els costos addicionals a nosaltres no ens preocupen, i nosaltres hem dit que estàvem disposats a no retallar ni una pesseta, al contrari, i estàvem disposats a mantenir les quantitats globals. Allò a què nosaltres no estàvem disposats era a admetre una «compactació» organitzativa i de l'Administració de la Generalitat de Catalunya; allò a què nosaltres no estàvem disposats a admetre és en alguns casos la creació exagerada de Direccions Generals que no venia motivada, atès que altres Conselleries defensen uns plantejaments de mínim estructural i nosaltres en tots els casos hem defensat que es facin les Direccions Generals mínimes, malgrat que hi hagi un increment de vint-i-dos

nous alts càrrecs a la Generalitat que es planteja.

El que si que evidentment hem qüestionat són els casos en què per un plantejament transitori consideràvem que era agosarat i que calia presentar amb un document apropiat, que era el document del pressupost corresponent a l'any 81.

En canvi, si que nosaltres no hem estat d'acord en la manera com es plantejaven les noves contractacions, i estic d'acord amb el Conseller d'Economia i Finances que el que cal és potenciar els traspassos, estic d'acord que calia una contractació temporal si calgués de dues-centes, tres-centes persones per a donar suport tècnic a la política de traspassos de la Generalitat, que és la política prioritària.

Però, senyores i senyors Diputats, «compactar» la Generalitat actual amb càrrecs de Caps de Serveis, de Caps de Secció, de Caps de Negociat, intentar aquesta «compactació» sense tenir en compte la realitat funcional, el potencial de funcionaris que hi ha a Catalunya, sense tenir en compte les previsions de traspassos de serveis, sense tenir en compte uns criteris mínims de funció pública, i en aquests criteris mínims no cal esperar la llei de funció pública, sinó simplement i exclusivament que s'hagués presentat un mínim document de coherència interna, de com realment la Generalitat pensava, el Consell Executiu, perdó, pensava assolir aquests càrrecs de responsabilitat. En cap moment no se'ns ha plantejat un document de coherència que ens permetés a nosaltres dir que hi havia, si més no, un embrió de política d'Administració pública, un embrió de política de funció pública.

Nosaltres vam entrar també en l'anàlisi de tot el que feia referència a complements de funcionaris. Nosaltres volem dir que som molt conscients de les irracionalitats que es produeixen en el si de la funció pública de la Generalitat, que som molt conscients que per una mateixa activitat o situació en el si de l'organigrama de la Generalitat es produeixen sous diferenciats. Nosaltres combatrem aquesta política, perquè és una política que va en contra de la institucionalització de Catalunya. Som molt conscients que existeixen, evidentment, sous diferenciats pel que fa a personal cedit de les Diputacions, personal amb contracte administratiu de la Generalitat, personal cedit de l'Estat, el personal que, vingui d'on vingui, té uns complements en funció de la direcció que ocupa. Per tant, evidentment, tenim unes irracionalitats importants i aquí se'ns proposa un conjunt de política de complements. Nosaltres estem d'acord amb una política de complements, però que aquesta política de complement sigui feta sota un principi d'un comú denominador.

I ¿per què estem d'acord amb aquesta política de complement? Perquè permet, indubtablement, potenciar la capacitat de treball dels funcionaris de la Generalitat de Catalunya, permet posar fi a les irracionalitats de la funció pública de Catalunya, en funció del lloc d'origen dels funcionaris, i permet, evidentment, rendibilitzar la plantilla de funcionaris de la Generalitat de Catalunya. Ara bé, quan les explicacions concretes en la política de complements —i això, em perdonaran vostès, ho he llegit de la una a les quatre d'avui—, quan aquest tema està plantejat en cadascuna de les Conselleries, a alguna Con-

selleria fent referència a textos legals realment aprovats per la Generalitat, nosaltres retirariem totes aquestes esmenes, no hi ha cap mena d'inconvenient. En altres Conselleries fan referència estricta a uns que havien ocupat càrrecs de Cap de Serveis que ara no ocupen, a altres, d'una forma velada, dir que hi ha un compromís horari de dedicació dels funcionaris de l'Estat. Estem intentant, evidentment, esbrinar quina és la coherència interna de la política de complements de la Generalitat de Catalunya.

I aquest és un tema que a nosaltres ens preocupa, perquè ja vam dir en el si de la Comissió que aquest tema seria una bomba de rellotgeria posada a l'Administració pública de Catalunya; sense existir les coherències mínimes, sense existir aquesta política de coherències mínimes, seria realment impossible que es creés el marc de confiança, el marc de col·laboració necessari perquè els funcionaris de l'Administració pública se sentissin identificats amb la Generalitat.

Com he dit abans, és un tema, el que plantejem, de filosofia administrativa diferenciada. Nosaltres no hem volgut, com he dit abans, plantejar qüestions de la creació de les noves Direccions Generals, perquè entenem que són càrrecs de confiança política; si són càrrecs tècnics defensarem que siguin tècnicament al més qualificats possible, denunciarem quan això no sigui així, i, per tant, demanarem uns mínims de coherència en aquestes contractacions, perquè entenem que són càrrecs de confiança política de l'Executiu, càrrecs tècnics. Però és evident que se'ns plantegen tot un conjunt de responsabilitats de direccions de servei i de direccions de secció sense que s'hagi produït cap increment addicional dels traspàsos i sense que les expectatives que poden ser certes, que poden ser certes, les expectatives, diguem-ne, futures, però que a curt termini es puguin, diguem-ne, manifestar. I vull dir aquí el següent: que davant de qualsevol traspàs de competències, el Grup Socialista donarà sempre tot el suport que calgui a l'Executiu en el sentit de cercar els complements necessaris en l'estructuració del Departament quan una manca de valoracions hagi produït en el si del Consell Executiu dificultats per tal de gestionar aquests traspàsos. Aquesta política, la potenciarem sempre, i caldran, per tant, suplementos i crèdits extraordinaris, sempre que calgui, quan hi hagi en previsió un traspàs de competències, que no és «a posteriori» del traspàs de competències, sinó que és anticipant-nos al fet. Però el que volem saber és quin és el cost econòmic addicional que es planteja a Catalunya per a portar una Administració diferent, per a portar una Administració més qualificada, per a cercar una Administració amb una dedicació més completa.

Per tant, per a millorar el servei públic, la valoració del cos econòmic ha de significar, evidentment, una millora del servei públic, del ciutadà de Catalunya. En aquest sentit, donarem nosaltres tot el nostre suport. Però aquí se'ns plantegen, en el Projecte de Llei de crèdit extraordinari, dinou Caps de Serveis, dinou Caps de Serveis; en el conjunt dels dos decrets se'ns plantegen trenta-cinc Caps de Serveis i vint-i-nou Caps de Secció. Trenta-cinc Caps de Servei i vint-i-nou Caps de Secció.

Voldria també fer esment, molt breument —només vull dir quatre xifres, diguem-ne, globals, perquè el planteja-

ment és global—, que en algunes Conselleries, si comparem la Conselleria d'Economia i Finances de la Generalitat pre-autonòmica, que ara s'ha convertit en tres Conselleries, passariem de dues Direccions generals a vuit actuals, excloent la de Comerç i Turisme, que estava adscrit a Presidència —si no excloem la de Comerç, diríem nou, però el que és correcte de la comparació és fer de dues Direccions generals vuit Direccions generals. I nosaltres podem entendre que en la previsió d'un traspàs, que en la presentació d'un Pressupost general, realment aquest sigui un plantejament possible, i, per tant, potenciarem sempre que es pugui crear unes Direccions generals, sempre que quedi justificat i que quedi convenientment justificat. Però el que a nosaltres fonamentalment ens preocupa són les estructuracions de segon i tercer nivell, perquè considerem fonamentalment que han de ser nodrits per funcionaris, bé sigui de la Diputació o per funcionaris de l'Estat.

Voldria en aquest sentit que quedés molt clar que nosaltres admetrem aquelles contractacions que calgui, les contractacions fetes amb un criteri de complementació, aquelles contractacions que responguin a criteris o càrrecs que exigeixen una confiança personal i, en última instància, política del Conseller, com pot ser el seu Cap de Gabinet o poden ser altres contractacions. Però que nosaltres considerem que per la via d'una contractació administrativa, que no són contractes temporals a col·laboradors tècnics, quan estem nosaltres «compactant» l'Administració de Catalunya, estem, evidentment, predeterminant el futur, perquè se'ns pot dir que els contractes vencen el 31 de desembre, però aleshores el que es diria molt ràpidament és per què no es feien tot un conjunt de contractacions de suport al Govern, amb la mateixa quantitat de diners, més personal de suport temporal, de suport de traspàsos, de suport de preparació, de suport d'estudi, i que no hi hagués tantes partides de dictàmens aliens i, per tant, un suport específic previ a la vinguda dels traspàsos de competències a la Generalitat de Catalunya.

Voldria també el Grup Socialista fer esment que ens hem vist obligats a estudiar tots els documents. Ens hem vist obligats, per manca de procediment i per manca de circuit parlamentari correcte, a fer un estudi exhaustiu de documents incomplets, per manca de l'elaboració que calia que el Consell Executiu fes, i que enviés realment a aquest Parlament. Hem hagut de mirar tots el *Butlletí de la Generalitat*, hem hagut de mirar tots els nomenaments. No ens lligava la quantitat de nomenaments del *Butlletí* amb el que se'ns presentava en el Pressupost de la Generalitat. Hem hagut de fer un esforç notable, a partir que se'ns lliurés l'organigrama, dissabte, a la nit, després de la sessió de la Comissió, perquè no hi ha hagut un programa d'actuació que justificués les ampliacions, sinó que hi ha hagut unes justificacions no coherents, comunes i homogènies per part dels diferents Departaments de la Generalitat. I aquí sí que hi ha un element fonamental. Aquí no hi ha hagut unes directrius emanades del Consell Executiu o emanades del Departament que tingués la responsabilitat, sinó que aquí el que hi ha hagut és un acte de voluntarisme administratiu, que dotze Departaments han fet un esforç, uns amb més hu-

militat, amb més realisme, amb més justificació. I vull justificar aquí tot el Consell Executiu i els Consellers, però el que no justifico, evidentment, és una política de govern coordinada. El que no hi havia eren les directrius mínimes i indispensables que creessin aquesta coherència interna. Si nosaltres haguéssim tingut un document on se'ns digués que la política de complements als funcionaris és un, dos, tres, quatre, cinc, en espera que es pugui elaborar una primera llei urgent, o la llei definitiva de la funció pública de la Generalitat de Catalunya, nosaltres hauríem retirat totes les esmenes. Si nosaltres haguéssim tingut amb suficient antelació i prou justificats els nomenaments que es feien, és evident que nosaltres hauríem retirat aquelles esmenes que només afecten dos Departaments pel que fa als Directors Generals. Si a nosaltres se'ns hagués fet un plantejament clar del que prejudicaven aquestes contractacions de caps de serveis, caps de secció i caps de negociat que estructuraven, evidentment, la Generalitat de Catalunya, i aquesta explicació hagués estat exhaustiva, i en lloc de fer nomenaments de caps de serveis, s'haguessin fet contractes de col·laboració temporals, nosaltres hauríem donat tot el suport, sense retallar ni una pesseta, al Presupost.

Voldria, per no estendre'm i per no abusar del fet d'haver «compactat» totes les esmenes, i no abusar, per tant, del temps que em pertoca, fer alguns comentaris sobre la intervenció de l'Honorable Conseller d'Economia i Finances. L'Honorable Conseller d'Economia i Finances ha tingut una part, al nostre judici, d'intervenció, amb el realisme polític que el caracteritza, amb tota la valoració del que era la base del finançament del crèdit extraordinari i del suplement de crèdit. Crec que coincidim. Hi ha una coincidència entre tots els Grups parlamentaris, i en aquest sentit, per tant, estarem, com els primers, intentant defensar tot el que pugui ser una política de subvencions, sobretot des del punt de vista de l'estructuració mínima de la Generalitat. Nosaltres, en aquest sentit, vam presentar una esmena a l'article segon i ha quedat recollida. Del que voldriem nosaltres fer esment és d'un conjunt d'elements que han sortit aquí damunt de la taula. Jo voldria agrair al Conseller que, quan ha fet referència a la situació de Madrid, a la situació que era a punt d'assolir-se un possible acord, que finançaria quasi totalment aquests dos projectes que avui es detallen, hagi volgut excloure l'expressió, diguem-ne, de coacció al Parlament, cosa que li agraeixo per elegància parlamentària. Però aquí hi ha un tema que és fonamental. Perquè el senyor Conseller ha parlat de l'exercici d'autogovern. I en l'exercici de l'autogovern, i aquest és un tema fonamental, el Parlament és l'eix central de la institucionalització de Catalunya, és l'eix central de la reconstrucció nacional de Catalunya. I és clar que, si no existeix una llei bàsica, el pressupost ha de funcionar, que hi ha unes urgències. Això és molt clar. Però el que no pot ser és que el pressupost condicioni el desenvolupament de la llei bàsica o de la filosofia administrativa de funció pública de la llei bàsica. I nosaltres no retallem ni retallarem. Al contrari. Volem un pressupost més agosarat, un pressupost que tingués un dèficit major, un pressupost la partida de subvencions del qual pogués ser més important, un pressupost la partida d'inversions del qual pogués ser

molt més important, perquè s'hauria fet un gest polític, un gest d'inversió sectorial perfectament acotada, i s'hauria pogut dir: la Generalitat, a la tardor, ja fa un primer programa d'inversions, assignant una quantitat determinada de pessetes i finançant-ho correctament. I hi havia capacitat relacional, capacitat d'interrelació amb les institucions financeres del país, per a desenvolupar una política d'aquesta naturalesa.

Allò que nosaltres no podem admetre de cap manera és que se'ns diguin expressions com «anar despul·lat a Madrid». A Madrid, s'hi va amb dignitat, amb dignitat de ciutadà de Catalunya. A Madrid, s'hi va amb arguments. A Madrid, s'hi va dient que fem una Generalitat. Perquè la Generalitat també és Estat. I estem estructurant un Estat, i estem estructurant, evidentment, sobre unes bases racionals aquest Estat, i anem, per tant, diguem-ne, amb fermesa, amb força, defensant un tipus de criteris que no posaran dificultats a traspassos futurs per part de funcionaris de l'Estat quan contemplaran amb recel que s'està fent una «compactació» de la Generalitat pre-autonòmica que sembla que exclou, o que pot arribar a excloure, els funcionaris de l'Estat i els funcionaris de les Diputacions. I no em vull erigir en un defensor dels funcionaris, sinó que em vull erigir en defensor d'una racionalitat administrativa, política per a la Generalitat de Catalunya. I és en aquest sentit que nosaltres no admetem comentaris d'aquesta naturalesa, perquè no són coaccions, però és una manera de dir que convé que el Consell Executiu tingui un xec en blanc, amb un pressupost aprovat per a anar a Madrid, perquè se'ns diu que està a punt de cercar-se un tipus determinat d'acord. No és aquest el tema. Si Madrid vol donar tants diners, que doni tants diners, i s'ha acabat, i es dedicaran a subvencions o es dedicaran al que sigui. Aquest no és el problema.

El que nosaltres també volem dir de la intervenció que ha fet l'Honorable Conseller és que, la política de traspassos, convé potenciar-la al màxim. I no regatejarem esforços perquè hi hagi pressupostos addicionals importants en la política de traspassos. I quan se'ns fa la comparació entre l'estructura de la Direcció General de Pressupostos, i el Tresor de Madrid, del Govern central i l'estructura de la Generalitat, és evident que hem de comparar pressupostos. I quan l'Honorable Conseller ens parla que el que es planteja aquí és el quaranta per cent del dèficit de la Zona Franca, el cinquanta per cent suposem de la Corporació Metropolitana de Barcelona —s'ha dit Àrea Metropolitana— i el dos per cent de les despeses de l'Ajuntament de Barcelona, quan se'ns diu això, és evident que no es poden fer aquests tipus de comparació, que sabem perfectament que són absolutament periòdiques. Nosaltres volem una Generalitat forta, estructurada, amb una capacitat d'endeutament real, amb una capacitat d'inversions, que els traspassos siguin al més aviat possible. Però fer plantejaments com els que es fan d'increment de nova estructura és fer que, d'aquí a dos anys, realment el dèficit del Pressupost de la Generalitat pugui ser com el dèficit de la Zona Franca, pugui ser com el dèficit de la Corporació Metropolitana, i, d'aquí a deu anys, evidentment, pugui significar, des del punt de vista, diguem-ne, de dèficit de despeses corrents, el dèficit

de l'Ajuntament de Barcelona. Estem creant les bases perquè això sigui possible. És evident que la comparació és irrisòria. És evident que el tema que se'ns planteja és un tema intranscendent des del punt de vista econòmic, encara que sigui un tema transcendent des del punt de vista qualitatiu, des del punt de vista dels condicionaments que estem fent nosaltres a l'estructuració nacional de Catalunya.

No voldria estendre'm més en el tema, i només assenyalar que, per a aquest conjunt de motius, malgrat que aquesta matinada s'hagi pogut contemplar l'esforç que han fet les Conselleries si entrem nosaltres en la valoració d'aquest tema, evidentment hi veiem diferències qualitatives, hi veiem posicions absolutament ajustades. Però aquest tema precisament ens preocupa addicionalment, perquè és la demostració palpable que no hi ha hagut una coherència en l'elaboració del document. I mentre que hi ha Conselleries que fan uns plantejaments realment d'austeritat, de complementació i que preveuen en el futur immediat de quatre o cinc mesos l'aparició d'unes noves Direccions en funció d'uns traspassos, hi ha altres Conselleries que el que fan és l'estructuració definitiva i «compactada» de la seva realitat, anticipant-se als traspassos que puguin venir. I en aquest sentit es produeixen unes arritmies no absolutes, la qual cosa vol dir que no hi ha una coherència de base. Perquè tampoc no hi ha una coherència de base en la política de complements des del punt de vista d'una explicitació d'aquesta política. Perquè no hi ha una coherència dels mínims estructurals de les noves Conselleries, i en aquest sentit creiem que les noves Conselleries, la immensa majoria d'elles, fan plantejaments de força realisme, malgrat la quantitat de Caps de serveis que hi posin. I això, ho hem conegut aquesta matinada, no en el si del debat de Ponència, no en el si del debat de Comissió. D'aquest conjunt d'inconseqüències, i perquè considerem que el tema és intranscendent des del punt de vista econòmic, però és transcendent des del punt de vista qualitatiu i des del punt de vista del que això significa de condicionar l'administració pública de Catalunya, nosaltres ens veiem obligats al manteniment de les esmenes, de totes elles. I en aquest sentit nosaltres, per tant, demanàriem que la votació pogués ser una votació conjunta, amb independència del que pugui succeir en aquesta sala. Sabem quins han estat els resultats de la Comissió, però és evident que aquest conjunt d'elements que he posat a consideració del Parlament són els que a nosaltres ens fan mantenir la nostra posició de no retirar les esmenes.

Gràcies, senyores i senyors Diputats. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Jo voldria demanar al Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya si desitjaria també fer una defensa global de les seves esmenes, perquè en aquest cas potser serà preferible que el torn en contra de les esmenes es faci globalment respecte a les dues intervencions sobretot perquè hi ha esmenes que a més a més són coincidents. No hi ha inconvenient? *(Pausa.)* Molt bé, doncs. Té la paraula el senyor Espasa, en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. *(Pausa.)* El senyor Espasa defensarà les esmenes

número 15, a la secció 15; número 18, a la secció 16, i número 21, a la secció 17.

El Sr. ESPASA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres també volem fer una defensa global de les nostres esmenes, i volem fer-ho perquè aquesta defensa global ens permetrà explicar més el sentit que va tenir la presentació de les esmenes i la seva diferenciació —nosaltres vam presentar esmenes de supressió, de substitució i d'addició—. També ens permetrà, així ho creiem almenys, explicar el sentit d'algunes de les esmenes que en el curs de la meua intervenció, que en el debat sobre els suplements de crèdit també explicarem convenientment, seran retirades i sobretot explicar els motius, tant de la presentació, tant del manteniment com de les eventuais esmenes retirables. Nosaltres creiem que aquestes esmenes són fruit, són filles de la mateixa presentació opaca, poc transparent, d'aquests dits no presupostos, aquests suplements de crèdit, aquests crèdits extraordinaris. Aquesta presentació opaca, poc transparent, amb greus desigualtats que assenyalen, que revelen una manca de concepció global, de coordinació global del Govern, que assenyalen més una activitat dispersa, a vegades inconnexa, amb criteris diferents o contraposats, de les diferents Conselleries o dels seus diferents titulars, i no una actuació conjunta i coordinada de Govern, es va agreujar i es va reforçar per una manca d'informació en l'activitat de la Comissió de Seguiment. Manca d'informació, que nosaltres volem aixecar, que no creiem pas que correspongui als senyors comissionats del Grup de Convergència i Unió que van estar a la Comissió, sinó precisament a aquesta manca d'un criteri general de Govern, a aquesta manca —jo no sé si va existir en aquests termes exactes— d'informació entre els membres del Govern i els Diputats que havien de defensar aquestes proposicions de llei, de crèdit extraordinari i suplement de crèdit, davant de la Comissió. Si de cas, del que sí que sóc testimoni i vull fer-ne partícips tots els senyors i senyores Diputats, és d'aquesta inconnexió greu que va portar al fet que en el si del treball de la Comissió s'haguessin de fer repetides suspensions per manca d'informació, per manca d'aclariments demanats, que això va portar a una distribució precipitada i esglaonada, en degoteig, de successius documents, incomplets tots ells, i que a l'últim, com ens recordava el Diputat senyor Armet, va arribar sembla que a les seves mans ahir mateix, a la nit, i a les nostres mans —per una incapacitat de connectar— aquest mateix matí.

Jo, per tant, faré una defensa agrupada de les esmenes 15, 18 i 21 que el Partit Socialista Unificat de Catalunya ha presentat als crèdits extraordinaris, però també faré, i a causa d'aquesta «compactació» de les esmenes espero no robar-los massa temps, una explicació global del sentit d'aquestes esmenes. ¿Quin és aquest sentit global, aquest sentit que justifica a la nostra opinió la presentació de les nostres esmenes? En primer terme i fonamentalment, en la nostra opinió hi ha una greu absència en aquests projectes de llei. L'absència, de fet, ha estat reconeguda pel Grup de Convergència i Unió, pel Grup en el Govern, acceptant la Disposició Addicional Segona. És a dir, nosaltres creiem que calia fer i que es podia fer un pressupost per al 1980. Nosaltres acceptem totes aques-

tes explicacions d'urgència, de necessitats que les estructures funcionin mentre es fan aquestes lleis bàsiques. Nosaltres podem acceptar aquestes previsions de traspassos immediats, que, malgrat que se'ns anuncià que eren tan imminents, no s'estan complint. En tot cas, això ens preocupa tant o més que al Grup en el Govern. Però nosaltres creiem que tot aquest conjunt de circumstàncies no obviaven a la possibilitat —i no dubtem gens ni mica de la capacitat dels dotze Consellers i del Consell Executiu com un tot coordinat— de fer un pressupost i de presentar un pressupost per al 1980. I aquesta mateixa acceptació de l'Addicional Segona em sembla que és una bona mostra de la racionalitat d'aquesta proposta que va fer el nostre Partit, que va fer també el Partit dels Socialistes de Catalunya i que finalment ha estat acceptada.

Per què demanàvem tan insistentment un pressupost per a 1980? Perquè un pressupost és el pla comptable de les actuacions i d'un programa de govern, i això no és el suplement de crèdit i el crèdit extraordinari. Se'ns diu que això es farà per a 1981, que això es farà després del pla econòmic a presentar el setembre d'aquest mateix any. Però, en definitiva, amb el projecte que se'ns sotmet a la nostra consideració estem prorrogant un pressupost de 1979, que la Generalitat en el seu règim provisional va voler prorrogar per als tres primers mesos del 1980 amb una clara voluntat política de deixar les mans lliures al nou Executiu que necessàriament havia de sortir del resultat de les eleccions del 20 de març, per a poder fer i per a poder engegar amb embranzida amb un nou pressupost una nova etapa de la Generalitat de Catalunya.

La manca de pressupost ens porta a tot un seguit de defectes, d'incongruències en aquestes mateixes lleis. Quines són aquestes? En la nostra opinió, les més rellevants, les més importants, en primer lloc, una manca d'informació. Ens hi hem referit ja repetidament i no insistiré més en el tema. Però aquest degotall de documents incomplets que van arribar a la Comissió, aquesta última i a vegades justificada però en tot cas sempre apressada justificació dels mateixos pressupostos presentats per part de les diferents Conselleries és una mostra més del que no haurien d'haver estat mai aquests projectes de llei que han estat sotmesos a la nostra consideració. Que no hi hagi un pressupost, i aquesta és una de les raons que s'addueixen per a no haver fet un pressupost, també implica que aquest s'ha d'analitzar al marge de l'existència d'una plantilla orgànica, al marge de l'existència d'una llei o d'una previsible llei de la funció pública. I si es diu —que és veritat— que aquestes lleis són les que han de recollir el pressupost, i no al revés, que no hem de voler veure en el pressupost ni la possible llei de plantilla orgànica ni la possible llei de funció pública, és evident també que aquesta prolongació per degotall dels pressupostos ja de 1979 va condicionant cada vegada més seriosament aquestes importants, necessàries lleis bàsiques que tots volem discutir i aprovar conjuntament en aquest Parlament. Però és que, a més, a aquesta manca d'informació en els projectes de llei de suplement i complement de crèdit que examinem s'afegeixen unes importants irregularitats administratives en la nostra opinió. Aquestes importants irregularitats administratives —jo en citaré només un exemple, el que fa referència als crèdits ex-

traordinaris; després també hi entrarem en la consideració dels suplementos de crèdits— fan que s'hagin fet nomenaments de tota mena, o que es proposin fer nomenaments de Caps de serveis, de Caps de sessió, de Directors generals, saltant-se un principi elemental, un principi elementalíssim de tècnica administrativa, un principi recollit en la llei de règim jurídic de l'administració de l'Estat d'aplicació supletòria —com ens ha recordat el senyor Conseller a l'hora de presentar els suplementos i crèdits extraordinaris, en tot el que no estigui legislat pel Parlament de Catalunya, hi és d'aplicació supletòria la legislació vigent de l'Estat. Aquesta llei preveu que sempre s'han de fer abans les normes que no els actes, és a dir, que tota administració que es vani de fer administració —i com hem dit tantes vegades la Generalitat és també Estat, volem que també sigui Estat, volem que contribueixi realment a construir aquest nou Estat de les autonomies, i per tant la Generalitat també és Estat—, per tant, una administració amb tots els elements d'una correcta administració estatal ha de tenir present no només el text de la norma jurídica, sinó el precepte que invoca, i el precepte que invoca és que de primer cal aprovar les normes i després fer els actes. I nosaltres ens hem trobat, repassant també fins a la matinada el *Diari Oficial de la Generalitat*, que en diverses ocasions s'han fet primer actes abans de dictar normes, s'han nomenat Directors generals sense estructures orgàniques dels Departaments. És a dir, que s'ha produït un acte abans d'aprovar una norma. Això ens sembla que és una greu irregularitat, i és una irregularitat que demostra que no existeix un plantejament coordinat de govern en el si del Consell Executiu. En alguns casos no és així. I aquí tornem en aquest aspecte de dotze Consellers, dotze homes bons, ens atreviríem a dir, que estan actuant una mica cadascun com creu millor i com pot actuar millor. Perquè hi ha Departaments que sí, que fan primer el decret d'estructura orgànica i després fan els actes, és a dir, els nomenaments. Però d'altres no. Després alguns ho corregeixen —m'estic referint al projecte de crèdit que estem contemplant, al Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació, que recentment, al número 75 del *Diari Oficial de la Generalitat*, ha corregit aquesta irregularitat procedimental de fer primer un acte que una norma i ja té el seu decret d'estructura orgànica del Departament. És evident, i per això demanàvem el pressupost del 1980, que si haguéssim tingut els decrets d'estructures orgàniques dels nous Departaments —que no hi són de tots, encara—, les nostres esmenes haurien tingut tot un altre sentit, potser moltes d'elles no haurien estat presentades, potser moltes d'elles haurien estat retirades, i ja anuncio que, algunes, les retirarem a pesar de constatar i fer patent davant d'aquesta Cambra aquesta greu irregularitat administrativa que s'ha comès.

El mateix podríem dir, potser en un to menys enfàtic, pel que fa als nomenaments ja fets o anunciats de Caps de serveis, seccions i negociat, com ens recordava el Diputat senyor Armet. Recordava —ell no l'ha citat, jo sí que ho faré— el decret de 18 de setembre del 78, de normes per a l'estructura administrativa de la Generalitat, que no ha estat derogat, que nosaltres sapiguem, i que per tant està plenament vigent, i que aquest sí que respec-

tava i fomentava aquesta pràctica natural, per altra banda, en qualsevol Administració de crear les normes abans de fer els actes. I per tant aquesta és també una de les altres raons que expliquen la presentació d'esmenes de substitució en el nostre cas, perquè, ho repeteixo, no es tracta d'una filosofia per part nostra de minoració quantitativa dels pressupostos presentats per la Generalitat. No és pas aquesta la intenció de les nostres esmenes de substitució. El sentit de les nostres esmenes de substitució era posar en relleu aquestes irregularitats administratives que s'estaven cometent, no pas una voluntat de minorar, ni en una pesseta, el pressupost que el Consell Executiu ens volgués sotmetre a la nostra consideració. Però el que passa, i sentim molt haver-ho de dir així, és que això no era un pressupost. Això, com s'ha dit, eren unes lleis de suplement de crèdit i crèdit extraordinari, però és que eren unes lleis farcides d'irregularitats administratives o almenys no congruents amb el que és, amb el que hauria de ser una de les peces bàsiques del nostre ordenament jurídic, és a dir, el *Diari Oficial de la Generalitat*. També, en presentar aquestes propostes de suplements de crèdit, de crèdits extraordinaris i, per tant, de contractació de nou personal a partir del juliol i agost, volem simplement assenyalar que això representarà unes càrregues induïdes molt importants en el pressupost de 1981, i, per tant, acceptem que s'ha de caminar, que la bicicleta no es pot parar, que si la bicicleta es para, caurem de la bicicleta. Però no oblidem que aquesta política, aquestes propostes d'ampliació de personal estan condicionant molt fortament ja les despeses del 1981 i en alguns casos representarà multiplicar-les per dos l'acceptació dels crèdits extraordinaris i dels suplements de crèdit.

Un altre aspecte global que ens ha portat a la presentació i manteniment de les nostres esmenes ha estat el tema dels ingressos indeterminats, no tant la qüestió material de la indeterminació dels ingressos. Perquè, com ens recordava el senyor Conseller, l'article 64 de la Llei General Pressupostària assenyala que s'ha d'indicar la font, no pas el volum de recursos. Però nosaltres aquí voldríem fer una reflexió de caire polític, en el sentit que, bé, acceptem que el que cal és assenyalar la font, no pas la quantitat —la quantitat serà la suma de les despeses proposades, en això estem perfectament d'acord—, però cal plantejar-se davant d'aquesta Cambra el que va ser la proposta inicial del Consell Executiu, el que va ser la transaccional acceptada en Comissió, de les poques transaccionals acceptades en Comissió. Després m'hi referiré. És a dir, el projecte ens va venir plantejant que la font dels ingressos seria l'article 44.2 en relació amb l'Addicional Sisena i la Transitòria Tercera de l'Estatut d'Autonomia, és a dir, a partir dels impostos cedits, que, com saben els senyors i senyores Diputats, seran mino- rats pel volum de les transferències rebudes. És a dir, d'alguna manera l'Executiu estava ja acceptant que, el cost central dels serveis, ens l'haurien de pagar de la millor gestió d'aquests serveis transferits, del que això representés d'estalvi, i que això havia d'ajudar a construir infraestructura pròpia de la Generalitat. Aquesta seria la versió més, jo diria, realista. Hi ha una versió més optimista de la interpretació de l'article 44.2, Addicional Sisena, Transitòria Tercera, que permetria apuntar la pos-

sibilitat que tot el que es recaptés quedés a disposició de la Generalitat de Catalunya. Però jo penso, aquest Diputat pensa que és més realista la interpretació que serà minorat pels serveis transferits. I aquí entra el tema de les possibles subvencions dels pressupostos generals de l'Estat. Aquesta esmena transaccional va ser admesa a tràmit i va ser finalment acceptada i incorporada en els textos que tenen els senyors Diputats.

¿I quin sentit té haver introduït el tema de la necessitat que moltes de les despeses de la Generalitat de Catalunya, d'infraestructura bàsica o central, siguin a càrrec de subvencions? Doncs, sento discrepar de l'opinió de l'Honorable Conseller d'Economia i Finances en el sentit que, per una banda, es mostra partidari del tema de les subvencions, però, per l'altra, diu que les subvencions són una qüestió gracieble, que pot ser retirada. Jo penso que el tema de les subvencions no s'ha de mirar des d'aquest angle, sinó que s'ha de mirar des de l'angle de la negociació política entre Catalunya i l'Administració de l'Estat. És a dir, si hem de construir realment l'Estat de les autonomies —i l'Estat de les autonomies és un problema que ens afecta a nosaltres, catalans, en primer terme, però afecta tot Espanya, tots els espanyols—, el tema de les possibles subvencions per a la construcció de la infraestructura central, administrativa, al Parlament i de l'estructura central de tota la Generalitat és un tema eminentment polític, és un tema que només pot tenir una solució, que és la discussió, la transacció o la negociació política amb l'Administració de l'Estat per a construir realment aquest Estat de les autonomies. Per tant, no és res graciós ni benèvol que se'ns pugui donar i se'ns pugui retirar, sinó que és quelcom de molt important, que està en la mateixa base i essència de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, de les aspiracions autonòmiques de Catalunya, però també de la voluntat de construir, a través de les aspiracions i de la voluntat i de la realitat de l'autogovern de Catalunya, el nou Estat de les autonomies, l'Espanya de les autonomies, i, per tant, no és un tema de negociació únicament bilateral Administració-Catalunya, sinó que és un tema de molt més abast polític, i així no es pot comparar amb una concessió gracieble que es pugui fer o no es pugui fer. En tot cas, és un tema que ha de permetre aglutinar totes les forces polítiques per a defensar aquesta posició i per a guanyar-la, perquè és d'estricta justícia i de raó que s'hagi d'imposar aquesta forma de procedir per a construir l'Estat de les autonomies.

Si en dos mesos i escaig de la nova etapa de la Generalitat plenament autonòmica ja, cent trenta-cinc Diputats, aquest Parlament ha estat capaç de fer un Reglament, de dotar-se d'un Reglament que demà entrarà en vigor i que ha representat tot un conjunt de proposicions diferenciades, d'esmenes transaccionals, de majories, de minories, etcètera, nosaltres creiem que dotze Consellers, dotze Consellers que se'ns diu que van per feina, podrien haver fet un pressupost per a 1980 en aquest mateix temps i podríem estar discutint un pressupost per a 1980 i no uns suplements de crèdit amb tots els defectes que ja hem apuntat que comporta la seva mateixa presentació. És a dir, jo voldria acabar per remarcar aquest aspecte, la voluntat política de l'anterior Executiu de la Generalitat de

deixar totes les portes obertes per la possibilitat de fer aquest pressupost; això no s'ha fet així, s'han donat ja les raons, no les rebatré ja més, però el que sí que voldria remarcar és que vivim malament, malament, però a remolc de les propostes d'un Consell d'unitat, el de la Generalitat provisional.

Si analitzem globalment els crèdits que s'han sotmès a la nostra consideració, molt ràpidament, veurem que dels augments que plantegen aquests crèdits, el 80% va per a la Generalitat del període plenament autonòmic i només el 20% es dediquen a suplir les deficiències que arrossegava del seu pressupost prorrogat el règim provisional de la Generalitat, la Generalitat provisional. Si ho mirem globalment, és a dir, sumant l'augment als crèdits inicials, el 58% va a la Generalitat del règim autonòmic i el 42% a la Generalitat provisional. És a dir, que a dos mesos i mig d'un canvi de situació política important, ningú no ho nega, però a dos mesos i mig d'aquest canvi ens trobem amb uns increments del 80% respecte al 20%, si mirem només el que representa d'augment; del 58% respecte al 42%, si sumem aquests augments als crèdits inicials. I tot això, tot això, sense nous traspassos, sense un pla general d'actuació, és a dir, a dos mesos i escaig de l'anterior situació. ¿És que han canviat tant les coses, o és que volem que en el futur canviïn tant? I nosaltres volem que canviïn, i nosaltres volem potenciar al màxim la Generalitat, el Parlament, el Consell Executiu, per aconseguir i fer realitat al més aviat possible, plenament, la voluntat i la capacitat d'autogovern que ha demostrat tenir i que té Catalunya, el poble de Catalunya.

Però, jo vull remarcar aquest fet, aquest fet d'una situació temporal tan poc diferenciada encara i, en canvi, aquesta, jo m'atreiria a qualificar d'explosió, de les propostes de despeses. I, insisteixo: la nostra filosofia no és una filosofia de minoració, i es veurà en les esmenes que mantindrem i en les esmenes que retirarem, de minoració quantitativa dels pressupostos, dels ingressos que ens proposa, de les espeses, perdó, que ens proposa el Consell Executiu, sinó que respon a una posició de més racionalitat administrativa, de més transparència d'activitat de govern.

I entraria, finalment, en el tema dels augments de personal que nosaltres diferenciem en aquests dos aspectes que ja hem dit, és a dir, en els casos de més greu irregularitat administrativa de producció d'actes abans que normes. Després hi ha tot un seguit de contractacions administratives de personal qualificat i no qualificat que, diríem, des del punt de vista, no pas personal, evidentment, però des del punt de vista d'anàlisi política i administrativa, té un tractament, tindria un tractament menor. No té sentit per a nosaltres, no té sentit per a nosaltres la creació de plantilles d'augment de personal en els Departaments abans dels traspassos.

Aquí el senyor Conseller d'Economia i Finances ja ha fet esment que hi ha unes filosofies diferents en aquesta Cambra del que cal fer, del que es pot fer, del que és millor fer; nosaltres voldríem dir, ben clarament i ben rotundament, que creiem, per una sèrie de raons que ara molt breument exposaré, que no és encertada aquesta política, aquest projecte d'augmentar el personal dels

Departaments abans que es produeixin els traspassos. Per quines raons? Molt breument les enumeraré.

Una, i no vull fer amb això una apel·lació a criteris d'autoritat, gens ni mica, ni a comparacions, gens ni mica, simplement a un criteri d'experiència fàctica, operativa concreta, per l'experiència del règim provisional de generalitat. Una dada absolutament operativa i fàctica, insisteixo, sense plantejar-ho com una qüestió d'autoritat ni de cooperació. Però, i potser aquestes serien raons suplementàries de més pes en la nostra opinió, per no crear cossos paral·lels de funcionaris, per recordar que la Generalitat, tots ho diem, volem que sigui, és també, Estat, doncs, els funcionaris que seran traspassats de l'Estat, i molts més n'haurien d'ésser transferits, molts més dels que estan en els seus despatxos de les Delegacions provincials, de les Direccions Generals centrals, haurien d'ésser traspassats per a construir aquest nou Estat de les autonomies, aquesta nova Espanya de les autonomies, d'una banda, per a construir un autogovern real i seriós amb persones de qualitat i de provada eficàcia com són molts dels funcionaris, per no dir quasi tots els funcionaris de l'Administració, i que han de tenir el seu lloc d'acolliment i de rebuda amb el traspàs. El traspàs és un traspàs de competències, de serveis i dels funcionaris que estan al servei d'aquestes competències, i aquests serveis i aquests funcionaris es poden trobar amb una Generalitat ja tancada o parcialment tancada, amb un seguit de nomenaments de Caps de Negociat, de Caps de Secció, de Caps de Serveis, de Directors Generals —hi ha hagut funcionaris traspassats que han estat nomenats Directors Generals— i que això pot provocar, i està de fet provocant ja, un recel suplementari en els cossos de funcionaris de l'Administració de l'Estat, en els alts cossos de funcionaris de l'Administració de l'Estat, a no voler ser transferits a una Administració que està ja omplint tots els forats que lògicament i legítimament els correspon exercitar a ells en tant que servidors d'unes competències i d'unes funcions potser amb una lògica política diferent en un altre règim, però ara amb una nova lògica democràtica i de progrés en un règim autonòmic a Catalunya i en un règim democràtic a tot Espanya. I aquests forats, aquests llocs de treball, aquests llocs que corresponen a la seva categoria orgànica pel cos de procedència han de ser preservats, han de ser examinats en el seu conjunt entre el que necessitem com a creació d'estructura nova, cost central dels serveis que ara gestionarem nosaltres, però tot el que podem aprofitar ho hem d'aprofitar de tot aquest conjunt de funcionaris que seran traspassats.

Més encara podríem dir pel que fa, i per això ens hi vam oposar i vam criticar els decrets de transferència de competències però no de gestió de les Diputacions a la Generalitat, pel que fa als funcionaris de les quatre Diputacions de Catalunya. Si hem de construir aquesta Administració de la Catalunya autonòmica, de la Catalunya també Estat, els funcionaris de les Diputacions són uns funcionaris importantíssims a tenir presents, a no barrar-los el pas amb estructures creades provisionalment i, com hem vist, incoordinadament, tan incoordinadament que es creen, es fan els actes abans de produir les normes. Això, realment, és molt greu i aquesta és una de les

preocupacions bàsiques que ens ha portat a moltes de les nostres esmenes de substitució que, repeteixo un cop més, no són per minorar quantitativament la proposta, són per assenyalar aquests greus defectes polítics d'estructuració de la Generalitat autonòmica.

Com ja hem anunciat, doncs, penso que hem aconseguit explicar els motius genèrics, bàsics, polítics, jurídics i administratius fonamentals que ens han portat a la presentació de les nostres esmenes. I ara també, molt breument i ràpidament, apuntaré els criteris que ens portaran al manteniment, retirada o supressió d'algunes d'elles. Les de supressió seran totes mantingudes perquè són les que de forma més punyent i clara reflecteixem aquests arguments, creiem nosaltres, que hem exposat. Tot un conjunt d'esmenes d'addició en el seu moment seran convenientment tractades, seran retirades, ho anuncio, però amb una sèrie d'arguments que seran exposats en el seu moment, i, finalment, voldriem dir, per acabar, que nosaltres no hem volgut fer una esmena a la totalitat com corresponia a aquests Projectes de llei de crèdits extraordinaris i suplement de crèdit. Hem volgut exercitar per primera vegada allò que l'Estatut de Catalunya preveu que ha de ser una de les actuacions fonamentals i principals del Parlament de Catalunya, és a dir, l'activitat d'impuls de l'acció de govern, i hem volgut fer-ho des d'una voluntat constructiva, constructiva des de l'oposició, encara que això ens ha portat a fer esmenes de substitució que representaven quantitats, la fixació de quantitats, jo m'atreiria a dir, almenys, tan arbitràries, tan arbitràries com les que ens proposava l'Executiu a l'hora de fer la proposta del suplement de crèdit o del crèdit extraordinari, i que això ha pogut semblar en algun moment que ens feia entrar en la lògica del Govern. I no, a nosaltres això no ens preocupa, entrar en la lògica del Govern, si aquesta entrada és per a racionalitzar i per a millorar la lògica del Govern. Aquest és el sentit de les nostres esmenes de substitució com després més detalladament explicarem en la discussió del Projecte de suplement de crèdit: algunes seran mantingudes, algunes seran retirades i es donaran els arguments convenients a aquesta posició, però ara, genèricament, jo voldria apuntar aquest criteri bàsic, és a dir, aquesta voluntat d'exercir l'activitat d'impuls de l'acció del Govern des del Parlament, aquesta voluntat de fer una oposició no pas sistemàtica sinó constructiva, i aquesta voluntat d'entrar en la lògica del Govern, però entrar-hi per millorar-la, per racionalitzar-la.

La majoria d'esmenes eren de substitució, com ja hem dit, a causa de la mateixa opacitat dels pressupostos, i també a causa del greu augment de personal que representaven. Aquí voldria dir que en la nostra filosofia quan diem «no estem per l'augment de plantilles en les Conselleries abans dels pressupostos», se'ns pot dir —abans dels traspasos, perdó—: «oh, és que els traspasos s'han de preparar». Absolutament d'acord. Nosaltres creiem que aquesta contractació complementària es podia, s'havia i encara, potser, s'haurà de fer, però en el si de la Comissió Mixta, deixant i preservant al màxim l'estructura administrativa de la Generalitat per aquesta «compactació» entre funcionaris de la Diputació transferits, funcionaris de l'Estat i creació de nous càrrecs. I aquesta

contractació de logística, de suport, per a discutir i negociar amb igualtat de condicions tot el tema dels traspasos, absolutament d'acord, però es podia fer una contractació al marge de l'estructura administrativa de la Generalitat.

Finalment, els voldriem resumir la nostra intervenció amb quatre consideracions finals, és a dir, la nostra voluntat d'oposició, alhora nítida, però també constructiva. El fet que anunciem ja la retirada d'algunes esmenes ho fem, no perquè creiem que no tenien justificació, creiem haver donat suficientment les justificacions globals i genèriques de totes i cada una de les esmenes, sinó que no volíem que es reproduïssin en la Cambra les majories mecàniques que es van repetir, senyores i senyors Diputats, només seixanta-set vegades en Comissió, seixanta-set vegades en totes les esmenes a l'articulat, als annexos; no hi va haver ni una sola esmena transaccional, les esmenes transaccionals van ser a l'articulat de les lleis. Aquesta és una dada que els senyors i senyores Diputats que no són a la Comissió crec que és bo que coneguin, i per això l'hem aportat.

També creiem, amb el nostre manteniment i eventual retirada d'algunes esmenes, que la majoria conjuntural, no política, amaga greus contradiccions fàctiques i operatives no sols en el Parlament, i n'hem tingut bons exemples fa pocs dies, sinó també en el mateix Consell Executiu, i no repetiré ara tots els arguments que he donat d'errors importants en la pràctica de l'acció de govern, en la pràctica administrativa de l'articulació i de la construcció d'aquesta Generalitat autonòmica.

En definitiva, nosaltres creiem que no és sols al Parlament, on aquesta majoria trampeja la situació, sinó que també a l'Executiu. Als qui van per feina —se'ns ha dit i se'ns ha repetit—, el menys que podríem demanar-los és que, en el futur, almenys aquesta feina la fessin ben feta.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres, del crèdit extraordinari, mantenim les nostres esmenes 15 i 18 i retirem l'esmena número 21.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: ¿Algun Grup parlamentari vol sostenir el torn en contra? (*El senyor Alavedra manifesta que sí.*) El Grup parlamentari de Convergència i Unió. ¿És que el senyor Alavedra desitja fer un torn en contra global també o preferiria fer-lo esmena per esmena o secció per secció?

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, secció per secció i en diverses intervencions.

El Sr. PRESIDENT: Secció per secció i en diverses intervencions. Molt bé. Aleshores comencem per la Secció 14.

(*El senyor Martín i Toval s'aixeca per parlar.*)

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, una qüestió d'ordre. El nostre Grup es reserva el dret, senyor President, de fer intervencions de rectificació també secció per secció.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, d'acord. Té la paraula, doncs, el representant de Convergència i Unió per a la Secció 14. En aquesta Secció recordo que hi ha únicament una esmena presentada, l'esmena número 13 del Grup Socialista, als conceptes, segons el *Butlletí Oficial*, 172 i 182. Però suposo que es tracta d'una errada i que

és 172 i 181. És una nova errada del *Butlletí* que prego els senyors Diputats que vulguin corregir. És a la pàgina 120 del *Butlletí* número 5.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en els temps actuals s'encunyen sovint expressions noves per a qualificar conceptes nous o conceptes ja existents però que a través d'una imatge més punyent calpeixen la imaginació del ciutadà, del públic. I això té un interès, com tots veiem. Per això, doncs, a través d'aquests darrers anys, s'han encunyat expressions com, no ho sé, reunió cimera, aparcament d'articles i moltes altres. Observem que avui, en aquest debat, s'està utilitzant per part dels representants del PSC l'expressió «compactar» articles, que suposem que és una altra expressió nova. I dic això perquè, tant al nivell de Ponència com al nivell de Comisió, per part nostra, sobretot, s'ha utilitzat l'expressió «el cistell». L'expressió «el cistell» no sé si és una expressió afortunada i serà recollida per la posteritat, però a través del «cistell» volíem expressar la nostra filosofia, que ens ha semblat entendre que és contraposada a les manifestades pels interventors anteriors. I amb aquesta filosofia, amb aquesta imatge del cistell, volem dir la preparació necessària per a rebre immediatament els traspassos de competències que puguin arribar i que indubtablement arribaran de forma immediata a aquestes Conselleries tècniques, diguem-ne de nova creació. Tot aquest tema, la filosofia del cistell, l'exposarà el meu company senyor Subirà, però si l'esmento és perquè precisament en aquest Departament, Justícia, és allà on purament i exclusiva la teoria aquesta del cistell, de la possibilitat d'estar preparat, d'estar amatent a la recepció de noves competències justifica la virtualitat d'aquestes esmenes que han estat presentades pels Grups esmenants. Concretament, l'esmena presentada pel PSC en aquesta Conselleria, en aquesta Secció, en aquest Departament afecta cinc Caps de Serveis, sis Administratius i un Subaltern. Aleshores molt breument —perquè ho repeteixo, la filosofia i consideració en general, les farà el company Subirà, i, per altra banda, entenc que una part important de les intervencions del senyor Armet i del senyor Espasa, més que defensa de les seves esmenes, ha estat anàlisis crítiques a la intervenció del Conseller d'Economia i Finances— més que no pas defensar la seva esmena, jo, i després altres companys, aniré puntualment explicitant la motivació de cada un dels Departaments per a fer aquestes despeses, per a demanar aquests crèdits extraordinaris per a aquest personal contractat.

Concretament, i a causa de la urgència o l'abreujament necessaris per a donar peu, dintre d'un temps no superior al que ha estat utilitzat pels esmenants, a intervenir i explicar tots els continguts de les esmenes, diré que, pel que fa a Justícia, són quatre, en certa manera, conceptes que justifiquen la necessitat de comptar amb aquest personal amatent al traspàs immediat de competències. En primer lloc, tenim el Tribunal Superior de Justícia, que, segons tots els indicis, creiem que a la tardor que ve ja podrà funcionar, i, aleshores, necessitem que a la Conselleria de Justícia hi hagi una infraestructura mínima de suport. Per altra banda, en un terreny ja més administratiu, tenim el tema dels menors, un tema de molta transcendència, un tema pel qual, si no recordo

malament, en el curs de la investidura va demostrar que tenia una especial sensibilitat el senyor Gutiérrez. Aquest tema dels menors té al seu torn dos aspectes molt diferenciats. En primer lloc, els tribunals tutelars de menors, que és una competència que segons la informació que en tenim en aquests moments pensem que de forma immediata serà traspassada a la Generalitat, i, per tant, la seva organització, el seu control i el seu suport pertocaran a la Conselleria de Justícia. I dintre també del tema dels menors, tenim la protecció de menors, tota la resta de menors, que és una qüestió d'una gran complexitat, d'una importància, repeteixo. Només a tall d'exemple, puc dir que ha d'intervenir en la recaptació d'aquest fons del cinc per cent d'impost especial sobre els espectacles. Només això dóna idea del treball, del volum de feina burocràtica que comportarà aquest Departament. I, finalment, també hi ha anunciat oficiosament però ja en ferm la transferència immediata del servei de presons. Per tant, aquests organismes, aquestes activitats, aquestes competències d'immediata transferència, màxim a la tardor, són el que justifica puntualment a aquest Departament la creació d'aquestes noves categories, d'aquests Caps de Serveis i d'aquests Administratius que he dit.

Gràcies senyor President, gràcies, senyors i senyores Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El Grup Socialista desitja un torn de rectificació?

El Sr. MARTÍN I TOVAL: En aquest cas no, senyor President.

EL Sr. PRESIDENT: Bé, aleshores jo prec que potser hauríem de votar Secció per Secció, perquè, és clar, una votació global no es justifica perquè hi ha esmenes barrejades dels dos Grups, Socialistes i Partit Socialista Unificat. (*El senyor Alavedra demana la paraula.*) El Sr. Alavedra?

El Sr. ALAVEDRA: Si els Grups esmenants demanen, que em sembla que ho han demanat, una votació global, el nostre Grup no s'hi oposa. Nosaltres, senzillament, volem fer un torn en contra, especificant esmena per esmena i en diverses intervencions, però no ens oposem a la votació global.

El Sr. PRESIDENT: El Grup del Partit Socialista Unificat acceptaria també una votació global? Jo voldria precisar que hi ha l'esmena número 15, del Partit Socialista Unificat, que, evidentment, és idèntica a una part de l'esmena número 14, del Grup Socialista, però que l'altra esmena mantinguda pel Partit Socialista Unificat fa referència a una qüestió diferent. Aleshores, una votació global de tot voldria dir que un Grup es fa solidari de les esmenes de l'altre.

(*El senyor Martín i Toval s'aixeca per parlar.*)

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, nosaltres havíem demanat la votació global de les nostres esmenes; després es votaran globalment, en tot cas, si ho demanen, les del Grup parlamentari del PSUC, i després es votarà si s'escau, l'Estat de Despeses, globalment. Sense perjudici, senyor President, si molt convé en algun cas —i no em refereixo a aquest projecte de llei, sinó solament al següent— de demanar que aquesta esmena concreta pogués ser votada separatament. En principi, el criteri és que puguin ser votades globalment.

Té la paraula el senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I ROCAMORA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, tal com ha anunciat el meu company el Diputat senyor Escudé, la meva intervenció tindrà dues parts. En la primera part intentaré donar resposta als temes de caire general que els Portaveus dels Grups que ens han precedit han exposat. I en la segona, entraré en les qüestions de detall corresponents als Departaments de Comerç i Turisme i Indústria i Energia.

La meva intervenció de caire general serà breu, perquè no es tracta ara que jo repeteixi l'argumentació, els plantejaments bàsics que ha fet l'Honorable Conseller d'Economia i Finances. El que vull fer és insistir en alguns punts que, explícitament o implícitament, ell ja ha tocat, però que, a jutjar per les rèpliques que hem sentit, no han estat prou presos en consideració, almenys en l'opinió del Grup que dona suport al Govern. Creiem, en primer lloc, que cal remarcar un dels aspectes en què el Consell Executiu actual es troba en diferent situació que el Consell Executiu de la Generalitat Provisional. Aquell Consell Executiu es veia obligat, quant als traspassos de serveis i les seves conseqüències, a fer hipòtesis més o menys probables, a fer suposicions més o menys raonables. El Consell actual, en canvi, sap perfectament quines són les seves competències, les té definides en l'Estatut, almenys en primera instància, i el que realment és ara crític és aconseguir els traspassos com més aviat millor i en les millors condicions. És a dir, la qüestió no és quins traspassos tindrem, sinó l'acceleració dels que ens corresponen i la seva correcta, o potser hauria de dir més favorable valoració. El nostre punt de vista és que per a totes dues coses cal dotar les Conselleries d'una estructura bàsica, d'un nucli de funcionariat més enllà o, potser millor dit, com a base de l'estructura que correspondria als serveis que ja tenen traspassats. Per a accelerar els traspassos, de vegades simplement per a poder-los provocar, cal tenir una estructura capaç de recollir-los. El meu company el Diputat Escudé ha parlat de la teoria del cistell. En honor de la veritat, hem de dir que aquest nom no és idea nostra, sinó que va ser utilitzat per primera vegada, que jo ho recordi, pel Diputat senyor Espasa en el debat de la Comissió. Doncs, sí, senyores i senyors Diputats, cal tenir el cistell a punt.

Però hi ha més. En totes les Conselleries, pràcticament en totes, hi ha exemples de serveis que s'han rebut mal transferits, infradotats de personal, que després s'ha de complementar —conceptes 172 de les diferents Seccions—, o bé infravalorats, per no considerar les despeses indirectes que ocasionen en el Departament que les rep. ¿Es que la Comissió de Traspassos ha fet una mala tasca? No. El que passa, senyores i senyors Diputats, i això ja s'ha dit però ho repetiré, és que quan els representants de la Generalitat s'asseuen a la Comissió de Traspassos, es troben al davant no només un representant del Govern central, d'una vàlua política i tècnica comparable a la d'ells, sinó, a més a més, uns equips tècnics formats pel funcionariat més escollit de l'Administració central. Estan purament i simplement en inferioritat de condicions. ¿Com es pot trencar aquesta inferioritat? Només proveint els Departaments de la Generalitat d'una estructura bàsica, sòlida, l'estrictament necessària,

però bàsica i sòlida. Se'ns pot dir, i de fet se'ns ha dit, que muntem estructura sense que hi hagi encara els traspassos. Sí, perquè cal trencar el cercle viciós que no hi ha estructura perquè no hi ha traspassos i no s'aconsegueixen traspassos perquè no hi ha estructura. I el Consell Executiu i el Grup que li dona suport estem convençuts que la manera de trencar aquest cercle és la que proposem, reflectida en els projectes que ens ocupen avui. També se'ns pot dir, i se'ns diu, que això encarrirà l'Administració catalana. Potser sí, en una primera etapa, en una primeríssima etapa. Però aquesta és l'única solució perquè no hi hagi un encariment més perillós encara a curt, mitjà i llarg termini. Efectivament, l'estructura de pressupost d'un Departament de Madrid té tres grans apartats: l'Administració central, l'Administració perifèrica i les inversions. Quina és la temptació de l'Estat central? La temptació és clara: valorar els traspassos d'acord amb el cos de l'Administració perifèrica transferida i amb les inversions proporcionals. Però una correcta valoració, des del nostre punt de vista, ha d'incloure aquella part de les despeses generals i indirectes de l'Administració central que corresponen al servei transferit i que han de servir per a pagar aquells nuclis bàsics als quals em referia, absolutament necessaris per a valorar bé el que se'ns va a traspassar.

Però no tot són els traspassos. El Consell Executiu i el Grup parlamentari que li dona suport creiem que els Consellers no es poden refugiar darrera d'una manca de transferències per a no tirar endavant una política coherent i valenta. No fa gaires dies, i ho dic només a títol il·lustratiu, que s'ha aconseguit un compromís de les Caixes d'Estalvis per a finançar els ajuntaments de Catalunya amb una quantia de fins a tres mil milions de pessetes. Aquesta és una quantitat molt important i absolutament inèdita en la història de les relacions entre les Caixes d'Estalvis i els ajuntaments de casa nostra. L'estudi, la preparació i l'execució conjunta Caixes-Generalitat d'aquesta realitat no ha sortit del buit. Hi ha competències que per la seva naturalesa no tindran mai traspassos associats. Això passa en Conselleries creades, amb l'aprovació majoritària d'aquest Parlament, el 24 d'abril. ¿O és que no s'ha de fer una política lingüística, que és competència nostra, però que no té cap traspàs? O, si encara no s'han aconseguit els traspassos, ¿és que no s'ha de fer una política concreta i eficaç en turisme i pesca? Senyores i senyors Diputats, no estem inventant res. La Generalitat provisional va crear el CEDEC quan no tenia cap transferència relacionada. Estem simplement seguint una política no tímida ni tampoc imprudent.

Abans d'entrar en les esmenes de detall, voldria fer una breu, brevíssima, referència al que s'ha dit de precipitació en la informació que s'ha donat a la Comissió durant els seus treballs. Senyores i senyors Diputats, jo els voldria recordar que la Comissió es va reunir la tarda del 21, dilluns, i la tarda del 23, en dues reunions que han estat immersides dins d'un debat general i que realment feia molt difícil, per no dir gairebé impossible, tenir la capacitat de resposta i la capacitat de donar la informació pertinent en el moment pertinent. És més. Recordo que en la nit del 23, perquè la reunió del 23 es va perllongar fins a altes hores de la nit, es va oferir la possibilitat de

donar documentació i es va dir que no podia ser perquè s'havia d'acabar aquella nit. I segurament era cert, perquè realment la urgència dels projectes era important.

Bé. Dit això, passo a la segona part de la meua intervenció, que consisteix a entrar en la defensa del text del Dictamen de la Comissió pel que fa a l'esmena número 14, l'esmena número 15, l'esmena número 16, la 17, que s'hi relaciona, i la 18. Concretament, Secció 15, Departament de Comerç i Turisme.

L'esmena número 14 té tres parts clarament diferenciades. La primera és supressió dels conceptes 172b, c i d. M'hi referiré successivament. 172 b). Complement: hi ha tres milions de pessetes, que és la partida fonamental aquí. Es tracta d'un expedient d'endarreriments a Caps de Departament, destinats al pagament dels complements que es deuen als Caps de Serveis Territorials de Comerç, nomenats per sengles ordres de 30 de novembre de 1978, i altre personal d'aquest servei traspasat per l'Administració de l'Estat i nomenat posteriorment per la Generalitat. Aquesta obligació deriva d'un acord de la Generalitat provisional per ordre del seu Consell, de febrer de 1980. c). Complement de funcionaris cedits: el pagament dels complements corresponents des de final de juny a final d'any dels Caps de Serveis Territorials, els mateixos a qui em referia abans. És a dir, es tracta simplement dels complements associats amb el personal a què es refereix l'apartat b). A més a més, el Consell Executiu actual s'ha limitat a exigir, com a contrapartida d'aquests complements, que, una vegada reconeguts els esmentats complements, la jornada de treball d'aquests funcionaris passi a ser de la normal en l'Administració de l'Estat a la normal en la Generalitat, és a dir, de quaranta hores setmanals. Efectivament, intentem treure un millor rendiment dels funcionaris cedits. d). Noves contractacions. Especificaré de quines noves contractacions es tracta. Es tracta d'un Cap de Serveis, d'un Cap de Secció, de quatre Tècnics, de sis Administratius i d'un Administratiu que passa d'una dedicació de vint-i-cinc hores a una dedicació de quaranta hores. Les noves contractacions, aquestes a què m'he referit, són les mínimes imprescindibles tant per tal de poder exercir les competències ja traspasades durant el període de la Generalitat provisional, com de preparar els nous traspassos i exercir les competències que l'Estatut reconeix encara que no estiguin traspasades. Per exemple, aquest Departament no s'ha aturat a saber si teníem competències a l'hora de dur a terme —amb èxit— la campanya de promoció de la patata, a favor del sector pagès, i les accions de promoció turística, amb un resultat, per cert, altament positiu.

Esmena número 15, que, de fet, coincideix, tal com ha dit abans el senyor President, amb la tercera part de l'esmena del Grup Socialista, número 14. Es concretament la que fa referència al concepte 241, que diu: «Diètes, locomoció i trasllat del Conseller, alts càrrecs i personal del Departament», i que en el text de la Comissió està per un valor de quatre milions de pessetes. Bé. El Departament de Comerç i Turisme, a més a més de les obligacions que comporten viatges per Catalunya i per la resta de l'Estat —a Madrid també—, té la responsabilitat de la promoció del turisme i del comerç exterior. I això implica

viatges a l'estranger. Alts càrrecs i tècnics de la Conselleria han estat ja a Londres, Holanda, Baviera, i en el futur immediat tenen planificat desplaçar-se a París, Brussel·les, a tres ciutats importants alemanyes que són clau del món dels «tour operators», a Suïssa i a Itàlia. Aquesta activitat que descriu, més els normals desplaçaments per Catalunya i a Madrid, justifiquen, en opinió nostra, plenament els quatre milions de pessetes previstos com a màxim en el Concepte 241.

I ara passo a la defensa del text de la Comissió referent a les esmenes número 16 i número 18 de la Secció corresponent al Departament d'Indústria i Energia. Esmena número 16. L'esmena número 16 proposa la supressió dels conceptes 132 c i 172 d. Hi ha una errada: diu «b» i és «d». Els complements dels funcionaris cedits, 172 c, corresponen concretament a dos enginyers que pertanyen al cos d'enginyers del Ministeri d'Indústria i que han estat destinats a la Generalitat de Catalunya, on realitzen funcions de Cap de Serveis. La Generalitat té cura del pagament de les diferències dels emoluments entre el que cobren com a funcionaris de la Generalitat, al nivell de Caps de Serveis, i el que cobren efectivament com a funcionaris de l'Estat. Les necessitats de noves contractacions, que és el 172 d, correspon específicament a tres Caps de Serveis, un Cap de Secció, un Cap de Negociat i quatre Administratius. La necessitat d'aquestes noves contractacions respon a la necessitat d'organitzar els serveis centrals del Departament d'Indústria i Energia, i, concretament, en el cas dels Caps de Serveis, a la creació d'un Cap de Serveis de Política Tecnològica i Energètica, un Cap de Serveis d'Estudis dependent de la Direcció General de Política Industrial, Tecnologia i Energia i, finalment, un Cap de Serveis de Seguretat dependent de la Direcció General d'Indústria. L'estructuració de la Secretaria General Tècnica preveu la creació d'un Cap de Secció d'Assessoria Econòmica i d'un Cap de Negociat d'Assumptes Administratius. Per altra part, l'eficàcia del Departament fa necessària la contractació de quatre Administratius per a integrar a les Direccions Generals abans esmentades i a la Secretaria General Tècnica. Tots els llocs previstos en aquest Pressupost corresponen exactament a l'organigrama d'estructura del Departament. I amb això he acabat la meua defensa d'aquestes esmenes, i, la defensa de les esmenes de la Secció 17, la farà el Diputat senyor Pi-Sunyer.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El representant del Partit Socialista voldria fer un torn de rectificació? (*Aquest indica que no.*) No. Aleshores, té la paraula el senyor Pi-Sunyer.

El Sr. PI-SUNYER: Senyor President, senyores i senyors Diputats, vull fer una breu referència només a les dues esmenes que ha presentat Socialistes de Catalunya, en referència amb la Secció 17, una de les quals és una esmena de substitució i l'altra és una esmena de supressió. Totes dues es refereixen, evidentment, al concepte que ha tingut la minoria socialista que hi havia unes excessives apropiacions, uns excessius crèdits per al Departament de Cultura, quan el Departament de Cultura és un Departament nou, és un Departament que encara no ha tingut uns traspassos determinats, tret d'un cas molt

concret, en què sí que els té, que és el de les biblioteques.

La primera cosa que voldria dir és que potser hi ha hagut un error de concepte quan s'ha pensat en el nombre de Direccions Generals al qual s'està referint la Llei de Crèdit Extraordinari que està presentant l'Executiu. Hi ha, efectivament, en l'organigrama que ha presentat el Departament de Cultura i que apareix en el *Diari Oficial de la Generalitat* del dia 23, que és un organigrama prou descriptiu, cinc Direccions Generals, que són les Direccions Generals que planeja anar introduint, anar posant en força el Departament de Cultura a mesura que n'hi hagi la possibilitat i que hi hagi realment els crèdits per a poder-se moure en aquest sentit. De manera que es tracta de l'organigrama que ens ha estat tan repetidament demanat, que sapiguem on anem, que sapiguem què volem, que sapiguem realment quina és la política que s'ha de tenir en el futur. Almenys pel que fa al Departament de Cultura en aquest cas, és bastant clar que l'estructuració que es dona a aquest organigrama, aquest decret d'estructuració del Departament, està feta mirant endavant, està feta mirant el futur, i, per tant, té unes evidents connotacions sobre el que volem fer i cap on volem anar.

Ara bé, s'ha dit repetidament que el que calia era moure's a mesura que teníem possibilitats de fer-ho i no voler en aquest moment crear-ho tot, quan no tindríem la capacitat de fer-ho, i que, per tant, ens havíem de moure d'una manera progressiva en aquesta implementació del que és un objectiu a llarga distància. I això, senyores i senyors Diputats, és exactament el que s'està fent en el projecte que presentà l'Honorable senyor Conseller de Cultura. Perquè d'aquestes cinc Direccions Generals, en realitat només tres d'elles apareixen en la Llei de Crèdit Extraordinari. O sigui, que estem parlant de tres Direccions Generals, no de cinc Direccions Generals. Les cinc són un objectiu, les tres són les Direccions Generals que apareixen realment en la Llei. Quan s'ha referit en alguns casos, potser per error, a les quatre Direccions Generals, es parlava d'una Secretaria General Tècnica i de tres Direccions Generals. De manera que no són quatre, no són cinc: són tres Direccions Generals. Hi ha una Secretaria General Tècnica, evidentment. No crec que ningú cregui que es pot posar en marxa un Departament, i un Departament tan complex com és el Departament de Cultura, sense una Secretaria General Tècnica, i, per tant, es crea una Secretaria General Tècnica. Simplement se li donen uns crèdits. Hi ha tres Direccions Generals a Cultura, doncs.

Ara bé, quines són aquestes tres Direccions Generals a Cultura que s'han presentat en la Llei? En primer lloc, hi ha una Direcció General d'Activitats Artístiques i Literàries, que inclou política del llibre, teatre, música, arts plàstiques i cinema, en la qual ja hi ha un Director General, que és el senyor Albert Manent. A la Generalitat provisional, hi havia una Direcció de Cultura, al davant de la qual hi havia el senyor Jordi Maragall, que, bàsicament, era l'embrió, l'estructura sobre la qual s'està fent aquesta nova Direcció. De manera que aquí, en realitat, no estem fent més que especialitzant de cara al futur, donant un ordre de prioritats precisament a allò que s'ha anat demanant aquí, de saber què és el que volem enfocar abans, no agafant la cultura d'una manera més

ampla i més ambiciosa, sinó tractant de veure exactament quins són els camins que es creuen més immediats. Per tant, aquesta Direcció de Cultura s'especialitza, i això és tot el que s'està fent en aquest cas. D'altra banda, hi ha una altra Direcció, que és la Direcció de Mitjans de Comunicació. Com se sap, Mitjans de Comunicació estava abans amb la Presidència, per tant, allò que s'ha fet aquí, purament o simplement, és passar una Direcció General de Presidència, uns serveis de Presidència a la Conselleria de Cultura, i, per tant, aquí tenim purament un canvi de titularitat i no hi ha cap creació nova. Tenim una Direcció General de Mitjans de Comunicació, com teníem ja aquests serveis sota la Generalitat provisional. Aleshores, què és tot el que s'està creant en aquest cas i que en alguns casos sembla que escandalitza alguns senyors i senyores Diputats, aquí, pel que poguessin significar d'inflació del Departament de Cultura? S'està creant, s'ha creat, en realitat, ja, una Direcció General de Política Lingüística, que té com a objectiu la normalització de l'ús oficial de la llengua catalana.

Pel que fa a aquesta Direcció General de Política Lingüística, no crec que ningú que entengui les enormes complexitats que té tota la situació lingüística del nostre país, a la qual ens hem estat referint en els darrers dies repetidament, pugui creure que no és urgent dedicar-se rapidísimament a la normalització lingüística. Per tant, el que s'està tractant de fer aquí, i crec que amb el suport de tots els partits que estan representats en aquesta Cambra, és precisament dotar la Conselleria de Cultura d'uns mitjans suficients per a poder-se moure, amb tota la urgència que el cas requereix, perquè aquests dies s'ha anat parlant molt de la divisió de les comunitats, de les dificultats que hi podia haver d'entendre's entre les comunitats, i la manera real d'entendre's és a base que es faci una funció autèntica de reconeixement de la llengua catalana i del paper que ha de tenir la llengua catalana en el nostre país. Per tant, ens trobem aquí amb uns reconeixements d'aquesta importància i estem creant, o donant-li suport, una Direcció General de Normalització Lingüística. Això és tot realment el que s'està fent en aquesta situació.

Com s'ha recordat aquí fa un moment, hi ha també la creació del Servei d'Ensenyament de Català en el que era Conselleria d'Ensenyament i Cultural de la Generalitat Provisional, que fou també creada exactament en les mateixes situacions actuals. No podem pretendre de cap manera que hi hagi traspàs del que no ha existit. Evidentment, si hem estat sotmesos per moltíssims anys a una situació d'opressió lingüística, no podem pretendre en aquest moment que ens sigui traspasat un servei de normalització de català que no existeix. Per tant, la creació en aquest cas és claríssima i és tot el que s'està creant en aquest cas.

Ara bé, hi ha una segona part que és la segona esmena socialista, l'esmena número 20, en la qual, més que no pas parlar de l'organigrama, de les Direccions Generals, que semblava que eren massa les que es volien crear, es parla que s'hauria de suprimir tota mena de contractacions i per tant deixar realment aquest Departament sense cap mena de personal de suport, de personal bàsic. S'ha de recordar que en el temps de la Generalitat provi-

sional, l'atenció que es va poder dedicar a cultura, va ser molt limitada, perquè amb els poquíssims mitjans amb què es comptava llavors vam haver de concentrar l'esforç en la situació del Departament d'Ensenyament. Però avui dia precisament, si s'ha creat un Departament de Cultura, és perquè es vol donar a la cultura tota la importància que es mereix en aquest país i perquè s'ha reconegut que no es podia acceptar la cultura com un germà pobre, com un segon germà, sinó que realment s'hi ha de posar tot l'èmfasi que volem donar-li. I per això és necessiten unes forces de suport, i tot el que el Departament de Cultura ha rebut de la Generalitat provisional són cinc funcionaris, cinc funcionaris dels quals un d'ells és un ordenança. Per tant, evidentment, no es pot pretendre que una Secretaria General, un Conseller, una Secretaria General Tècnica i crec que tres Direccions Generals, dues de les quals, ho repeteixo, ja existien i l'altra es creada de nou, i una d'elles amb una missió tan important com és la de la normalització lingüística, funcionin sense un personal de suport. Ens sembla, doncs, realment molt difícil d'entendre que es vulgui anar a la supressió d'aquest personal de suport, que és absolutament essencial perquè pugui funcionar aquesta Conselleria de Cultura. És per aquestes raons, senyores i senyors Diputats, que nosaltres creiem que com ha estat presentada la llei de crèdit extraordinari és completament correcta, i que demano el vostre suport a aquesta llei.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, Senyores i Senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El Grup Socialista desitja rectificar respecte a les esmenes 19 i 20?

El Sr. ARMET: S'han acabat els torns?

El Sr. PRESIDENT: S'han acabat els torns, sí.

El Sr. ARMET: M'agradaria fer un torn de rèplica general.

El Sr. PRESIDENT: General. Mol bé. Doncs té la paraula el Diputat Senyor Armet en nom del Grup Socialista.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup Socialista volia evitar el comentari esmena per esmena i partida per partida, especialment quan les partides no eren rellevants, perquè creiem que el Ple no s'ha de convertir en un debat de Comissió. Al Ple no s'han de fer els debats que en la Comissió establerta, si hi hagués hagut la informació adequada, s'haurien pogut desenvolupar, en la Comissió de seguiment en aquest cas.

Voldria fer esment, i un esment global, que en algun cas serà concret, de les defenses que s'han fet del Projecte de llei del Govern.

En primer lloc, dir al senyor Escudé que sempre que faci observacions lingüístiques correctes seran ben recollides pel Grup Socialista i, en aquest cas, per la persona que parla, en el sentit de no introduir en el lèxic parlamentari expressions que no puguin estar dins del que és la normalització lingüística que tots volem. S'ha desenvolupat aquí una nova teoria, que és la «teoria del cistell». El problema és que els cistells sempre tenen forats, depèn de en quin cistell pensem. Aquesta teoria s'ha dit que venia avalada com a expressió originària pel Diputat

senyor Espasa, que la va introduir en el si de la Comissió. El que cal, en aquesta mena de consideracions, es retornar al fons dels temes. Sovint una expressió un xic gràfica pot amagar el fons dels temes, i el fons dels temes ha estat exposat en la intervenció que ha fet el Grup Socialista inicial i global. Hem parlat de la quantitat de Direccions Generals que es creaven, de la quantitat de Caps de Serveis, de la quantitat de Caps de Secció, de l'absència de política, no de política de funció pública, sinó d'indicacions mínimes de funció pública que permetessin crear unes bases estables o unes bases de lògica contractació per a aquesta mena de personal. S'ha parlat de la política de complements, que no era homogènia, que en algun cas es basava en textos legals i en altre cas en la consideració que determinats funcionaris havien complert funcions de Cap de Serveis sense possibles nomenaments. En altres casos en parla d'una uniformació horària, però el que no hi havia és el fullet mínim indicador d'aquesta política de complements que nosaltres sempre avalem.

En la intervenció del senyor Subirà, a part de fer esment concret dels textos de les esmenes que es proposaven, s'han fet comentaris sobre el tema de traspassos, mal rebuts —volem una estructura bàsica i sòlida—, i s'han fet un conjunt d'afirmacions, per part del Partit que sustenta el Govern. I nosaltres volem dir que en aquestes afirmacions estem absolutament d'acord. El que cal és una política de traspassos audaç, el que cal és que la valoració de l'Administració perifèrica contingui les despeses indirectes del que vol dir l'estructura centralista de l'Estat. Estem disposats a donar-hi tot el suport possible, estem disposats, evidentment, que la política de traspassos sigui l'eix principal de la política de govern. I en aquest sentit, és evident que al Parlament estarem amants a les directrius i a la filosofia de la política de traspassos de la Generalitat. Absolutament d'acord en aquest tema. Però anem en compte a no barrejar conceptes, a no barrejar criteris.

També s'ha dit que en els treballs de Comissió del dies 21 i 23, la pressa d'acabar aquella nit impedí que es poguessin cercar possiblement solucions operatives. Jo voldria recordar el següent: que el Portaveu del Grup Socialista va fer esment claríssim —i això està a les cintes del Parlament— que el Grup Socialista no volia posar cap entrebanc ni un a aquests Projectes de llei presentats pel Govern, cap ni un. Des del primer dia a la Ponència, el Grup Socialista va dir el que volia, va fer al·lusions del que volia, va dir que no volia canviar quantitats, va expressar la seva filosofia, va dir que es mantindrien les quantitats globals, va expressar que, evidentment, si el que plantejava el Govern era una possible esmena transaccional que abaixés el que era la «compactació» de l'estructura des del punt de vista del nombre tan elevat de Caps de Serveis i de Caps de Secció que es proposava, nosaltres estàvem absolutament disposats a admetre-ho. És a dir, es van donar totes les senyes d'identitat possibles. I vull recordar aquí que la informació prèvia no estava continguda en la documentació que van rebre els senyors Parlamentaris, i que si, malgrat l'esforç que ha fet el Grup parlamentari de Convergència i Unió —amb això agraeixo l'esforç que ahir a la nit es va fer per repartir la

documentació—, només han estat disponibles a la matinada d'un Ple, quan hi ha hagut un procés perfectament previst de treball en Ponència i en Comissió, les dades de justificació de cada una de les partides que es demanen, en aquest cas és una responsabilitat del Govern, no del Grup parlamentari de Convergència i Unió, que ha fet un esforç notable per nodrir-nos d'aquesta informació. Però el Grup Socialista va dir molt clarament que la responsabilitat d'ajornar un dia més o dos dies més la Comissió era una responsabilitat que no volíem assumir. I recordo que en aquell moment el Grup Socialista va dir clarament que no era un problema de bastons a les rodes, sinó que no hi havia rodes, i aquest era el tema que vam posar damunt de la taula. I si la sessió havia de durar un dia més a Comissió o dos dies més a Comissió, la nostra posició era d'una obertura total a la consideració dels temes, i vam dir que volíem un paper de complements coherent, un paper, no una llei o una disposició transitòria per al tema de la funció pública, que volíem uns mínims de coherència. I el que se'ns dona és una justificació, Conselleria per Conselleria, i vull dir que havet-me estudiat la documentació aquesta matinada hi he pogut comprovar que algunes Conselleries evidentment feien un tractament racional, mínim, responsable, i altres Conselleries no. Però el que era evident és que no hi havia cap mena de comú denominador coordinador, que no hi havia una política coordinada, no hi havia una política de govern, no hi havia una política d'estructuració de l'Administració pública de Catalunya. Aquest és l'element que nosaltres hi trobem més a faltar, i en aquest sentit, per tant, vaig voler remarcar, però d'una forma molt clara, que no es digués mai que la responsabilitat havia estat del Grup Socialista, que intentava ajornar la discussió d'un projecte de llei que permetia fer coses al Consell Executiu. Aquesta no serà mai la nostra filosofia, d'una posició que posa entrebancs. Allò que nosaltres no volem ser —i vull recordar aquí l'actitud absolutament elegant del Conseller d'Economia i Finances en reconèixer que elements que es van posar damunt de la taula en el si de la Comissió van ser recollits en gran part, en el sentit que considerava que eren arguments d'una base sòlida, i vull recordar-ho perquè em sembla que aquests elements són importants de recordar històricament—, allò que nosaltres no volem ser és una oposició que posa entrebancs, sinó una oposició que actua responsablement per dignitat del Parlament. I en aquest sentit la vulneració del que han estat els circuits d'informació no ha permès de cap manera que nosaltres poguéssim arribar a allò a què volíem arribar, que era poder, juntament amb el Govern, establir uns criteris de coherència, que aquests criteris de coherència existissin damunt de la taula, i que en el que era la «compactació» de l'estructuració de la Generalitat es contemplés l'altra possibilitat, que era la possibilitat d'un mínim de col·laboradors tècnics temporals, de donar força als llocs a què calia donar força, dotar aquests contactes administratius de la seva pròpia temporalitat i no estructurar i no «compactar» aquesta nova estructura de la Generalitat o, com després veurem en el següent projecte de llei, els suplementos de crèdit a les altres Conselleries. Aquest era el nostre element, i aquest discurs era un discurs senzill,

clar. I mai possiblement en un Parlament no es donen unes pistes o unes orientacions tan senzilles en l'aspecte d'obertura absoluta. I vull agrair, també, els esforços que s'han fet, però aquests esforços, evidentment, estaven situats en el temps, no permetien cap mena de modificació de la nostra posició.

També voldria dir que en aquest debat s'ha tret el tema del conveni de les Caixes d'Estalvis de 3.000 milions de pessetes. Em sembla molt bé que aprofitem tots els debats per a dir que hem fet un conveni de tant o de tant. Aquest tema, nosaltres com a Grup, el volem discutir, volem veure la filosofia del conveni, la política de Caixes d'Estalvis del Govern, quina és la política d'institucions financeres clara. En aquest sentit se'ns ha anunciat que també hi haurà una llei. Però això, deixem-ho. I si entrem en aquest tema, entrem-hi en profunditat, però no barregem. Se'ns ha tret el tema de la campanya de la patata, cosa que ha estat, com s'ha dit, un èxit. Nosaltres en aquest cas no diem que no hagi estat un èxit. Em sembla que ha estat realment un encert, des del punt de vista de promoció, de la mateixa manera que si la Conselleria hagués considerat una partida de promocions, diguem-ne comercials, prèvies a futurs traspassos, nosaltres l'hauríem abonada, com hem abonat totes aquelles partides que no significaven nova contractació i estructuració de la Generalitat, hipoteca futura en el sentit que realment significa una hipoteca futura, difícil de superar si no s'hi troben els mecanismes adients des del punt de vista del que és estrictament una contractació temporal.

En el tema de cultura, no hi voldria entrar en profunditat, perquè és evident que tots considerem que la política lingüística és clara, que la política de mitjans de comunicació és clara, és a dir, que totes les polítiques són clares. Però cal recordar que el que se'ns proposa temporalment, que és el criteri que sempre tenen els crèdits extraordinaris o els suplementos, és passar d'una Conselleria que al seu moment tenia tres Directors Generals, i en traïem un perquè s'ha desplaçat de lloc, el de Joventut, és a dir dos, a cinc Directors Generals. Aquest és una mica el tema. I quan en el paper que aquesta matinada nosaltres hem hagut de contemplar se'ns proposa l'estructuració de Direccions Generals, surten cinc Direccions Generals. D'una de les quals, la de Difusió Cultural, se'ns diu: «El nomenament de Director General és previst per al mes de setembre.» Això, no se'ns ha dit. En aquest sentit, es va a una estructuració, no solament de Direccions Generals, sinó de vuit Caps de Serveis; a allò a què es va és a una «compactació» al cent per cent del que és el Departament de Cultura, i en aquest sentit no dubtem que les persones escollides són persones notables, respectables, però una política reposada, una política d'anàlisi en profunditat dels temes és l'únic que permet una estructuració encertada de l'Administració pública. I aquí, en última instància, només em vull referir a un tema, que és el tema central d'aquest debat. Creiem en l'estructuració mínima, i així ho vam demanar a la Comissió. No hem posat esmenes a les Direccions Generals que es creaven. Volíem una definició coherent d'estructura mínima. Si l'Executiu ens hagués presentat que l'estructura mínima de les noves Conselleries és tal o tal o tal, nosaltres hauríem acceptat aquesta estructura

mínima, de forma coherent per a totes les Conselleries, i hauríem retirat les esmenes. Volíem saber el que s'entenia per estructura mínima, no una estructura mínima sorgida per la voluntat de cada Conseller i amb un esforç m'imagino que desagradable i notable també per part del Conseller d'Economia i Finances, intentant retallar, que és l'actuació quan les coses surten sense un criteri de racionalitat i sense un criteri de planificació global, o sense uns criteris comuns. No, aquesta no és la política que nosaltres considerem convenient. Si se'ns haguessin dit els mínims de la nova estructura i s'haguessin definit aquests mínims de la nova estructura, nosaltres hauríem retirat absolutament totes les esmenes. I el tema és que nosaltres considerem que aquests mínims hi han de ser, però el que no han de significar és una hipoteca i una estructuració apriorística i en profunditat d'allò que pot pressuposar, evidentment a mitjà i a llarg termini, l'estructuració de la Generalitat. I m'he referit abans a criteris de funció pública, aquests criteris són fonamentals. En aquesta sala, sovint es diu que Catalunya serà això, serà allò altre, que Catalunya..., és a dir, es fan uns camps de la voluntat del que és Catalunya, amb unes visions més racionals o més irracionals. Però sí que hi ha un element que és cert, i que no és dir Catalunya serà això o serà allò altre: Catalunya està en funció de l'Administració pública, Catalunya té uns marges de manobra petits, perquè és molt acotat per les potencialitats que li ofereix el mateix Estatut i el marge d'error de Catalunya és petit. I en aquest marge d'error de Catalunya, en el tema de l'Administració pública, evidentment, podem posar enormes dificultats al que és la reestructuració, la reconstrucció nacional de Catalunya.

És en aquest sentit que nosaltres dissortadament, si el treball hagués estat d'una sistemàtica diferent, hauríem pogut fer una retirada major d'esmenes, però en aquest sentit ens veiem obligats al seu manteniment, amb l'excepció, i perquè es vegi la nostra voluntat política, que retirem l'esmena que fa referència al Departament de Justícia, en funció que considerem que és una estructuració mínima, malgrat que s'hagi plantejat l'estructuració de cinc Caps de Serveis.

La nostra voluntat hauria estat arribar a uns criteris homogenis. Aquesta realitat ha estat impossible d'assolir, som els primers a lamentar-ho, som els primers a lamentar-ho, i crec que això és un element que ha de servir d'experiència col·lectiva en aquest Parlament.

Moltes gràcies senyor President. Moltes gràcies, senyors i senyores Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn de rectificació, té la paraula el Diputat senyor Espasa.

El Sr. ESPASA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, també molt breument, i marcant la nostra voluntat ja expressada en la nostra primera intervenció de fer un debat global sobre el sentit profund de les proposicions de llei, i per tant també de les esmenes, i no pas un detall i una discussió fil per randa de les esmenes. Això corresponia a Comissió i, com ja he dit —i recordo i em sembla que no és matèria de treure i de recordar que hi havia un criteri que tots compartíem, que tots compartíem, d'urgència en la tramitació d'aquests Projectes de llei, i la prova és que s'han tramitat—, això no és obstacle

per a recordar el que ja he dit abans: que va haver-hi seixanta-set votacions i que no va haver-hi cap mena de proposta transaccional en els criteris. I avui, amb les respostes que ens han donat el senyor Escudé i el senyor Subirà, podríem dir, breument i gràficament, que el Grup de Convergència i Unió, per boca dels seus Portaveus, ha fet el que vulgarment se'n diu fugir d'estudi, és a dir, no han contestat, no han contestat a cap dels arguments que els han estat presentats, dels arguments bàsics i genèrics, que són els que creiem que convé portar i discutir en aquesta Cambra per dignitat de la mateixa Cambra.

Quins són aquests arguments? Jo en citaré, reprenent-ne de la meua intervenció, només alguns, els que centren la filosofia de la nostra presentació, manteniment i retirada d'esmenes, perquè totes tres coses, com saben les senyores i senyors Diputats, hem fet. Fonamentalment, l'aspecte fonamental, està en el tema de la seriositat i rigor en el procediment administratiu de dins i de fora de la Generalitat. Nosaltres, ja ho hem dit, no volem que les nostres esmenes de substitució es vegin com una mera minoració quantitativa; nosaltres hem fet esmenes de substitució a tots els tipus de conceptes, als estudis i dictàmens emesos per persones alienes als Departaments, a les dietes de locomoció i trasllat, a la contractació de personal qualificat i no qualificat, al nomenament de Direccions Generals. Per què fèiem això? Per posar en relleu, en cada un d'aquests conceptes, un mateix defecte bàsic que no ha estat contestat aquí i que jo abans he citat ràpidament, però ja que el Portaveu de Convergència i Unió, senyor Pi-Sunyer, ens ha volgut defensar —cosa que nosaltres no hem posat mai en dubte— la necessitat d'una Direcció General de Política Lingüística —no és aquest el tema, senyor Pi-Sunyer; el tema és, com ja he dit abans, crear actes abans de normes, el tema és crear actes abans de normes—, i jo pregunto: on és el Secretari General del Consell Executiu?, on és la Secretaria General de Presidència?, on és l'Assessoria Jurídica de la Generalitat que permet, que permet, fer actes abans de fer normes? *Diari Oficial de la Generalitat*, 16 de maig del 80, decret 67, perdò, decret del 16 de maig del 80, *Diari Oficial* 67, Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació: nomenament de la Directora General de Política Lingüística. Molt bé, però una acte abans d'una norma. Decret 115/80, *Diari Oficial* número 75, data 23 de juliol, estructura orgànica del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació. Això és el que volíem, les estructures orgàniques de tots els Departaments, i llavors hauríem sabut si hi havia quatre Direccions Generals per Departament, cinc, sis, o si hi havia Departaments amb quatre Direccions Generals i Departaments amb dues, i, aleshores, com ens recordava el senyor Armet, hauríem tingut una actuació coherent, de Govern, d'oposició, però totes dues coherents. Qui no ha tingut coherència ha estat, en aquest cas, el Grup del Govern, el Consell Executiu o qui n'hagi tingut la responsabilitat, el Director General de Pressupostos, no ho sé, no és la meua responsabilitat esbrinar-ho, només constatar aquest fet. I això és el que les nostres esmenes de supressió, de substitució i d'addició, com es veurà quan tractem dels suplementes de crèdit, vénen a reflectir, aquesta manca absoluta de rigor, de rigor administratiu i organitzatiu de la Generali-

tat. Això és el que volen assenyalar les nostres esmenes, no pas posar en dubte que fa falta, i tant que fa falta, una Direcció General de Política Lingüística.

Hi ha altres exemples, després el Diputat senyor Lucchetti que intervindrà s'hi referirà a bastament, que afecten altres Departaments, no només cultura. Sembla que ens estem posant amb cultura. No és aquest el tema: governació, economia i finances. Hi haurà també exemples que van al mateix, que estem aprovant uns Projectes de llei sense estructures orgàniques, estem fent actes abans que normes per als Directors Generals, per als Caps de Serveis, per als Caps de..., etcètera, i això és, senyores i senyors Diputats, molt greu, i aquest és el sentit de les nostres esmenes, i aquest és el sentit de la defensa de la dignitat del Parlament, i per això vam haver de presentar-les, i per això haurem de defensar-les i mantenir-les.

En el tema dels traspassos s'ha parlat del cistell o de no cistell. Molt breument, per no reiterar arguments ja suficientment exposats, nosaltres hem dit que no estem pas per la minoració quantitativa de persones, de personal, de funcionaris, d'experts de cara a obtenir els millors traspassos possibles per a la Generalitat provisional, però sí que estem contra aquesta política tan poc seriosa de creació d'estructura orgànica, o de no creació d'estructura orgànica, i d'haver de fer-ho «a posteriori», com s'ha fet, com es demostra, quan es podia fer, tota aquesta contractació al marge de l'estructura administrativa de la Generalitat, en el si, com a assessors, com a experts, de la Comissió de traspassos.

Nosaltres creiem que els traspassos són un dels objectius fonamentals, ho ha dit el Govern i hi estem d'acord, de la política de l'actual Consell Executiu. Aleshores, aquí hi havia aquesta possibilitat i aquí no hauríem regatejat gens ni mica, per qüestió de coherència, perquè no estem discutint la pesseta, sinó la coherència del Projecte, no hauríem regatejat res en aquests suplements de crèdit que representen la contractació de personal de tot tipus per a enfortir al màxim el Consell Executiu, aquí, a Madrid, en el si de la Comissió Mixta, per aconseguir els traspassos. Aquest és el sentit profund de les nostres esmenes, entengui's bé, i no fugim d'estudi, no fugim d'estudi.

I, finalment, nosaltres, com ja he anunciat en la meua anterior intervenció, hem retirat l'esmena número 21 de les presentades en els crèdits extraordinaris, per tot aquest conjunt de raonaments que ja hem exposat, i em sembla que a bastament.

Voldria referir-me, aprofitant aquest torn de rectificació —i per economia de temps no ho hem fet abans, senyor President—, molt breument, a alguna de les afirmacions de l'Honorable Conseller d'Economia i Finances, també en aquesta línia de defensa de la dignitat del Parlament, eix central de la reconstrucció nacional de Catalunya, eix central de la política a Catalunya. No es pot dir, no es pot dir, que hi ha una mitja, tres quarts o una total oferta d'un Director General de Pressupostos per a finançar el vuitanta, el noranta o el cent per cent, això no es pot dir. És el Parlament que ha de marcar què és el que cal negociar, i aleshores el senyor Director General de Pressupostos opinarà el que voldrà, però el que pre-

valdrà seran les opcions polítiques del Govern de la Generalitat de Catalunya, del Parlament de Catalunya i del Govern de l'Estat, però no pas l'opinió del Director General de Pressupostos. En tot cas, si li plau, no posi al mateix nivell les opinions del Director General de Pressupostos i les opinions que puguin sortir d'aquest Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Alavedra té la paraula per al torn de rectificació.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres en primer lloc, efectivament, volíem agrair a tots els Grups parlamentaris, i ho dic sincerament, haver comprès la urgència d'aquest tema i la manera com ha estat tractat a Comissió i aquí en el Ple.

Però aquí volíem justificar diverses coses del nostre torn en contra que ha estat entrant en el detall de les esmenes i en diverses intervencions.

Estem d'acord amb el senyor Armet i amb el senyor Espasa que el Ple no ha de ser un debat de Comissió, però, evidentment, quan no es retiren les esmenes i es mantenen per al Ple, queda el dret, al Grup del Govern, de contestar-les, encara que sigui molt breument, que és el que hem fet.

Hem utilitzat aquest dret de contestar unes esmenes que s'han mantingut i s'han mantingut per un motiu. I, a més a més, nosaltres les hem volgut contestar, no per fugir d'estudi, sinó, precisament, per portar en el curs del debat parlamentari, que és, tant en Ponència, com en Comissió o en el Ple, que és un lloc, el debat parlamentari, on cal portar el màxim d'informació possible dintre d'aquesta urgència amb la qual s'ha tractat aquest tema, i on cal justificar secció per secció i, en definitiva, esmena per esmena el perquè dels Caps de Secció i dels Caps de Serveis o el perquè del contingut de l'esmena que se'ns presentava. Perquè, evidentment, si convertíem aquest Ple en un debat a la totalitat, fa que havia intervingut el Conseller d'Economia i Finances, els diferents Portaveus del Grup. Jo crec que, en contestar a cada una de les objeccions que se'ns feia, podem explicar el perquè de la nostra actuació. Actuació que es basa en uns quants grans principis que aquí s'han dit i s'han repetit, i que jo voldria, per última vegada potser, en el curs d'aquest debat, tornar a dir. Hi ha una gran diferència entre aquesta Generalitat i la Generalitat provisional, i és l'existència d'un Estatut d'Autonomia aprovat que marca quines són les nostres competències, i això no és una negociació amb el Govern central, sinó que és una llei aprovada. I el que estem negociant amb el Govern central són les afectacions, les afectacions financeres o humanes, en aquestes competències. Per tant, nosaltres hem d'actuar des del punt de vista de Govern de la Generalitat i de Grup parlamentari que dóna suport a aquest Govern, hem d'actuar en funció d'aquestes competències que, per llei, ja tenim.

Segon punt: hi ha uns traspassos que no han vingut, que s'estan negociant, però tenim les competències corresponents i des d'ara hem de fer una política de govern sobre aquestes competències, encara que no tinguem els traspassos. Per exemple, quin dubte hi ha que ningú no hauria comprès que la Generalitat actual no hagués fet

una determinada política, bona o no tan bona —aquí no entro en les valoracions—, però una determinada política sobre el tema del turisme en el moment actual. O, ¿qui hauria comprès que la Generalitat, com ha dit el senyor Subirà, no hauria fet una política determinada en el tema de la pesca, quan es creen problemes de pesca, encara que no tinguem els traspassos corresponents en aquesta competència? O el mateix es podria dir de la tutela municipal. Això és el segon gran principi del perquè d'aquests Projectes de llei.

El tercer gran principi és que nosaltres hem de fer determinades polítiques, i això ho ha dit el Diputat senyor Pi-Sunyer, que no corresponen gens ni mica a cap servei. I el senyor Espasa em sembla que també ho ha recollit, que és, per exemple, el cas més clar, el tema de la política lingüística.

El quart principi, és la urgència, ja ho he dit al principi. Nosaltres hem fet el mínim amb aquests dos Projectes de llei perquè funcioni una institució nova, i estic d'acord que és l'eix de la reconstrucció nacional de Catalunya, hi estic plenament d'acord, que és aquest Parlament. I al mateix temps, cinc noves Conselleries que també van ser aprovades el 24 d'abril per la majoria d'aquest Parlament, perquè el 24 d'abril es va investir un President de la Generalitat amb dotze Consellers que corresponien a dotze Conselleries i un programa de govern. Per tant, a aquestes cinc Conselleries, s'hi havia de donar un mínim, un mínim d'infraestructura, i això és el que expliquem, el perquè d'aquest mínim en cada una de les esmenes, i per això contestem esmena per esmena, perquè aquestes cinc Conselleries puguin funcionar. I, últimament, nosaltres hem acceptat en Comissió que el pressupost de l'any 80 es presentarà en aquest Parlament i serà un pressupost, podríem dir-ne, recopilació del que s'ha fet, però serà un document.

Aquesta va ser una insistència gran del senyor Armet, del senyor Espasa i del senyor Lucchetti en la Comissió. Però a partir del setembre i de l'octubre, el gran document en què hem de treballar és, i en això estem tots d'acord, el pressupost de l'any 81.

Jo crec que aquest debat ha estat útil per a tots nosaltres per a fer el pressupost de l'any 81 amb unes normes que aquí més o menys mereixen l'acord de tots. Però el setembre tindrem, perquè això va ser un acord també del 24 d'abril, el debat sobre el programa econòmic de la Generalitat que ha d'aprovar aquest Parlament, i en funció d'aquest programa econòmic, a l'octubre haurem de començar a treballar sobre el que podria dir que és el primer pressupost important de la Generalitat actual, que és el pressupost de l'any 81, tot i acceptar la presentació també del pressupost de l'any 80.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, podem passar ara a les votacions. Queden pendents set esmenes: cinc esmenes del Grup Socialista i dues esmenes del Grup del Partit Socialista Unificat. Evidentment, no és possible votar globalment totes les cinc esmenes socialistes perquè una d'elles parcialment fa referència a la mateixa qüestió i és idèntica a l'esmena número 15, del Partit Socialista Unificat. De manera que jo proposaria al Grup Socialista que votéssim totes les seves esmenes

amb l'excepció de la part de l'esmena número 14 que fa referència a la substitució del concepte 241, i aquesta, la votariem separatament. *(El Portaveu del Grup Socialista s'hi manifesta d'acord.)* Entenem també que el conjunt d'esmenes del Grup Socialista és més allunyat del text del Dictamen que les dues esmenes del Partit Socialista Unificat. Doncs, comencem per votar les esmenes socialistes.

Votem, doncs, per precisar, l'esmena número 14, a la Secció 15, del Grup Socialista, a la Secció del que fa referència a la substitució del concepte 241. Després votem les esmenes 16 i 17, del Grup Socialista, referents a la Secció 16, i les esmenes 19 i 20, del Grup Socialista, referents a la Secció 17.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquestes esmenes que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Les esmenes del Grup Socialista número 14, amb l'excepció de la substitució del concepte 241, números 16, 17, 19 i 20 han estat rebutjades per 54 vots a favor, 68 en contra i 1 abstenció.

Passem ara a votar l'esmena número 14, la part que no ha estat votada anteriorment, la substitució del concepte 241. Aquesta esmena coincideix exactament amb l'esmena número 15, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, i, per tant, les votarem conjuntament.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquesta part de l'esmena 14, socialista, i amb l'esmena 15, coincident del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

El resultat és el mateix d'abans, de manera que ha estat rebutjada per 54 vots a favor, 68 en contra i 1 abstenció la substitució del concepte 241 que proposaven l'esmena 14, del Grup Socialista, i l'esmena 15, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Ens queda ara només per votar l'esmena número 18, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, esmena de substitució, referent a la Secció número 16.

Els senyors Diputats que estiguin a favor de l'esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'esmena número 18, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, de substitució a un concepte de la Secció 16, ha estat rebutjada per 54 vots a favor, 68 en contra i 1 abstenció.

Ara, senyors Diputats, ens queda per votar l'articulat d'aquest Projecte de llei...

(El senyor Pedrós es posa dret per parlar.)

El Sr. PEDRÓS: Senyor President, nosaltres voldríem fer explicació de vot.

El Sr. PRESIDENT: Jo preferiria que esperés, perquè potser aleshores el senyor Pedrós podria referir-se a tots dos aspectes, al vot favorable a l'articulat i als conceptes. D'aquesta manera potser economitzariem temps.

Bé, dèiem que queden per votar el preàmbul del Projecte de llei i la part dispositiva, és a dir, els articles pri-

mer i segon i les Disposicions Addicionals Primera, Segona i Tercera. Rebutjades les esmenes, no hi ha cap modificació en les xifres, de manera que ara poden votar-se tal com figuren impreses en el *Butlletí Oficial del Parlament*, amb la petita correcció que havíem assenyalat.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el preàmbul i la part dispositiva del Projecte de llei que vulguin alçar-se?

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

No hi ha cap vot en contra ni cap abstenció, de manera que el Projecte de llei, en el seu preàmbul i en la part dispositiva, queda aprovat per unanimitat dels presents.

Passem ara al torn d'explicació de vot, i té la paraula el senyor Pedrós, del Grup de Centristes.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, hem votat la part dispositiva o només el preàmbul?

El Sr. PRESIDENT: No, preàmbul i part dispositiva.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Hi ha hagut, doncs, un error per part nostra.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha hagut un error, jo ho he dit ben clar. Té la paraula el senyor Pedrós.

El Sr. PEDRÓS: Bé, a vegades és millor parlar al final. En aquest cas, no sé si serà millor o pitjor. I dic que no sé si serà millor o pitjor perquè nosaltres, que varem tenir una intervenció jo diria que força destacada en el si de la Comissió, en canvi, no hem obert boca fins ara, en el moment de l'explicació del vot. Crec que és necessari fer una explicació del vot perquè, encara que nosaltres varem presentar una esmena a la totalitat d'aquest Projecte de llei, el de crèdit extraordinari, que ara acabem d'aprovar per unanimitat dels presents, després varem retirar l'esmena mitjançant una esmena transaccional que va semblar adient a tots els Grups parlamentaris. Jo voldria fer alguns comentaris sobre aquest punt i després explicar, més concretament, les raons per què hem votat així ara i per què varem presentar l'esmena a la totalitat en aquell moment. Jo diria que per tres punts bàsics o per tres eixos permanents de la nostra conducta. El primer per coherència política, el segon perquè exigim sempre tècnicament correcció en tots els projectes que aquest Parlament acabi aprovant, perquè això és, en definitiva, el millor servei que podem fer al poble de Catalunya. I en tercer lloc per posar de manera palesa sempre en última instància el que és la sobirania del Parlament.

Agraïm al senyor Conseller d'Economia i Finances les referències al contingut de la nostra esmena a la totalitat i així mateix els comentaris que s'hi han fet per part dels altres Grups parlamentaris que han intervingut.

Jo el que voldria dir és que hi ha un punt, de tota manera, que em deixa bastant preocupat. Ha sortit diverses vegades la paraula «dignitat» en el curs del debat referit a quan diem que anem o no anem a Madrid i si plantejem en termes o no de dignitat d'aconseguir més o menys diners, com si semblés que estiguéssim anant a captar, a pidolar, jo diria en llenguatge més popular. Jo crec que no és aquest el tema. La nostra esmena deia concretament: «una alternativa de finançament» per a l'article 2, que després es va transaccionar, i es va transaccionar perquè encara hi havia més coses del que nosaltres dèiem concretament. Però és que, en definitiva, el text que hem

aprovat ens ha de deixar ben satisfets a tots, i aquesta és la raó per la qual nosaltres varem retirar l'esmena a la totalitat. I ens ha de deixar a tots satisfets perquè no fem volar coloms ni diem «a veure què ens donaran ni d'on ho traiem». El pressupost general de l'Estat, i és una llei vigent per a tot l'Estat espanyol, ofereix partides concretes específicament establertes perquè les institucions autonòmiques de Catalunya es puguin finançar de manera satisfactòria. Quan aquí s'ha parlat que podrà sortir d'aquests pressupostos generals de l'Estat el vuitanta-cinc o el noranta per cent del pressupost, bé, jo crec que aquesta pot ser una quantitat satisfactòria. Però jo voldria dir que pot sortir el vuitanta-cinc, el noranta per cent, menys no ho sé, potser el cent per cent, o potser la subvenció pot ser més gran que el que després quedi en aquest pressupost a l'hora de la liquidació, després de treure'n els romanents de crèdit, perquè sabem que hi ha partides clarament duplicades —ho varem veure en el si de la Comissió—, i podrien venir més diners. Per què podria venir el cent per cent dels recursos? Doncs, perquè el pressupost general de l'Estat, en la Secció 31 —i això és el que nosaltres varem posar—, concretament a l'article 43, concepte 431, diu —ho llegiré en castellà—: «a entes territoriales», i el crèdit pressupostari és: «para hacer frente a las insuficiencias que puedan presentarse en los presupuestos de las comunidades autónomas como consecuencia del establecimiento y entrada en funcionamiento de los Parlamentos u órganos políticos previstos en los respectivos Estatutos y que no estén incorporados a funciones transferidas». És a dir, aquesta partida és absolutament apropiada. Aleshores, nosaltres varem plantejar, des d'un punt de vista tècnic, des d'un punt de vista polític i amb absoluta coherència aleshores i ara, perquè ara s'ha fet el camí en aquestes lleis, la de crèdit extraordinari i després la de suplement de crèdit, que hi podem entrar, ens hi podem acollir. El que succeeix és que nosaltres, com a Parlament de Catalunya, no tenim el dret de disposar dels pressupostos generals de l'Estat, perquè els pressupostos generals de l'Estat, la disposició és clara, que és la dels senyors que l'administren, nosaltres no l'administrem. Però, d'acord amb la llei aprovada, on hi ha un concepte que a nosaltres ens és vàlid, i n'hi ha un altre, un sobrant de cinc-cents milions encara no repartit de la mateixa partida 431 de la Secció 32, a repartir entre totes les comunitats autonòmiques i que poden venir més diners si conceptualment entenem que cauen totes les partides que nosaltres proposem en el suplement de crèdit i en el crèdit extraordinari, amb el rètol o sota el rètol, els conceptes que he estat esmentant abans llegint-ho del text en castellà, si cal, pot venir tot el finançament. I això fa que el Parlament no pugui posar la mà a la bossa o a la butxaca del pressupost general de l'Estat. Allò que sí que pot fer és autoritzar —i aquí hi va haver una esmena transaccional— el Consell Executiu. Nosaltres dèiem que les iniciés. Òbviament l'esmena diu que segueixi, que continuï, les gestions perquè sigui definitivament des del pressupost general de l'Estat que vingui la part més important de finançament d'aquests temes.

Per això, un cop resolt el mètode de finançament, crec que no hi havia cap mena de dificultat, i aleshores nosaltres sí que donem suport del tot al Projecte de llei que

ha presentat l'Executiu. Però jo m'atreveria a dir que li donem suport, a dir que li donem suport amb algunes petites, perquè les coses són petites, recances; però unes recances que qualitativament són importants. Les recances són quantitativament petites, perquè això són dos suplements en el pressupost i realment no tenen una quantia gaire important. Però jo voldria dir que, i aquesta és una experiència jo crec que bastant alligadora, però trista, com a membre de la Reial Comissió d'Estudi de la Despesa i Racionalització de la despesa al nivell d'Estat, doncs, he tingut ocasió de veure molts dels disbarats, dels desajustos, de les frivolitats de vegades incorporades a les normes de funcionament de l'administració dels pressupostos al nivell d'Estat.

Aleshores, crec que això no ho hauríem de fer mai aquí, o sobretot no començar a fer-ho d'una manera una mica frívola amb alguns conceptes pressupostaris. Jo no dic que siguin frívols els conceptes pressupostaris que aquí surten; el que passa és que en el si de la Comissió, per raó de pressa, i tots teníem pressa i tots hem estat d'acord per una vegada a deixar al davant la pressa i limitar el que són les nostres exigències de naturalesa qualitativa, aleshores, el que realment succeeix és que deixem la invitació al Consell Executiu i li oferim la confiança i el vot afirmatiu i positiu en aquest terreny fins al moment en què puguem veure el pressupost. Jo crec que és una exigència de sobirania parlamentària, però tindrà no més enllà que un contingut tècnic veient el de l'any 80, perquè serà vençut, serà pràcticament fet, però crec, i aquest em sembla que va ser un acord unànimе en el si de la Comissió, que l'estudi aprofundit del pressupost del 81 que voldríem que fos el pressupost únic, com diu l'article 49 de l'Estatut, però un pressupost complet, consolidat, on apareguessin tot el sector públic de la Generalitat i les relacions financeres des de la Generalitat-Estat amb la Generalitat-organismes autonòmics i altres empreses públiques que hi puguin aparèixer.

Realment, aquell serà el moment en el qual crec que tots ho farem, i nosaltres ho farem, i ens reservem per coherència, per exigència tècnica i per respecte a la sobirania del Parlament, la defensa fins a l'últim punt de totes les especialitats quantitatives i de totes les obligacions de compliment qualitatiu escrupolós, perquè el mandat que hem rebut del poble de Catalunya ens exigeix que així ho fem.

Per coherència amb tot això, hem votat afirmativament aquest tema, però per la mateixa coherència i per tota l'exigència que he estat dient abans, crec que nosaltres, i així ho farem sense cap mena de limitació, quan vingui a discutir-se el pressupost del 81 extremarem la fidelitat als nostres principis i al servei del que ens exigeix el poble, que necessita no apartar-se del que nosaltres, els polítics, en aquests moments, estem començant a fer, una tasca en la qual tots estem aprenent, però que realment val la pena que comencem fent-la ben feta i que la seguim fent millor, perquè, si no, perdrem de vista el nivell de relació que estem tenint amb els ciutadans que hem de defensar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Algun altre Grup? (Pausa.) El senyor Eduardo Martín, pel Grup Socialista.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, la nostra votació a la globalitat de l'exposició de motius i del text de la part dispositiva no era, o no ha estat, el resultat que nosaltres hauríem volgut. Segurament ha estat un error, segur, de la nostra interpretació de la votació, perquè evidentment el seguit de les nostres esmenes comportava un vot contrari a la xifra global d'aquest Projecte de llei i a l'estat de despeses, almenys en les Seccions que han estat objecte d'esmenes pel nostre Grup.

Hem de dir que, en la seva globalitat, el Projecte de llei —malgrat la urgència amb què s'ha tractat, malgrat que hi ha hagut una autèntica feina de Ponència i de Comissió, malgrat que, com ja ha dit el nostre company de Grup parlamentari, en Lluís Armet, fins ahir a la nit no es varen tenir documentacions que fins i tot avui, aquí, i des d'aquest pòdium, han estat d'alguna manera contradites en la mesura que s'ha dit que la Direcció General de Divulgació Cultural no estava creada, però sí que es diu en el paper que el setembre tindrem Director General; per tant, hi ha una contradicció efectiva —malgrat tot això, dic, el Projecte de llei de crèdit extraordinari ha estat millorat, millorat, pel treball del Parlament.

Nosaltres volem dir aquí que hi ha Grups, no només el que dóna suport al Govern, sinó altres Grups, com, per exemple, Esquerra Republicana de Catalunya, que no han presentat cap esmena a aquest Projecte de llei.

El nostre Grup havia presentat tres tipus d'esmenes: una esmena demanant que si això eren crèdits extraordinaris, i ja veurem l'altre Projecte, suplements de crèdit d'un pressupost, el pressupost del 80, el Parlament havia de conèixer el pressupost del 80. Aquest tema ha estat tractat i ha estat inclòs a través d'una Disposició Addicional com a conseqüència del treball de Comissió.

Nosaltres havíem posat també esmenes a l'article 2, és a dir, a la forma de finançament prevista per la Conselleria i pel Consell Executiu d'aquests crèdits extraordinaris. Finalment s'ha trobat una fórmula que segurament no és la més adient, que segurament no és la més adient, que en el futur no convé utilitzar més, però que la realitat és que comporta tècnicament una millora indubtable, indubtable, sobre la proposta inicial del Consell Executiu.

Finalment, un paquet d'esmenes a l'estat de despeses, al que es volia fer amb aquest crèdit extraordinari. I en aquest sentit, i molt globalment, jo voldria remarcar que, efectivament, amb aquest crèdit extraordinari, i ja ho veurem amb els suplements de crèdit, el que es vol és fer funcionar aquest Parlament, i legítimament fer funcionar la mínima estructura de les Conselleries de la Generalitat i molt particularment de les cinc noves creades per acord entre altres coses d'aquest Parlament, majoria, en el debat d'investidura.

I això, per a nosaltres, no era contestat, i hem reiterat fins a la sacietat que nosaltres no volíem retallar quantitats d'aquest pressupost, que fins i tot voldríem que fos més ampli, perquè el problema no és fer funcionar el Parlament, fer funcionar les Conselleries, sinó com es volen fer funcionar. I aquest és el tema clau, perquè el tema clau tampoc no és que aquest Parlament pugui ser o no més papista que el Director General de Pressupostos, senyor Conseller d'Economia i Finances, no, sinó que

aquest Parlament ha de tenir cura de com s'estructura l'Administració pública a Catalunya des del seu començament fins al final, perquè, si no, ens la imposaran, des de, potser, el Director General de Pressupostos, i no seria bo per a Catalunya.

Es per això que nosaltres hem fet un seguit d'esmenes de filosofia de l'Administració pública, no de retallament del pressupost, sinó de filosofia de la construcció de l'Administració pública a Catalunya, tema clau i fonamental per a aquests inicis de la construcció política, i administrativa sens dubte, de Catalunya.

Finalment, recordem que aquests pressupostos del 80, que ja hem aprovat al nostre Parlament, és obligació de l'Executiu de presentar-los abans o simultàniament al pressupost del 81, i també el del 81.

Moltes gràcies.

Sr. PRESIDENT: Algun altre Grup demana la paraula per explicació de vot? *(Pausa.)* El senyor Espasa.

El Sr. ESPASA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, també breument per explicació del nostre vot en què, per una circumstància desafortunada i de la qual no podem responsabilitzar ningú més que a nosaltres mateixos, hem comès un error en la mateixa votació que ara intentaré d'explicar ràpidament, i després dues consideracions globals sobre la nostra votació.

Aquest error ha consistit en el fet que, en la proposta de votació a l'article primer i a l'article segon, lògicament, per al manteniment de les esmenes que havíem defensat davant del Ple, la nostra intenció era votar en contra, però hi ha hagut aquest error. Simplement aprofito aquesta explicació de vot per a posar de manifest quin era, creiem que amb un sentit de coherència amb les esmenes presentades, retirades, però, en definitiva, amb les mantingudes, quin havia de ser el nostre vot.

En canvi, sí que volíem votar favorablement tot el preàmbul i les Disposicions Addicionals. Per què? Perquè representen —i, en part, l'article segon, de fet, ja el representa la nostra objecció; el fet de votar-ho era perquè expressava la quantitat suma de tot l'estat de despeses, al qual havíem presentat esmenes—, doncs, perquè tant l'article segon com el preàmbul impliquen un millorament del que va ser la proposata de l'Executiu. Aquest millorament, com ja han dit els dos Portaveus que m'han precedit en l'ús de la paraula, ha estat la introducció del tema de la subvenció com a possible font de finançament d'aquest crèdit extraordinari i, com veurem després, del crèdit suplementari. I la subvenció no és pas, almenys en l'opinió del Grup que jo represento, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, d'anar a pidolar res a Madrid, ni anar a posar la mà indiscriminadament a la bossa dels pressupostos generals de l'Estat —com ens recordava el senyor Pedrós, hi ha una partida específica per a aquestes circumstàncies. I l'única cosa que nosaltres volíem assenyalar amb força, políticament, assenyalar amb força, era aquesta necessitat de posar per davant les subvencions i no pas l'aplicació dels impostos cedits que, com ja hem dit, seran minorats pels serveis de traspasos, pels serveis transferits.

¿I per què aquest èmfasi no només econòmic, sinó polític, en el tema de la subvenció? Perquè nosaltres, el Grup que jo represento, el partit que jo represento en

aquests moments, vol no només l'autonomia per a Catalunya, sinó que vol realment ajudar a construir un Estat de les autonomies, ajudar a construir autonomies arreu de l'Estat espanyol, perquè tots els pobles de l'Estat espanyol puguin gaudir, puguin utilitzar la seva capacitat i la seva voluntat d'autogovern, i aleshores aquesta necessitat de construir l'Estat de les autonomies passa per una previsió pressupostària que no s'ha d'imputar a cadascuna de les comunitats autònomes que ja existeixen o que poden existir en el futur, sinó que s'ha de preveure en els Pressupostos Generals de l'Estat. Aquest és el sentit i per això vam valorar positivament la transacció acceptada pel Grup de Convergència i Unió d'incloure el tema de la subvenció, que no és, repeteixo, pidolar, sinó que, al contrari, en la nostra opinió és un concepte de molt abast polític en el sentit de no plantejar-nos la qüestió de les autonomies només des d'una perspectiva estrictament catalana, sinó des d'una perspectiva de tot l'Estat, de tots els pobles que componen l'Estat espanyol.

I també una brevíssima rectificació en aquesta explicació de vot. Com s'ha vist, tant en Comissió com en el Ple, no ha estat ni proposada ni acceptada cap esmena transaccional o cap rectificació que acceptés l'esperit, que acceptés l'esperit que representaven les nostres esmenes; no el repetiré, ja l'hem assenyalat crec que amb suficient amplitud.

Però és que aquesta mateixa fidelitat amb què el Director General de Pressupostos, o el qui hagi confegit el document global que ens ha estat sotmès a la nostra consideració, va seguir les peticions de cada un dels Consellers —ja hem vist que no eren iguals, que no eren homogènies, que a vegades eren, m'atreviria a dir, quasi contradictòries—; se'ns ha dit que s'havia seguit amb una absoluta fidelitat i després, a posteriori, se'ns ha justificat. Jo només voldria recordar que aquesta fidelitat va ser trencada en una de les peticions i que va ser corregida oportunament, no en aquests suplements de crèdit, sinó repetint un Projecte de crèdit extraordinari. És a dir, la petició que en el seu dia, ben clara, ben precisa, va fer el Parlament de Catalunya sobre les seves necessitats, va sofrir un descuit que va ser oportunament reparat, i aquest també és un element a tenir en compte.

Per tot això, per la filosofia global amb què hem mantingut i defensat les nostres esmenes, i també les que hem retirat, aquesta era la nostra intenció de vot, és a dir, votar sí al preàmbul, a les addicionals, i, a la part dispositiva de l'article segon, que implica aquesta introducció del concepte de la subvenció com a font de finançament de les despeses centrals, hi hauríem volgut votar en contra, però és només la nostra responsabilitat de no haver estat prou atents a l'article primer.

Moltes gràcies.

(El senyor Vicens demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Vicens.

El Sr. VICENS: El senyor Josep Fornas parlarà en nom del nostre Grup.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el Diputat senyor Fornas.

El Sr. FORNAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana ha donat el seu vot favorable als dos Projectes de llei pre-

sentats en aquesta Cambra perquè creu que és una responsabilitat del mateix Govern. Volem dir que abans de la discussió de la Comissió, i vist el caràcter complementari de les dues lleis, a la pròrroga del pressupost de 1979, vàrem creure que aquests Projectes eren competència i responsabilitat de l'Executiu, sobretot sense que s'hagués presentat un pressupost consolidat en aquest aspecte. Tant a la Ponència com a la Comissió, ens vàrem abstenir de presentar cap esmena a l'estat de despeses, malgrat —i aquí això s'ha debatut llargament— els nombrosos punts obscurs que hi vàrem observar. No volem entrar en aquest aspecte perquè va ésser debatut a la Comissió, i aquí, doncs, n'hem tractat a bastament. Esperem que en la presentació dels pressupostos per a l'any 81 tot això serà molt més clar. Malgrat tot, el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana hem votat contra tota rebaixa en concepte de despeses, de substitucions i de suppressions. Ara bé, la nostra major preocupació gira entorn dels ingressos i no de les despeses. Per això vàrem votar a la Comissió aquelles modificacions i aquelles addicions que poden possibilitar d'obtenir uns ingressos majors a través dels pressupostos de l'Estat.

Les característiques d'aquestes dues lleis que avui hem votat, per a nosaltres escapen bastant a la responsabilitat d'aquest Parlament, en tant que aquesta responsabilitat està molt estrictament adreçada al pressupost i que en realitat aquest pressupost no existeix. I llavors això es converteix en un mandat de la Cambra perquè el Govern obtingui uns crèdits en unes condicions de negociació directa, a cobrir per aquestes consignacions dels pressupostos generals de l'Estat, i destinats precisament, ja ho diuen aquests capítols, a fer front a les insuficiències de l'autonomia. I aquesta preocupació sobre els ingressos, també la fem extensiva a l'aplicació de l'article 44, punt 2, que fa referència a la Disposició Addicional Sisena, perquè els rendiments que es puguin esperar dels impostos indirectes que ha de cedir l'Estat es troben en una fase molt inicial de negociació.

Senyores i senyors Diputats, tot això fa que la batalla nosaltres creiem que s'haurà de donar a Madrid i que aquesta és una responsabilitat del Govern de la Generalitat. El nostre vot i el seu significat són el mandat que aquest Parlament ha donat, i esperem que surti i nosaltres desitgem a l'Executiu molta sort.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun altre Grup desitja fer ús del dret d'explicació de vot? *(Pausa.)* No havent-hi cap més explicació de vot demanada, hauríem ara de començar la discussió del segon Projecte de llei, és a dir, el Projecte de llei de concessió de suplement de crèdit. Donada l'hora, pensem, però, que serà preferible deixar-ho per a aquesta tarda, però intentant començar la sessió a dos quarts de cinc i al més puntualment possible.

Se suspèn la sessió.

(Són tres quarts i quatre minuts de dues del migdia. La sessió es reprèn a tres quarts i quatre minuts de cinc de la tarda.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Continuant l'ordre del dia, anem a debatre, i eventualment a aprovar aquesta tarda, el Projecte de llei de concessió d'un suplement de crèdit per al finançament de determinades despeses

de funcionament de la Generalitat i del Parlament de Catalunya. El Dictamen de la Comissió ha sortit, com el del Projecte de llei anterior, en el *Butlletí* número 6. Com en el Projecte anterior, les esmenes mantingudes són relatives només a l'estat de despeses i no al preàmbul i a la part dispositiva del Projecte de llei. Podríem seguir, si tots els senyors Diputats hi estan d'acord, el mateix procediment que hem seguit aquest matí a fi de no haver de votar res amb reserva sobre xifres, començant, doncs, per la discussió i eventual aprovació o refús de les esmenes presentades. Si jo he comprès bé aquest matí la intervenció de l'Honorable senyor Conseller d'Economia i Finances, la seva intervenció es referia al conjunt dels dos Projectes de llei. Per tant, en aquestes condicions, podem passar directament a la discussió de les esmenes.

Les esmenes mantingudes són nombroses, però totes han estat presentades o bé pel Grup Socialista o bé pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Seguint l'ordre de la seva numeració, correspondria començar-ne la defensa al Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Jo demanaria a aquest Grup si és que defensarà en bloc totes les esmenes, tal com s'ha fet aquest matí. *(El Portaveu del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya manifesta que sí.)* Molt bé. Té la paraula el Diputat senyor Lucchetti, en nom del Grup parlamentari del PSUC.

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el Projecte de llei que ara discutim és el de suplement de crèdit, i nosaltres voldríem recordar, per començar, que aquest Projecte de llei obeeix a un decret de data 24 de desembre del 79 del Consell Executiu provisional prorrogant el pressupost de 1979. Aquest decret es publicà quan ja es tenien a la vista les properes eleccions al Parlament de Catalunya, quan ja s'havia aprovat l'Estatut de Catalunya. I responia, aquest decret, a la voluntat política de no interferir des del Consell Executiu de la Generalitat provisional al futur Consell Executiu que sortiria d'aquestes eleccions.

Les esmenes que el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya hi presentem són esmenes de carie qualitatiu, expressades moltes vegades, òbviament, en xifres —som davant d'un pressupost—, però no pretenen en cap moment retallar globalment aquest pressupost. Nosaltres, com hem dit repetides vegades en el curs d'aquesta sessió i quan discutíem el Reglament, plantejem el tema dels ingressos en els pressupostos com un tema obert. Aquest matí, ens parlava l'Honorable Conseller d'Economia i Finances d'aquesta mitja oferta del 85,90 % que ens han fet a Madrid. Nosaltres insistim que com més per la via de les subvencions, millor; per tant, que aquest Pressupost no s'ha de retallar, però justificadament i amb un finançament òbviament ortodox, no inflacionari. El pressupost de 1980, quatre mesos després de les eleccions del 20 de març, d'acord amb el decret del 24 de desembre del Consell Executiu provisional, podia i havia de respondre a un programa de govern. Però és cert que havia i podia respondre a un programa de govern que avui constatem encara que no existeix, després de quatre mesos de fetes les eleccions, i amb unes transferències anunciades repetidament abans d'agost i

que encara no han arribat. El Govern de la Generalitat ha optat per no presentar, com s'havia d'haver fet, el pressupost per a 1980, sinó un suplement de crèdit per a les despeses que no puguin retardar-se i en què el crèdit sigui insuficient. Sense cap programa als dits, perquè, òbviament, per a nosaltres el discurs d'investidura no era un programa, sense noves transferències, s'amplien els Departaments de la Generalitat —hem estudiat aquest matí i hem votat el crèdit extraordinari— i es demana aquest suplement de crèdit per a consolidar, es diu, l'estructura de la Generalitat provisional i ampliar aquesta estructura, sobretot, i voldria recalcar-ho, amb més personal. Aquesta manca d'un pressupost per a 1980 quedarà reparat òbviament, encara que amb retard, en complir-se el que especifica la Disposició Addicional Segona d'aquest Projecte de llei, que obliga el Consell Executiu a presentar, prèviament o simultàniament als pressupostos de 1981, uns pressupostos consolidats de 1980. I volem recalcar això de consolidats, perquè pensem que aquest pressupost de 1980 ha de contenir també, igual que el de 1981, amb el màxim de detall i de desagregació, els pressupostos generals de la Generalitat, incloent-hi els seus ens autònoms, els de les Diputacions i els corresponents a les transferències. Aquesta és una de les primeres qüestions a fer ressaltar del suplement de crèdit, la incorrecció, diríem tècnica, amb què han estat elaborats: sous diferents per a iguals categories, sous iguals per a diferents categories, partides que es col·loquen en el pressupost amb interrogant perquè no se sap si entren o no, sumes mal fetes, criteris diferents per a cada Departament. No hi voldríem insistir. Hi hauria molts temes aquí, i s'han reconegut les insuficiències que en aquest moment hi havia per a elaborar el pressupost, però voldríem recalcar-ho perquè creiem que aquestes deficiències no s'haurien de presentar en els pressupostos de 1981 ni en el pressupost que se'ns presentarà a final de 1980.

I sobretot nosaltres hi hem trobat a faltar una manca d'informació notable, no únicament en els pressupostos, en el document que se'ns va donar ja fa uns dies, sinó en la Comissió, com veurem després. I nosaltres moltes vegades hem hagut de basar les nostres esmenes, no en la informació que se'ns ha donat de primera mà i amb un gran esforç, que jo també reconec, de voluntat per part dels membres de la Comissió pertanyents al Grup parlamentari que abona el Govern, sinó en dades obtingudes dels mitjans d'informació propis, per organigrames publicats per la Generalitat anteriorment, resseguint el *Diari Oficial de la Generalitat*, etc. Inicialment, el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya va acceptar el tràmit d'urgència per a aquests dos Projectes de llei i va decidir presentar-hi, no una esmena a la totalitat, sinó el que nosaltres qualificàvem d'esmenes constructives. Com dèiem en l'exposició de motius de les nostres esmenes a l'articulat, i cito textualment, «és necessari prestar al Consell Executiu de la Generalitat, ocupi qui l'ocupi, el suport imprescindible per a tirar endavant les tasques de governar Catalunya. Però cal fer-ho», afegiem, «exercint també la necessària crítica, procurant que els mitjans dels quals es doti el Govern de Catalunya siguin proporcionats als objectius». I quins són aquests

objectius? La lluita contra l'atur? Uns programes de reconversió sectorial per a la indústria? La defensa del català? Per cert, aquest matí, si no ho he entès malament, algun parlamentari del Grup de Convergència i Unió ens parlava d'un programa d'ajut a la pesca, quan en l'organigrama de la Conselleria del Departament d'Agricultura no figura cap Departament relacionat amb la pesca. Nosaltres pensem que no, que l'únic objectiu que se'ns proposa globalment en aquests pressupostos és consolidar l'estructura de la Generalitat provisional. Aquest matí ens deia un representant del Grup de Convergència i Unió que aquests pressupostos pretenen que la Generalitat funcioni mentre construïm la Generalitat. I com? Proposant, bàsicament, un augment de despeses de nou personal, arribant quasi a doblar els pressupostos d'algunes Conselleries —en concret, la Conselleria de Treball es dobla, la Conselleria de Sanitat es dobla—, i multiplicant altres Conselleries, altres Departaments per 2'4, com per exemple la de Política Territorial i Obres Públiques, i, en general, sumant el crèdit extraordinari i el de suplement de crèdit. Per exemple, el Departament d'Economia i Finances, amb aquest desdoblament en tres Departaments, multiplica els seus pressupostos inicials per 3'51, el d'Ensenyament multiplica els seus pressupostos inicials, en desdoblar-se, en 2'15, etc. I aquestes xifres globals, que ja per si haurien de fer reflexionar per la seva magnitud, amaguen que la major part d'aquests augments són del Capítol I, del capítol de personal. Un 78 % dels augments d'aquest suplement de crèdit són en el capítol de personal. I nosaltres hem preguntat si aquest capítol de personal, si aquests augments estan justificats per les noves transferències. Perquè, ¿no existeix ja —i en el cas de l'expedient de crèdit extraordinari podríem discutir-ho—, en el cas del suplement de crèdit no existeix ja ara una mínima estructura, una mínima estructura suficient per a rebre possibles futures transferències? Nosaltres no voldríem semblar, el nostre Grup parlamentari, el llop del conte que anés ara aquí a arrabassar la cistellet de la Caputxeta vermella. Pensem que, efectivament, existeix aquesta estructura mínima, que aquesta estructura mínima ja existeix i que són innecessàries, per a preparar-se per rebre noves transferències, aquestes ampliacions de les Conselleries que ja prèviament havien estat creades.

Nosaltres pensem que no és aquesta l'explicació, pensem que existeix una política clientelar, una política de gastar per fer veure que es fa. Aquest matí es deia que el poble de Catalunya vol veure que fem coses. Jo crec que, efectivament, el poble de Catalunya vol veure que fem coses i que les coses que vol veure no és com s'infla d'una manera injustificada l'estructura de la Generalitat, del Consell Executiu.

Nosaltres pensem que no es dona cap explicació, que no hi ha cap criteri, que no hi ha cap programa d'actuació que justifiqui els augments, molt en concret de personal, que se'ns proposen. Personal, d'altra banda, com es deia ja també aquest matí, que tindrà repercussions molt fortes sobre els pressupostos de 1981. ¿S'han tingut en compte uns criteris mínims de funció pública per a fer aquests augments? ¿S'ha tingut en compte el personal de les Diputacions, el personal de l'Administració central,

els problemes d'accés de personal que plantejarà la política de retribucions, de complements, etc.? Nosaltres creiem que no. Aquest matí se'ns en donaven explicacions però no hi ha hagut ni una sola explicació global, coherent, que ens permetés veure com des de les diferents Conselleries s'abordava aquest problema amb un mínim de coherència.

Manca encara una plantilla orgànica i ara ja, senyores Diputades i senyors Diputats, estem davant d'una Generalitat definitiva, una Generalitat no provisional, una Generalitat democràtica, sancionada per un Estatut d'Autonomia que hem votat el poble de Catalunya i per unes eleccions. Quan aquest matí nosaltres sentíem parlar de la mitja oferta i quan ara comentem aquests mancaments del pressupost, ens sembla que seria una llàstima que confonguéssim la Generalitat amb «La Puntual», tot fent una política de «senyor Esteve» des del Consell Executiu.

Davant d'aquest panorama d'incorreccions tècniques i de mancaments polítics, el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya va intentar tenir una actitud constructiva, aportar la seva reflexió als pressupostos, en forma d'esmenes, nosaltres creiem que ponderades, matisades, que significuessin alternatives a les propostes arbitràriament excessives que se'ns presentaven. Però, davant de la manca d'informació, davant de la manca de resposta en el si de la Comissió a les nostres preguntes, davant de la manca de criteris que emmarquin i justifiquin aquestes despeses, davant de la manca de transferències, nosaltres no tenim, no hem tingut més remei que mantenir moltes de les nostres esmenes.

En concret, farem referència a les esmenes, de moment, 22, 23, 25, 26, 28, 33, 35, 37, 61 i 62, referides totes elles al Capítol I, de personal. La majoria d'elles són esmenes de supressió perquè creiem que no estan justificades les noves contractacions, però voldríem fer referència en concret a dues d'elles que són de substitució, la 33 i la 35, corresponents a la Secció 04. A part de la incorrecció —ja se'ns ha explicat aquest matí que reparable de donar el mateix sou al Conseller, al Secretari General i als Directors generals—, se segueix en aquest Departament d'Economia i Finances, com en molts altres Departaments, un procediment que no és correcte, i que aquest matí també explicàvem, de nomenar, de publicar en el *Diari Oficial de la Generalitat* el nomenament de Directors Generals abans d'haver creat les corresponents Direccions Generals. Nosaltres volem posar aquest exemple concret, d'aquesta Conselleria, perquè creiem que és significatiu d'un estil de fer del Consell Executiu en aquest últim període: en el *Diari Oficial de la Generalitat* número 65 es publiquen tres decrets de data 16 de maig del 80, amb el nomenament del Director General de Política Industrial, Tecnològica i Energètica, del Director General de Pressupostos i Despesa Pública i del Director General de Programació Econòmica, sense que prèviament s'hagin creat aquestes Direccions Generals.

Els exemples d'aquest estil podrien multiplicar-se, i pensem que reflecteixen una certa manca de respecte a la legislació vigent, una certa manera de fer que considerem no correcta, perquè és cert, com se'ns deia aquest matí, que els pressupostos segueixen les lleis, però si el Consell

Executiu comença per saltar-se les lleis, ja no sabem, aquests pressupostos, quines lleis segueixen. I podríem dir també parafrasejant, «feu vosaltres les lleis, que nosaltres farem els pressupostos». Aquesta sembla una mica la tècnica que ha seguit el Consell Executiu. Nosaltres voldríem fer esment també d'unes altres esmenes que ens semblen significatives, ens referim a la 12, 13, 14, 15, 18, 19, 20, 21, 41 i 42, que nosaltres anomenem esmenes d'addició i que fan referència totes al mateix contingut. Ens trobem davant de Direccions Generals, Direccions Generals, i el personal annex a aquestes Direccions Generals, que han estat, per la creació de nous Departaments per part del Consell Executiu, traslladats d'un Departament a un altre. Molt en concret, la Direcció General de Joventut, que passa del Departament d'Ensenyament a Presidència, la Direcció General de Mitjans de Comunicació, que passa de Presidència a Cultura i Mitjans de Comunicació, la Direcció General de Turisme, que passa de Presidència a Comerç i Turisme, la Direcció General de Cultura, que passa del Departament d'Ensenyament al de Cultura i Mitjans de Comunicació.

Bé, el que nosaltres voldríem fer ressaltar aquí és que en el nou Departament on apareixen aquestes Direccions Generals que s'han traslladat d'un antic Departament, en direm el nou Departament, en el nou Departament, en els crèdits extraordinaris i en el suplement de crèdit es doten aquestes partides per a la creació d'aquestes noves Direccions Generals i, en canvi, no es fa cap referència de supressió d'aquestes partides, de minoració d'aquestes partides en els Departaments d'origen.

El Consell Executiu de la Generalitat un cop ha optat per no presentar-nos el pressupost de 1980, que li hauria permès fer-nos l'observació de què passava amb aquestes partides pressupostàries desaparegudes dels Departaments d'origen, podia, al nostre entendre, haver fet una altra cosa, i era presentar en aquest Parlament una llei de transferència de crèdit, simultàniament amb aquesta llei de suplement de crèdit i aquest projecte de llei de crèdit extraordinari. Això hauria estat possible, perquè si és cert que ni el Govern ni la Conselleria d'Economia i Finances ni els Caps de Departament no poden fer aquestes transferències que afecten les partides de personal i això està expressament prohibit per la Llei General Pressupostària en el seu article 70 A, també és cert que aquestes transferències podien haver-se portat i ser aprovades aquí, en el Parlament, i això al Parlament no se li ha demanat.

Nosaltres ens temem que, en contra del que diu l'article 59 de la Llei General Pressupostària, que parla que els crèdits per a despeses es destinaran exclusivament a la finalitat específica per a la qual hagin estat autoritzats, nosaltres ens temem que aquestes partides que ara figuraran d'aquí fins a final d'any doblement en els pressupostos de la Generalitat, que aquestes partides siguin destinades a usos altres que aquells a que han estat destinades originàriament seguint una pràctica —i dic pràctica, no teoria, perquè en això, insisteixo, l'article és molt clar i això teòricament està prohibit per la llei—, però seguint una pràctica lamentablement usual en l'Administració pública.

Nosaltres voldríem el compromís del Consell Executiu que aquestes partides, quan nosaltres, aquest Parlament, revisi l'execució i la liquidació dels pressupostos de l'any 1980, ja feta a l'any 1981, restaran intactes des del que queda d'ara fins a final d'any i no s'hauran destinat a altres qüestions, cosa que ens semblaria que seria portar a la pràctica quelcom que la teoria prohibeix, la teoria i la legislació vigent. Nosaltres hem volgut portar únicament aquestes esmenes aquí, en el Ple, per cridar l'atenció sobre això i per poder-ho recordar d'aquí a uns mesos quan revisem l'execució i la liquidació del pressupost de 1980.

Dintre d'aquest capítol de personal, senyor President, retirem també quatre esmenes, la 38, la 44, la 46 i la 51, perquè pensem que l'esperit constructiu amb què havien estat presentades —són esmenes de substitució que ofereixen xifres alternatives inferiors a les que donava el Consell Executiu en el seu pressupost— no ha estat correspost pel Consell Executiu i pel Partit que el representa.

Per acabar, voldríem fer referència a les esmenes de substitució 30, 48, 49, 53, 54, 56, 57, 65 i 67, després passarem a la Mesa el detall de les esmenes que es mantenen i quines són les que nosaltres hem renunciat a defensar, corresponents totes aquestes últimes que he dit a la Secció 2, de Despeses en compres de béns corrents i serveis. Nosaltres només mantindrem, d'aquestes que acabo de dir últimament, la primera, l'esmena número 30, que ens permetrà argumentar contra els únics criteris que se'ns han pogut o se'ns han volgut donar davant les nostres esmenes en aquest capítol. Es tracta d'estudis i dictàmens emesos per persones alienes al Departament, en aquest cas el de Governació, però, insistim, és només un exemple, i es proposa augmentar la quantitat inicial de 3.625.000 pessetes, augmentar-la amb 5 milions més de pessetes, fins a un total de 8.625.000 pessetes.

L'explicació que se'ns va donar a la Comissió a les nostres demandes, va ser l'explicació global sobre aquests tipus d'esmenes, va ser bàsicament de tres tipus. O que no se sabia de què es tractava, no sabien de quins estudis o de quins dictàmens s'havien de fer. Com poden suposar les senyores Diputades i els senyors Diputats, una explicació no massa satisfactòria. Una altra és que no es pot saber en què es gastaran aquests diners, perquè, és clar, això és una previsió i per tant es fa una previsió que ja es gastaran i quan s'hagin gastat sabrem en què s'han gastat, amb la qual cosa se'ns amagava, no se'ns donava cap criteri, no se'ns donava cap idea, no se'ns donava cap línia, cap programa d'actuació. I per últim se'ns va arribar a dir —i concretament amb aquesta esmena número 30 que jo ara comento i que va fer que fins i tot se sumés, no al vot a favor, però sí a l'abstenció el Grup de Centristes de Catalunya— que aquests estudis i dictàmens emesos per persones alienes al Departament, se'ns va dir, «serviran per a poder fer el programa econòmic que la Generalitat ha de presentar el setembre». Aquesta és una explicació concreta que se'ns va donar quan discutíem aquest tema en la Comissió. Jo m'estalvio els comentaris del perquè nosaltres hi vam votar en contra, vam votar a favor de l'esmena i per què mantenim aquesta esmena.

Per acabar, pensem que és significatiu que en aquest

Projecte de llei de suplement de crèdit, ni Esquerra Republicana de Catalunya ni el Partit Socialista d'Andalusia no hagin presentat cap esmena. Esquerra Republicana de Catalunya ja donava aquest matí, anticipadament, la seva aprovació als dos projectes de llei, fins i tot abans d'haver discutit al segon, segurament seguint la fidelitat lliurada al Grup de Convergència i Unió.

És significatiu, d'altra banda, que Centristes de Catalunya hagi presentat una esmena a la totalitat que ja des del primer dia, i voldríem que això es tingués en compte, van mostrar la intenció de retirar. És significatiu que, quasi sistemàticament, les propostes de Convergència i Unió s'imposaven en la Comissió gràcies al vot sistemàtic favorable d'Esquerra Republicana de Catalunya, de Centristes de Catalunya i del PSA, excepte algunes abstencions en coses sense importància.

El Grup parlamenari del Partit Socialista Unificat de Catalunya hauria volgut mantenir una actitud d'oposició constructiva, i en aquest sentit no hem presentat esmenes a la totalitat, i en aquest mateix sentit eren les esmenes que hem presentat a l'articulat. L'actitud, nosaltres creiem que poc flexible, del Consell Executiu en la Comissió i en aquest debat ens porta a mantenir moltes de les nostres esmenes que, si no fossin tingudes en consideració per aquest Ple, ens portararien a votar, aquesta vegada suposo que sense equivocar-nos, en contra de l'articulat del Projecte de llei de suplement de crèdit en allò que fa referència a la quantia total del crèdit.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: ¿Algun Grup parlamentari vol utilitzar el torn en contra, o bé el torn en contra serà fet després de la defensa de les esmenes del Grup Socialista? (Pausa.) Bé, jo crec que per simplificar el debat potser és preferible agrupar els torns en contra, no? Aleshores té la paraula per a defensar les esmenes del Grup Socialista el Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyors i senyores Diputats, en primer lloc el Grup Socialista voldria dir que tots els arguments que s'han donat aquest matí per al Projecte de llei de crèdit extraordinari són vàlids pel que fa referència al suplement de crèdit. I des del punt de vista d'economia de debat, no voldríem estendre'ns en més consideracions que unes quantes pinzellades en relació amb el tema de suplement de crèdit que en aquests moments estem debatent.

En primer lloc, voldríem recordar —ho dic perquè convé que en el Ple les precisions històriques quedin perfectament apuntalades— que el suggeriment que el Consell Executiu de la Generalitat presentés, amb tota la documentació complementària, el Pressupost de 1980 va ser un suggeriment del Grup Socialista, que es va assenyalar en una primera esmena a l'article primer d'ambdós projectes, que aquesta esmena fou rebutjada inicialment i que després amb una disposició addicional, en una segona sessió de la Comissió, aquest tema va poder ser acordat a partir d'una esmena transaccional de Centristes, que el que feia era canviar el termini de 30 de setembre per fer-lo simultani o abans de la presentació del pressupost del 81; en aquest sentit, amb independència que el Grup del PSUC votés en la primera esmena que van presentar els socialistes en relació amb aquest

tema. Això ho dic per una clarificació històrica de com ha anat l'evolució. I el Grup Socialista ha valorat positivament la coincidència que es produí en els Grups parlamentaris amb relació a aquest tema, fent una avaluació positiva, de la mateixa manera que també fem una valoració positiva pel que fa referència a l'article segon, a la fórmula finalment adoptada a partir d'esmenes que també s'havien plantejat, esment que em sembla que també han fet d'altres Grups parlamentaris. Dic això perquè tinc la sensació que allò que és important és acotar perfectament els temes i que els temes no es repeteixin i que es recordi la seqüència històrica de cadascun d'ells.

Les esmenes que es presenten al Projecte de suplement de crèdit és evident que fan referència exactament als mateixos criteris que hem presentat en el tema del crèdit extraordinari. En el tema del crèdit extraordinari, nosaltres el que defensàvem era, per part de l'Executiu, que se'ns parlés d'aquest mínim estructural, especialment de noves Conselleries. De noves Conselleries, n'hi ha de dos tipus: les que arrosseguen competències anteriors i les que són de nova creació. I nosaltres amb aquest mínim estructural, sobre una base coherent i homogènia presentada per tot el Consell Executiu, estàvem en disposició de retirar les esmenes, sempre que la informació hagués arribat en el moment convenient, hagués arribat en el si de la Ponència o en el si de la Comissió, i fis i tot enmig del debat del Ple, però no amb la urgència amb què ha arribat, i, evidentment, amb les explicacions que es fan als documents que ha plantejat cadascuna de les Conselleries de la Generalitat.

En el tema del suplement de crèdit, nosaltres ens trobem que hi ha una filosofia administrativa diferent, en el sentit de potenciar el que han estat Conselleries que totes elles han tingut traspassos. Nosaltres consideràvem que calia donar tot el suport a tot el que significués més dotació econòmica per al que pogués ser una major preparació per a la recepció de futurs traspassos, una major potenciació. Vàrem dir també que estàvem disposats mantenir totes les quantitats de noves contractacions i vàrem també posar en qüestió amb menor èmfasi tot el que podia significar una estructuració tancada en el sentit d'eixamplar el nombre de Direccions, de Caps de Secció, de Caps de Negociat, així com l'estructuració d'altres Direccions Generals o l'eixamplament de Direccions Generals. I aquest matí he fet esment de tot un conjunt de casos, del que significava el canvi d'una Generalitat pre-autonòmica a la Generalitat actual. En aquest tema, no m'hi voldria estendre, però sí que voldria continuar reforçant l'argument, i aquest és l'argument central que a nosaltres ens preocupa, que nosaltres no volem que hi hagi cap variació de quantitat. Volem dotar el Consell Executiu de totes les necessitats econòmiques que tingui, volem potenciar tot el que puguin ser partides d'inversió, de subvenció, sempre que formin part d'un programa d'actuació articulat. Cap problema en relació amb aquest tema. Nosaltres sempre estarem amatents en tot allò que signifiqui una estructuració administrativa feta amb uns criteris que puguin significar una hipoteca futura de la Generalitat. I s'ha dit aquest matí, en una de les intervencions, que crec que ha fet el Portaveu de Convergència i Unió, que hi ha unes situacions diferents en relació amb

la Generalitat pre-autonòmica. Hi estem absolutament d'acord. Estem absolutament d'acord en aquest tema. Estem absolutament d'acord en el sentit que la Generalitat ja té unes competències, encara que no n'hi hagi hagut el traspàs, que l'Estatut li confereix aquestes competències, que la Generalitat ha de ser l'entitat que, sobre tot allò en què té competències segons l'Estatut, sigui l'organisme de planejament, de tutela i de coordinació de l'Administració perifèrica de l'Estat. Estem absolutament d'acord a dotar la Generalitat d'aquesta capacitat d'exercici polític. Aquesta és la nostra voluntat política.

Com fer això, però? Fer-ho a través d'una alta qualificació de funcionaris, a través de la possible estructuració de Direccions Generals, les que calgui, a través d'una acció política dirigida a la coordinació de l'Administració perifèrica. ¿Vol dir potser que, la coordinació de l'Administració perifèrica, la portaran Caps de Serveis sense saber les bases de la seva contractació, la qual cosa pot crear uns mecanismes de resistència en aquesta Administració perifèrica i pot crear dificultats en el traspàs de funcionaris de l'Estat o funcionaris de la Diputació a la Generalitat? I aquest és un tema que té la seva importància. Tot el que sigui potenciació logística, potenciació de suport econòmic, potenciació de suport de capacitats de dictàmens diversos que pugui necessitar la Generalitat, contractacions temporals, tècniques, que la Generalitat necessiti per a fer front al gran repte dels traspassos. Absolutament d'acord. Però hi ha temes que cal portar amb autoritat política, temes que cal portar amb autoritat administrativa. Nosaltres, en aquest tema, vàrem presentar esmenes, tal com hem recordat aquest matí, a tot allò que eren capítols de noves contractacions, i en algun cas específic a allò que era una proliferació excessiva de Direccions Generals. Perquè del que nosaltres ens queixem, no és que hi hagi una política moderada i prudent de la Conselleria d'Ensenyament, en què tenim uns traspassos de competència. El que fa és una previsió a mitjà termini de quina serà la seva realitat estructural, la qual cosa vol dir que ho col·locarà en el Pressupost de 1981. D'allò de què nosaltres ens queixem és que davant d'aquesta actitud hi ha actituds diferents. Hi ha actituds absolutament diferents, i no hi ha una coherència administrativa mínima en el conjunt de posicions legítimes, des del punt de vista de les Conselleries aïllades, però posicions absents d'una coherència interna, d'uns principis inspiradors que organitzin la Generalitat i l'Administració pública a Catalunya. I això té uns costos elevats per a l'Administració pública de Catalunya. Aquest tirar enrera una estructuració anticipada, una estructuració sense coneixement aprofundit de les competències que ens vindran, una contractació precipitada al nivell personal sense els mínims criteris que garbellar suficientment les capacitats i potencialitats humanes que es troben en el si de Catalunya, sigui a l'Administració pública sigui a l'exterior de l'Administració pública, comporta una hipoteca. I nosaltres, si haguéssim vist que aquest principi de coherència, com a principi inspirador de la política de govern en el plantejament del suplement de crèdit, que significa una major potenciació d'aquelles Conselleries que tenien traspassos, si haguéssim vist que aquest prin-

cipi hi era, nosaltres, evidentment, hauríem avalat aquesta política. Aquesta matinada i aquest migdia —dic aquest migdia i no ho dic amb dramatisme, sinó perquè ha estat impossible des del punt de vista de la dedicació temporal a partir dels documents que hem rebut aquesta nit— hem estudiat al més profundament, i no es pot dir profundament sinó aparentment, els esquemes que se'ns proposaven de cadascuna de les Conselleries, tant pel que fa a l'organigrama com a l'explicació. És evident que l'enfocament metodològic hi és absolutament diferent. És evident que els documents de base són absolutament diferents. És evident que les explicacions que es fan són absolutament diferents. És evident que en algun cas s'inclouen intencionalitats de programa d'actuació, però en d'altres no s'inclou cap possibilitat de programa d'actuació. És evident que hi ha algunes argumentacions que són sòlides, profundes i justificades. I vull recordar que, quan el tema es va debatre a la Comissió, en un Departament en concret, que és el Departament que té més competències de la Generalitat, va haver-hi un Diputat d'aquest Parlament que va parlar de l'estructura de «baldufa», perquè evidentment es proposaven molts més Caps que no pas personal administratiu de suport. Però era perquè hi havia un desconeixement en profunditat de la realitat existent a la Generalitat. És evident que hi ha hagut molts malentesos, en aquest sentit. Però la manca d'una informació normalitzada per a poder prendre decisions en profunditat i amb coneixement i amb ple coneixement ha fet que en aquests moments nosaltres haguem de mantenir les nostres esmenes perquè sovint trobem elements concrets d'incoherència que no permeten trobar aquesta base comuna explicatòria.

Vull dir també que en els documents que se'ns lliuren sovint el tema de complements de sou és un tema ben resolt des del punt de vista que fa referència a uns decrets concrets, que fa referència a uns Caps, però que en altres casos no està ben resolt. I aleshores nosaltres no podem donar aval a aquesta política, perquè, com he comentat aquest matí, aquest és un tema que pot provocar una distorsió addicional a l'Administració pública de Catalunya. I aquest tema, si no està plantejat amb la suficient serenitat, amb la suficient coherència, amb el suficient criteri d'universalitat, que abasti tots els funcionaris que treballen a la Generalitat de Catalunya, és un criteri que comportarà posicions regressives, malentesos innecessaris per a la institucionalització de Catalunya, perquè considerem que tot el que sigui Administració pública és institucionalització de Catalunya i no fa solament referència al Consell Executiu. Amb tot, vull valorar que en algun cas les explicacions que se'ns van donar ahir a la nit, són explicacions absolutament ajustades, absolutament justificades i que responen a criteris legals. Dit això, no em voldria estendre més, per economia de debat, perquè els arguments crec que s'han donat tots. En aquest cas, no és una justificació per al manteniment de les esmenes, sinó que ens hem vist obligats a mantenir unes esmenes de supressió en el tema de nous contractats. Perquè no hi ha hagut cap possibilitat d'arribar a una transacció, i a una transacció que no vulgui dir rebaixar, sinó arribar a uns criteris comuns i coherents en el si de totes les Conselleries, ens veiem obligats a mante-

nir les esmenes de supressió. El que sí que voldria dir és que —i ho dic com un criteri, en aquest cas, simbòlic i de justícia, i també es podria estendre a altres Departaments— si nosaltres, els documents, els haguéssim pogut veure amb més profunditat i en el si de la Comissió, hauríem pogut llançar, evidentment, tot un conjunt de consideracions que podríem fer a cadascun d'ells. En canvi, nosaltres retirariem l'esmena que fa referència a la Secció 05, l'esmena número 43, així com l'esmena número 55, que fa referència a la Secció 07 del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, perquè crec que es va fer constar a la Comissió corresponent que la retirariem, no és al Dictamen. I també volem dir que no voldríem entrar en un detall menut d'aquells Departaments que em sembla que han tingut una actuació, no més coherent, ni millor, ni pitjor, sinó més semblant des del punt de vista d'entendre el que era un suplement de crèdit en relació amb aquells Departaments que han tingut un plantejament diferent. I els plantejaments, en aquest cas, no es que siguin simètrics, sinó que són asimètrics. I no voldríem entrar en un judici de valors, perquè no valorarem més positivament aquell Departament que ha fet una política de més austeritat, malgrat que pugui tenir un traspàs en perspectiva a curt termini, que aquell que ha fet una política d'estructuració amb un altre criteri de racionalitat. Amb allò en què no podem estar gens d'acord és amb aquesta absència de coherència interna en el plantejament dels temes. En aquest sentit, ja ho dic, com a mostra simbòlica de bona voluntat, nosaltres retirem aquestes dues esmenes.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El torn en contra, ¿és que el Grup de Convergència i Unió desitja fer-lo com aquest matí per seccions? (*El senyor Portaveu del Grup de Convergència i Unió manifesta que sí.*) Aleshores, la primera secció seria la Secció 02. Té la paraula el senyor Subirà. Això comprèn les esmenes 12, 13, 14, 15, 18, 19, 20 i 21, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que no sé si alguna d'elles ha estat retirada...

El Sr. LUCCHETTI: La 41 i la 42, senyor President.

El Sr. SUBIRÀ i ROCAMORA: Però correspon a la secció d'Ensenyament (*Pausa.*)

Senyor President, senyores i senyors Diputats, en aquesta primera intervenció, si bé és a la Secció 02, crec que he de fer unes consideracions de caire general. En principi, el nostre Grup no tenia previst fer-ho així perquè ni el Diputat senyor Lucchetti ni el Diputat senyor Armet no han afegit cap argumentació nova respecte a les que s'han donat aquest matí, i nosaltres creiem que hem donat també aquest matí les contraargumentacions oportunes. De tota manera, la intervenció del senyor Lucchetti ha estat tan variada i acolorida, que no puc menys de fer-hi uns comentaris.

En primer lloc, he de dir que m'ha fet una gran il·lusió sentir-me qualificar de «caputxeta roja»...

El Sr. LUCCHETTI: «Vermella» (*rialles*).

El Sr. SUBIRÀ i ROCAMORA: ...i també de senyor Esteve de «La Puntual». Però tornant al tema de la caputxeta vermella, voldria recordar al senyor Lucchetti que ell s'ha autoqualificat de llop. (*Remor de veus.*) Molt

bé. En qualsevol cas, el senyor Lucchetti ha fet unes quantes consideracions, hi insisteixo, a part d'aquestes acolorides que acabo de dir, que crec que necessiten un comentari per part nostra. I no són arguments bàsics, els que s'han dit aquest matí, que ja he dit que nosaltres també ens hi hem referit i els hem contestat. Es tracta, concretament, de l'afirmació que s'ha fet en relació amb la presentació del pressupost del 80. Jo vull fer constar davant del Ple que, en la Comissió, la Disposició Transitoria, em sembla que és la Segona, en la qual es contempla que l'Executiu presenti simultàniament o abans dels pressupostos del 81 els del 80, va ser acceptada per unanimitat, la qual cosa vol dir que va ser votada també pel Grup del Govern. I això significa que no tenim cap inconvenient a fer-ho, i que si el primer dia dels debats de Comissions ens havíem oposat a l'esmena que en aquest sentit s'havia presentat, era simplement perquè marcava una data que al nostre entendre era massa precipitada. Però no tenim cap inconvenient a presentar els pressupostos del 80 consolidats, encara que en el fons no seran res més que una constatació de coses passades, pràcticament. I en aquesta constatació de coses passades, el senyor Lucchetti tindrà àmplia oportunitat de comprovar el que s'ha fet amb les partides corresponents a les esmenes 12, 13, 14, 15, 18, 19, 20 i 21. Perquè, és clar, el que no es pot fer és acusar el Govern de defectes tècnics en la preparació d'uns documents, que segurament n'hi deu haver algun, i al mateix temps cometre l'error tècnic de presentar aquestes esmenes, que són insostenibles en pura tècnica pressupostària. El mateix senyor Lucchetti ho ha dit, l'article 70, apartat a), prohibeix explícitament de fer minoracions de partides que siguin de personal. Però no només això. A més a més, hi ha el fet que el procediment elegit per a presentar les lleis que ens ocupen avui ha estat la d'aquesta tarda, concretament, ha estat el de suplement de crèdit, i la tècnica del suplement de crèdit no permet rebaixar partides, només permet completar-les i augmentar-les.

En conseqüència, què passa? Passa que ens trobem amb partides que són en el Departament original i són en el Departament a on han estat transferides. És cert que continuaran en aquests dos Departaments. Però la consignació inicial, a Presidència —aquestes 12, 13, etc., fins a 21 es refereixen al Departament de Presidència—, aquesta consignació inicial a Presidència per motius que hem indicat decaurà automàticament en no quedar afectades pel compliment de cap obligació. I aquest decaïment es produirà automàticament el 31 de gener de 1981. De tota manera, no caldrà esperar la liquidació dels pressupostos per a veure el que s'ha fet amb aquestes partides, sinó que en el pressupost que l'Executiu presentarà per a 1980 aquestes correccions es faran, perquè serà aleshores legalment possible fer-les. Simplement això. Resumint la nostra argumentació referent a les esmenes que van des de la 12 a la 21, és tècnicament impossible acceptar-les, que aquestes partides no seran gastades i que això serà corregit en la presentació del pressupost de 1980.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a la secció següent, té la paraula el Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per mantenir-nos dintre dels mínims horaris a fi que les nostres intervencions siguin equivalents a les dels oradors esmenants, intentaré ser gairebé telegràfic.

El Departament de Governació està afectat, quant al suplement de crèdit, per les esmenes mantingudes que van des del número 22 fins al número 30. Aquestes nou esmenes, em sembla a mi que les podríem agrupar en quatre temes. Les esmenes 22 i 23 constitueixen una unitat; les 24, 25 i 26, una altra; les 27 i 28, una tercera, i el darrer tema són les esmenes 29 i 30.

Les primeres dues esmenes, la 22 i la 23, fan referència a la retribució i als complements de dos nous Directors Generals. De fet, aquí l'explicació breu és la següent. Hi ha una gran distància entre l'estructura orgànica d'un Departament i el que diu el pressupost. Aleshores, aquí no es tracta que s'hagin creat en aquests moments dos Directors Generals nous, sinó que aquests dos Directors Generals són els tres Directors Generals, en part, que ja existien. El que ha passat és el següent: que el decret d'estructura orgànica del Departament de Governació, que és dels més antics, del desembre del 1978, preveia efectivament tres Directors Generals, el de Promoció Social, el de la Funció Pública i el d'Administració Local. Però aquest tercer, l'assignava al Secretari General Tècnic en funcions. En canvi, en el pressupost només hi havia consignació per a l'any 1979. Al pressupost que s'ha prorrogat, com sabem, per a l'any 1980, per al primer semestre del 1980, hi havia consignació per al Director General de Promoció Social i per al Director General de Funció Pública, però no per al Director General d'Administració Local. Aleshores, quan enguany, el mes de gener, concretament el dia 10, es va nomenar per primera vegada un Director General d'Administració Local, es va trobar el Consell Executiu de la Generalitat que no hi havia consignació pressupostària, i el nou Consell Executiu ha hagut de resoldre aquesta dificultat d'ordre tècnic. I aleshores, durant aquests mesos, s'ha utilitzat la consignació de la Direcció General de Promoció Social per a abonar els corresponents emoluments tant al Director General de Promoció Social com al d'Administració Local. Això ha fet que, a meitat d'any, en aquest mes que som, el juliol, s'hagi esgotat la consignació d'aquestes Direccions Generals. Això fa, doncs, que aquestes retribucions —i jo convido el senyor Lucchetti que faci els números—, aquestes retribucions bàsiques de l'esmena 22 i les retribucions complementàries de l'esmena 23 no corresponguin al sou de dos Directors Generals, sinó al cinquanta per cent de dos Directors Generals d'aquí a final d'any. Això és possible, i això faculta acabar de pagar la retribució al Director General d'Administració Local d'aquí a final d'any i, comptant, com sabem, amb el fet que la Direcció General de Promoció Social ha desaparegut, abonar les corresponents retribucions al Director General de Prevenció i Extinció d'Incendis, càrrec que ha estat creat pel decret 93 de l'any 1980, el dia 27 de juny, i publicat el 4 de juliol d'aquest mes. Això, doncs, creiem que explica suficientment el contingut d'aquestes dues esmenes. Per tant, no es tracta de cap nova creació de cap càrrec ni de cap categoria, és purament

resoldre un problema pressupostari d'unes creacions anteriors.

Quant a les esmenes 24, 25 i 26, que fan referència a aquest capítol, a aquest concepte tan discutit aquest matí del número 172, també hi ha una consideració especial a fer, perquè aquest personal contractat no és personal que es contracti a partir d'ara, sinó que també és personal que es va contractar a partir de gener, un personal evidentment necessari, molt necessari. Concretament, es tracta de dos Caps de Serveis, un Cap de Secció, dos Col·laboradors Tècnics, un Tècnic de Serveis Especials i tres Administratives. Per tant, doncs, traslladant aquest nivell, és el mateix problema que hem vist abans de manca de consignació pressupostària d'una cosa que ja estava designada prèviament a l'assumpció de la categoria de Consell Executiu del nou Govern.

Quant a les esmenes 27 i 28, crec que no cal parlar-ne perquè són conseqüència de les tres anteriors, perquè, com sabem, el concepte 181 —suposo que és un error, senyor Armet, en l'esmena 27, que diu 128 i deu ser 181—, aleshores, doncs, és el capítol de seguretat social i és conseqüència lògica de l'anterior, i, per tant, en funció d'aquell queda explicat.

I finalment hi ha aquestes dues esmenes, la 29 i 30, que també dèiem que estaven agrupades, i em sembla recordar que el senyor Lucchetti, precisament, hi ha insistit en la seva esmena corresponent en aquest grup, l'esmena número 30. Evidentment, al nivell de Comissió es varen fer unes consideracions merament genèriques, perquè entenem que el seu nom, «previsió», ja indica que es tracta d'això, una cosa potencial. Es tenen unes idees, però, evidentment, el concepte pressupostari és una possibilitat, una potència, i entenem que amb això era suficient. Ara, davant de les sol·licituds d'ampliació, d'informació o de concreció, podem fer la següent explicació, o potser, més que explicació, lectura, perquè realment tant la consignació anterior, la inicial, com aquest suplement que ara es demana corresponen clarament i concreta a uns projectes importants, projectes que el Departament considera que cal que comptin amb una col·laboració tècnica externa. Quant al crèdit inicial, la partida corresponent va destinada al dictamen i avantprojecte d'una sèrie de lleis, concretament la llei electoral, la llei de la funció pública, la llei de govern local, la llei sobre espectacles públics, la llei de casinos i sales de joc, la llei de caça i la llei que regula l'ús de la informàtica a les entitats públiques. Com poden veure, senyores i senyors Diputats, algun d'aquests projectes té un caràcter secundari, però la majoria d'ells tenen una gran transcendència i cal fer-los plenament a consciència. Quant al suplement, aquest suplement que ens ha estat tan criticat, anirà destinat a projectes que gairebé diria tan o més importants que aquests, i concretament als dictàmens i avantprojectes —perquè és un tema d'un gran abast— de la divisió territorial, la delimitació a comarques i vegueries, la confecció del mapa administratiu de Catalunya, i també a dictàmens i avantprojectes de coordinació i organització territorial: dictamen sobre protecció ciutadana —un tema de gran transcendència, de molta preocupació de tots nosaltres—, estudi sobre els dèficits infraestructurals dels municipis de Catalunya —enquesta, recollida, tractament de dades—,

estadística i estudi sobre el nombre i la qualificació dels funcionaris de l'Administració local catalana i, finalment, un estudi sobre l'organització i orientació tècnica de l'Escola d'Administració Pública a Catalunya. Amb això acaba, doncs, l'explicació d'aquest Departament, i immediatament el meu company passarà a explicitar la resposta al torn d'oposició a les esmenes en el Departament següent.

Moltes gràcies, senyor President, gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a la Secció 04, Economia i Finances, té la paraula el Diputat senyor Pi-Sunyer.

El Sr. PI-SUNYER: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo em referiré aquí a les justificacions tant de la Secció 04, d'Economia i Finances, com de la Secció 05, del Departament d'Ensenyament.

Començant pel Departament d'Economia i Finances, jo crec que aquest matí l'Honorable Conseller d'Economia i Finances ha explicat suficientment els seus objectius i l'absoluta necessitat d'aquest Departament, que és evidentment clau quant a funcionament de tota la Generalitat, per tal com n'han de dependre tots els altres serveis quant a possibilitats de funcionament, el que aquest Departament requeria pel que fa a diferents tipus de feina. De totes maneres, jo crec que seria important subratllar aquí el fet que ens parlen efectivament de quatre Direccions Generals. Crec que s'ha de mantenir la idea claríssima que tots els Departaments tenen la seva Secretaria General Tècnica. Aleshores, es tracta de quatre Direccions Generals, una de les quals és la Direcció General d'Impostos i Tributs, que evidentment és lògic que es creï en aquest moment, ja que tenim precisament aquests impostos o tributs a recaptar. Fins ara, amb la Generalitat provisional, no hi havia aquests impostos, no hi havia aquesta possibilitat, i, en canvi, avui dia amb l'Estatut, com s'ha dit aquí repetidament, aquests impostos corresponen ja a la Generalitat de Catalunya. Evidentment, s'han de materialitzar, però són impostos importants. Els recordaré: de patrimoni, de transmissions, de successions i de luxe —modalitat de destinació. Per tant, no podria concebre's que la Conselleria de Finances i d'Economia funcionés sota la nova situació estatutària sense una Direcció General d'Impostos. Jo crec que per la resta, la Direcció General de Pressupostos i Despesa Pública, estem aquí discutint exactament això. El fet evident és que la falta d'una Direcció General de Pressupostos que pogués funcionar degudament i tingués el personal suficient és el que ens ha portat a totes aquestes petites dificultats de què s'ha anat parlant i a totes aquestes faltes de coincidència entre uns Departaments i uns altres Departaments per les quals, repetidament, alguns Diputats han anat acusant el Consell de la Generalitat. Evidentment, crec que si s'ha de preparar algun pressupost que tanqui la situació de l'any 80, si s'ha de preparar un pressupost nou per a l'any 81, i si, a més de tot això, s'ha de treballar d'una manera acurada de coincidència i correspondència amb tots els diferents Departaments, si hi ha una Direcció General que està plenament justificada és, precisament, la Direcció General de Pressupostos i Depesa Pública.

Quant al patrimoni, el patrimoni comença a ser signifi-

cant. Fins ara, evidentment, la Generalitat no tenia patrimoni pràcticament, tenia un petitíssim patrimoni que havia recuperat, però avui dia hi comença a haver ja una situació clara de dificultats d'inventariar les coses que té la Generalitat. Constantment s'està sentint reivindicar actius que eren de la Generalitat en el passat o actius que es poden utilitzar i que per desconeixement o per no estar suficientment inventariat no s'han defensat sempre com s'haurien de defensar.

Per tant, la necessitat que hi hagi una Direcció General que es dediqui particularment a aquesta defensa, a aquesta administració del tresor i a aquesta administració del patrimoni de la Generalitat, és també un element que no crec que pugui oferir dubtes quant a futur.

Quant a la darrera Direcció General, que és la Direcció General de Programació Econòmica, és evidentment la Direcció General d'Economia que existia en la Generalitat provisional, i Direcció General d'Economia que avui dia, doncs, es dedicarà més específicament a la seva funció, però que bàsicament és purament una transformació d'una Direcció General. I en aquest moment necessitem precisament fer una política econòmica clara per a la Generalitat —se'ns ha demanat repetidament— i és evident que aquesta necessitat és tant més clara perquè només si tenim una planificació econòmica suficientment determinada, podrem, llavors, negociar a Madrid realment les coses que siguin més significatives per a nosaltres.

De manera que a mi no em queda cap mena de dubte de la necessitat que aquesta funció s'hagi de realitzar, i si hi ha algú que ha estat reclamant precisament, repetidament, aquesta funció, ha estat el Parlament on estem en aquest dia donant comptes i presentant aquest Projecte de Llei.

Ara bé, hi ha alguns punts als quals potser no s'ha donat la importància suficient que és quant a la necessitat que hi hagi una assessoria suficient per a tot el que significa la Comissió Mixta de Valoracions, l'assessoria que precisament hauria de funcionar a través d'aquesta Direcció General.

I després voldria referir-me a un punt molt específic, que és el punt de què signifiquen realment les Direccions Generals de les quals es demana la creació. Són, en realitat, una Secretaria General Tècnica i les quatre Direccions Generals que hem dit. La resta era, és, una Intervenció General, no és una cinquena Direcció General, és una Intervenció General. Intervenció General que, en el cas de la Generalitat provisional, funcionava perquè era una Intervenció General de la Diputació, ja que la mateixa Intervenció General de la Diputació funcionava per la Generalitat. Però, evidentment, a mesura que cada una de les dues organitzacions està prenent la seva pròpia estructura, és evident que no es pot seguir mantenint aquesta doble funció i que, per tant, la Generalitat ha de tenir el seu propi Interventor General.

Llavors, a part d'això, hi ha un cinquè Interventor que apareix en aquests Projectes. Aquest cinquè Interventor és l'Interventor precisament que està actualment al servei d'aquest Parlament. Com sabeu, el Parlament ha demanat a la Generalitat que, de moment, per un període prudencial, pugui fer ús d'un dels seus Interventors per a la

intervenció, per al funcionament d'aquest Parlament; i, evidentment, si la Generalitat provisional funcionava amb quatre Interventors i un Interventor General, en el moment que un d'aquests quatre Interventors passa al servei del Parlament de Catalunya, no sembla pas exagerat, ni molt menys, de substituir-lo, sobretot si tenim en compte que la Generalitat provisional del Departament d'Economia i Finances específicament està manipulant avui dia, està treballant avui dia, amb quatre vegades més volum de documents de totes menes del que estava funcionant fa sis mesos. O sigui, evidentment l'operació administrativa s'ha complicat, hi ha hagut una quadruplicació del volum i aquí es demana, per tant, purament, la substitució, el manteniment del nivell d'Interventors que teníem en el passat, sense cap mena d'expansió addicional.

Llavors, a part d'aquesta defensa de tipus general, del que nosaltres creiem que justifica plenament el Projecte, crec que valdria potser la pena fer una mica de referència a alguns punts específics de les esmenes que se'ns han presentat. Jo diria que les esmenes que se'ns han presentat han estat bàsicament dos tipus d'esmenes: les esmenes del Grup Socialista, del 32 al 35, i l'esmena del Partit Socialista Unificat de Catalunya, 33.

Bé, en tot cas, l'esmena del Grup Socialista, elimina tota mena de creixement, tant pel que fa a les retribucions bàsiques com a les retribucions complementàries, i ho elimina no solament en el que fa a les retribucions, actualment, del que significaria un creixement d'aquests Directors Generals i d'aquesta estructura bàsica de la Generalitat, sinó també a base d'eliminar completament tota classe de noves contractacions. És, per tant, un esforç per tal d'eliminar absolutament aquest creixement que el Departament necessita, i crec que és purament un judici a fer veure si realment cal o no cal l'expansió a què estem nosaltres fent referència.

En el cas de les esmenes del Partit Socialista Unificat de Catalunya, hi ha hagut també un parell de punts en els quals hi ha hagut esmenes de tipus tècnic, perquè, com s'ha dit ja aquest matí, hi havia hagut uns errors, evidentment que el Departament ha reconegut, quant al sou que havia d'aparèixer de la Secretaria General Tècnica i quant al fet que no es feia referència específica al que s'havia pagat durant el mes de maig als Consellers d'Indústria i Energia i al Conseller de Comerç i Turisme, sinó que s'havia fet purament referència a un dels dos i llavors les xifres no quadraven.

Aquí hi ha hagut, per tant, un error, que l'Executiu reconeix, però crec que és important tenir en compte que això no té realment cap significació des del punt de vista material, perquè, evidentment, com que pel que fa a la indicació del que significava el que s'havia de pagar al Secretari General Tècnic, com que el pagament efectiu serà el que correspon al Secretari General Tècnic, com a tots els altres Departaments de la Generalitat de Catalunya, indiscutiblement a fi d'any, quan es tanqui el pressupost, quedaran uns romanents i aquests romanents, per tant, no hauran estat utilitzats. I si bé hi ha un error de forma, que desconeixem, això no té cap mena de significació des del punt de vista de les xifres netes i els resultats nets.

Finalment, queda per parlar també del que s'ha dit so-

bre els complements que es volen pagar als diferents funcionaris de la Generalitat, i que s'han de pagar, i, molt particularment, els complements dels Interventors que són exactament els complements que s'estaven pagant a la Generalitat provisional i els complements als quals diferents Grups parlamentaris han fet clares referències de la necessitat de mantenir-los.

Aquí, amb aquestes xifres, per tant, i amb aquestes referències, crec que queda suficientment tancat el fet de la necessitat de mantenir la proposta de llei que se'ns presenta avui quant al que fa al Departament d'Economia i Finances.

Pel que fa al Departament d'Ensenyament, jo voldria començar donant les gràcies al Diputat senyor Armet perquè ha fet una referència específica al fet que aquest Departament és un exemple de coherència i és un exemple de planejament quant al desenvolupament que s'està veient de cara al futur.

A mi em fa l'efecte que si es té en compte el que significarà aquest Departament, i ho significarà molt aviat, que segurament serà el segon Departament de la Generalitat de Catalunya molt ràpidament, que significa que el que es traspassin possiblement en els pròxims mesos mil vuit-cents trenta-set centres d'ensenyament i vint-i-set mil funcionaris de mestres i de diferents classes, si es té en compte que això significa, a més, per les quatre delegacions provincials que ens seran traspassades, uns pagaments de trenta-set mil milions de pessetes, estem tractant realment amb un Departament que li ve a sobre un allau de responsabilitats i una responsabilitat en un camp en el qual sabem per experiència que és un camp delicat, que és un camp difícil, i en el qual sabem, per l'any passat, com s'han de començar els cursos si es vol realment demostrar que la Generalitat és l'organisme més eficaç de l'administració perifèrica de l'Estat, que sap veure els problemes per endavant i començar a planejar-los.

Malgrat aquesta necessitat, la Conselleria d'Ensenyament ha estat enormement moderada i enormement austera quant al seu creixement en el moment actual, perquè s'ha limitat a la creació d'una Direcció General d'Ensenyament Primari, Direcció General d'Ensenyament Primari que significa en gran part el manteniment de la vella Direcció General d'Ensenyament, Direcció General d'Ensenyament Primari que estarà dividida en dues seccions. Una és la d'ensenyament de català, el SEDEC, al qual ens hem anat referint repetidament en aquestes reunions, el Servei d'Ensenyament del Català, que evidentment s'ha de mantenir i s'ha de impulsar, com hem dit també aquest matí, com tots hi estem d'acord, com tots els Grups parlamentaris hi estan d'acord —hem rebut constantment indicacions que no es progressava prou de pressa en aquesta línia. I altra és, precisament, la Secció de l'Ensenyament General Bàsic. O sigui que el que es té, l'esforç que existeix, és una sola Direcció General, Direcció General d'Ensenyament Bàsic amb aquest doble aspecte del català i de l'ensenyament general bàsic en general.

A part d'això, evidentment, la Generalitat, en el futur, el Departament en el futur, anirà ampliant-se i té programat per a l'any que ve, quant al nou pressupost —i això es votarà evidentment al Parlament quan correspongui—,

una Direcció General d'Ensenyaments Secundaris en la qual es reuniran tant els serveis de batxillerat com els de formació professional, i una Direcció General de Programació i Inversions que evidentment farà una gran falta en el moment en què rebem aquests milers i milers de funcionaris als quals m'he estat referint.

Però aquí, en aquest pressupost, precisament no s'ha volgut entrar en la creació d'aquestes Direccions Generals, mentre es pugués treballar, com s'està treballant actualment, sota una Secretaria General Tècnica que evidentment està sobrecarregada però que està fent una feina importantíssima per al que seran el dia de demà aquestes dues Direccions Generals.

No em descuido, en parlar d'això, de la responsabilitat que correspon al Departament d'Ensenyament en el que fa a les Universitats, si bé aquesta responsabilitat queda fora de totes aquestes xifres que he dit de pagaments pel Ministeri d'Ensenyament, d'Educació, perquè creiem que no és la Generalitat, en tant que es respecta com vol respectar la Generalitat l'autonomia universitària, la que ha de tenir una Direcció General d'Universitats, sinó que és el Consell Interuniversitari de Catalunya que ja està funcionant, i ha estat funcionant de fa temps, el que ha de tenir progressivament la força necessària per a fer la seva pròpia política universitària, evidentment amb diàleg i col·laboració, amb l'autoritat, en aquest cas, que tots plegats reivindiquem, i creiem que no pot ser més que la Generalitat de Catalunya.

Acabant això, jo diria que per concretar les esmenes que subsisteixen quant a ensenyament són també de dues menes. Hi ha dues esmenes del Partit Socialista Unificat de Catalunya, la 41 i la 42, que són esmenes en què es tracta de reduir les provisions que existien per a serveis que han estat traspassats, per pagaments que han estat traspassats a altres Departaments (bàsicament al Departament de Cultura i, en el cas de la Joventut, a Presidència). Ara bé, com ha explicat aquest matí l'Honorable Conseller, la tècnica que s'ha seguit no és la tècnica de la reducció de partida, sinó deixar aquestes partides enlaire, i aquestes partides evidentment no funcionaran, no seran utilitzades, i, per tant, evidentment ens trobarem que hi haurà uns sobrants, perquè si hi havia un Director General que havia de cobrar d'un Departament i aquest Director General deixa de cobrar. Si el Director General de Cultura, que ha estat traspassat a Cultura, el paga el Departament de Cultura, evidentment a partir d'aquest moment hi haurà uns crèdits que en teoria seran assequibles però que no podrà utilitzar el Departament, perquè no tindrà la figura per la qual poder utilitzar això. Per tant, és, evidentment, un problema estrictament tècnic, en el qual mantenim exactament els mateixos nivells de compromisos, i no crec que calgui donar-hi una significació més gran que la que té de dues maneres d'arribar a una mateixa conclusió.

L'altra esmena és l'esmena 44, també del Partit Socialista Unificat de Catalunya, en la qual, quan es parla de nova contractació, es fa una reducció, l'única reducció que es fa, de catorze administratius que preveia el Departament a vuit administratius. Llavors, jo crec que aquí realment s'ha de prendre la cosa amb certa seriositat, perquè si es vol, com s'ha reconegut abans, un Departa-

ment que demostrí que vol treballar utilitzant els seus recursos al màxim, no hi ha dubte que el que no pot ser és una concentració excessiva en els llocs d'altíssima responsabilitat sense gent que després pugui executar. L'exemple que ha donat aquest Departament de mantenir limitadíssims els nomenaments a l'alt nivell, mantenir el seu mateix Secretari General Tècnic, mantenir una sola Direcció General i mantenir, per tant, la seva estructura enormement limitada, molt clarament estructurada, amb un organigrama existent, però molt clarament limitada, exigeix, evidentment, que no es tinguin llavors dificultats de funcionament per la falta d'uns quants Administratius, que significarien en total 2.160.000 pessetes. De manera que em fa l'efecte que discutir amb un Departament com el d'Ensenyament, de tan gran significació per al futur de Catalunya, en aquest moment precisament en què ens enfrontarem amb un començament de curs —tots coneixem, els qui vam tenir experiència l'any passat, el que va ser el començament de curs l'any passat, perquè no hi havia hagut una planificació suficient—, voler anar purament amb uns detalls administratius, em sembla, sincerament, que no és per a ser pres amb excessiva consideració.

Després d'això, doncs, donaria per defensat també aquest segon punt, i moltes gràcies senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a la Secció 06, té la paraula el Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I ROCAMORA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, a la Secció 06 hi ha presentats dos tipus d'esmenes: les 45, 46 i 47, que són les esmenes de consuetud als conceptes 172 i 181, i després les esmenes 48 i 49 que són de ben altra naturalesa. Em referiré primer a les segones.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Subirà, si m'ho permet, les esmenes 46, 48 i 49 han estat retirades.

El Sr. SUBIRÀ I ROCAMORA: Moltes gràcies, senyor President. Em referiré, doncs, només a les esmenes 45 i 47 del Grup Socialista. El Departament de Sanitat i Seguretat Social treballa, com a hores d'ara els senyors i senyores Diputats deuen saber amb tota claredat, amb el pressupost de 1979 prorrogat. Cal recordar que, quan el pressupost de 1979 es va aprovar, Sanitat no tenia competències transferides, per la qual cosa el seu pressupost va ser el més petit d'entre tots els Departaments. Això, en primer lloc.

En segon lloc, Sanitat i Seguretat Social és actualment, i des del setembre de 1979, moment en què s'efectuaren les transferències, el Departament que té el nombre més gran de funcionaris transferits —es pot veure, per a això, la relació de personal publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat* número 66— i el segon en importància pel que fa a la magnitud de les transferències. Per tant, la relació que existeix entre el volum d'aquest Departament en el moment que es va aprovar el pressupost del 79 sota la pròrroga del qual està treballant i l'actualitat és, no d'un factor de dos ni de tres, sinó d'una xifra considerablement més alta.

Tercer, el Departament de Sanitat i Seguretat Social pot esperar raonadament, per l'aplicació de l'Estatut d'Autonomia, que sigui el Departament amb més serveis

a transferir. Per totes aquestes raons, sostenim el text de la Comissió pel que fa a les esmenes 45 i 46, que precisaré molt breument, pràcticament en forma telegràfica. Concretament, la proposta al text de la Comissió defensa la contractació com a personal nou d'un Cap de Serveis, del Gabinet del Conseller; nou Caps de Secció, que es desglossen en tres a per la Secretaria General Tècnica, la Direcció General de Serveis Socials, tres per a la Direcció General d'Assistència Sanitària i dos per a la Direcció General de Promoció de la Salut; sis Col·laboradors Tècnics, un per a la Secretaria General Tècnica, un per a la Direcció General de Serveis Socials, tres per a la Direcció General d'Assistència Sanitària i un per a la Direcció General de la Promoció de la Salut, i catorze Administratius. A més a més, un Tècnic de Serveis Especials per a la Direcció General de Promoció de la Salut. Em sembla que puc afirmar, senyores i senyors Diputats, que davant del creixement espectacular de les responsabilitats d'aquest Departament, aquesta proposta és, no només prudent, sinó que jo encara diria que modesta. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a la Secció 07, té la paraula el senyor Pont.

El Sr. PONT: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en relació amb l'esmena número 50, del Grup Socialista, en el personal cedit per l'Estat o per la Diputació, es tracta únicament dels complements que ja estaven establerts per a aquest personal, segons els decrets del Departament de Governació de 26 de juny de 1979 i l'ordre de 28 de febrer de 1980 del mateix Departament de Governació. Quant a l'esmena 51, del Grup Socialista també, que fa referència al personal de nova contractació, considerem imprescindible tots sis Caps de Serveis, que ara detallaré. El primer és el Cap de Serveis del Gabinet del Conseller, el segon és el Cap del Gabinet Tècnic de la Secretaria General Tècnica, el tercer el Cap de Serveis d'Informació i de Cooperació, que ha hagut de substituir una baixa, aquest càrrec ja existia, i els tres següents fan referència tots als serveis de transports...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Pons, permeti'm que l'interrompi, però queden només dues esmenes pendents en aquesta Secció, la 50 i la 52. Les esmenes 51, 53, 54, 55, 56 i 57 han estat retirades. Dic això perquè penso que simplificarà la seva intervenció.

El Sr. PONT: La 50, del Grup Socialista, entenia jo que tenia dos apartats, un que feia referència als complements i un que feia referència al que estava explicant jo ara en aquest moment, jo ho entenia així, com que n'han retirades moltes...

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí, només queden pendents la 50 i la 52.

El Sr. PONT: Bé, aleshores la 52, que fa referència als Caps de Serveis i als Caps de Secció i Caps de Negociat de què abans parlava i que no explicaré pas tots, en benefici de la brevetat, feia referència exclusivament a la Seguretat Social d'aquests nous càrrecs de nova contractació. Per tant, res més. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a la Secció 08, té la paraula el Diputat senyor Fonolleda. Aquí les dues esmenes existents es mantenen.

El Sr. FONOLLEDA: Senyor President, senyores i

senyors Diputats, em limitaré molt breument a contestar tècnicament les esmenes número 58 i 59, presentades pel Grup Socialista de Catalunya. Començant pel concepte 172 g), que és el que tracta dels quatre Caps de Serveis i dels quatre Caps de Secció, diré que els quatre Caps de Serveis corresponen a Serveis que, dos d'ells —més ben dit, tres, després explicaré la diferència—, estan a l'organigrama de l'estructura de la Conselleria d'Agricultura. És a dir, el decret del 12 de gener de 1979, que aprovava l'estructura orgànica de la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, ja preveia el Servei d'Investigació Agrària i el Serveis de Protecció a la Qualitat. Per fer un exemple, crear un Cap de Serveis de Protecció a la Qualitat quan ja tenim les transferències de denominacions d'origen, quan ja tenim les transferències de les genealògiques traspassades, ens sembla completament adient. En el Servei d'Investigació Agrària, es tracta de cobrir una vacant que ja funcionava. L'Institut Català de la Carn, com tots vostès saben, va ser creat per decret, també de data de 10 de setembre del 79, és a dir, que prové de la Generalitat provisional i que també l'hem de posar en marxa. Aleshores, s'ha de dotar d'un Cap de Serveis, que és el seu Director. Em sembla, doncs, que queda ben justificat. I ja referent a aquí, diré que aquest servei de l'Institut Català de la Carn portarà després un dels set Administratius que hi ha previst a l'apartat f) d'aquest concepte 172.

Pel que fa referència a les Seccions, als quatre Caps de Secció, haig de dir que en el decret, altra vegada del 12 de gener 1979, pel qual es determina l'estructura orgànica de la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, ja es determina que la Secretaria General Tècnica tindrà sis seccions. En aquest moment que som davant d'una sèrie de traspassos que ja han començat a negociar-se, potenciar la Secretaria General Tècnica, que és l'òrgan de suport de la Conselleria, ens sembla una cosa completament adient. Fixin-se vostès que d'aquestes sis seccions, només se'n proveeixen quatre, que són les seccions d'Estudis i Programes, la secció d'Estadística i Documentació, la secció de Legislació i Assumptes Jurídics i la secció de Patrimoni i Pressupostos. Ens sembla, per tant, que estan també completament justificades. Quant als Administratius, tres d'ells van a la Secretaria General Tècnica, un al Gabinet Tècnic i un altre a la Secretaria Administrativa, un altre com he dit, va a l'Institut Català de la Carn, un altre va, evidentment, al Servei d'Investigació Agrària, que n'està mancat, un altre és fruit d'un servei territorial traspassat, que és el servei de Protecció als Vegetals, del qual queda una vacant a Lleida per a cobrir, i després un altre, finalment, al gabinet del Conseller. Òbviament, doncs, l'esmena, pel que fa referència al concepte 181, es justifica amb el que ja hem dit respecte al concepte 172.

Res més, moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyors i senyores Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a la Secció 09, Treball, té la paraula el Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats...

El Sr. PRESIDENT: Permeti'm, senyor Escudé: han

estat retirades les esmenes 65 i 67. Queden pendents, doncs, les altres quatre.

El Sr. ESCUDÉ: D'acord. Aquest com sabem tots —fins i tot amb un sentit de lleugeresa, sembla que ens ve a tots una mena de satisfacció— és el darrer Departament que ha estat objecte d'esmenes. D'aquestes quatre esmenes, les tres primeres, la 61, la 62 i la 63, fan referència al tema de què tant s'ha parlat, tant al matí com a la tarda, del concepte 172, del personal contractat, i la 64, a la Seguretat Social corresponent. Per tant, el tema és únic. Se m'ha pregat que sigui telegràfic, i si fos més telegràfic del que penso ser, podria resumir la defensa del text del Dictamen d'octubre 1979. Perquè, en definitiva, tota l'argumentació de les esmenes aquestes rau en la motivació que es posa en l'esmena número 61, que diu: «No justifica l'augment de personal. No hi ha noves transferències.» I fins i tot el senyor Lucchetti, amb sorpresa meua, perquè ell i jo hem col·laborat en el Departament de Treball en els seus temps heroics, s'ha exclamat que es doblés el pressupost d'aquest Departament. I a mi no em sorprèn, al contrari. Si em sorprèn alguna cosa, és que només s'hagi doblat. Perquè pensem que en aquest octubre de 1979 és quan el Departament va rebre les transferències de competències. Vol dir que tots els nou mesos primers de l'any no va tenir ni una sola competència, vol dir que la feina —feina importantíssima, tant en qualitat com en quantitat d'aquest Departament— comença a partir d'octubre de 1979.

És clar, aquí jo voldria donar testimoniatge d'homenatge al Conseller d'aquell moment, el senyor Codina, perquè realment el senyor Codina, l'endemà mateix del nomenament, ja estava a la Conselleria, en un despatx perdut de la Generalitat, atenent treballadors i empresaris que li anaven a exposar els seus problemes. No tenia encara ni una secretària. Aquesta dedicació tan important, tan benemèrita es pot fer en un període d'emergència, però és que pensem que actualment això és totalment impossible. Tinc aquí una pila de xifres que no diré, només en diré dues. Pensin, senyores i senyors Diputats, que en aquests moments la Conselleria de Treball a través dels seus quatre serveis territorials, en el mes de juny té en tràmit més de 24.000 expedients, i, d'aquests 24.000 expedients, n'hi ha 8.700 que han aparegut en certa manera com per art de màgia, procedents de l'Administració Central de Treball. Vol dir que sembla que només aquestes xifres justifiquen extraordinàriament, amplíssimament, aquests complements, aquests suplementes de crèdit. Per tant, doncs, per aquests arguments i molts d'altres que podríem anar insistint en aquest camí, però que en atenció a aquest telegrafisme que es demana, doncs, el deixarem de banda, demanem que es mantingui el text de la Ponència també pel que fa als suplementes de crèdit que la Secció 09 concedia a Treball.

Gràcies, senyor President, gràcies senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Lucchetti desitja rectificar? (Pausa.) Té la paraula el senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, molt breument, jo penso que es tracta únicament de fer referència a algunes de les precisions que s'han fet, algunes que motivaran retirades

d'esmenes perquè crec que és just fer-ho així; únicament el tema d'aquestes Direccions Generals que s'haurien d'haver desafectat, al nostre entendre, de determinats Departaments perquè han aparegut en altres nous.

Nosaltres no plantegem aquí el tema de la incorrecció tècnica des del punt de vista de la comptabilitat pública que, com molt bé vàrem discutir a la Comissió, això està plantejat correctament aquí. Sinó que plantegem el tema polític que, efectivament, com se'ns ha donat aquí —nosaltres, per tant, retirem aquestes esmenes—, allò que volem és que aquestes partides quedin sense utilitzar o, en tot cas, que s'expliqui per què s'utilitzen, i aquesta potser seria l'esmena última de fons que nosaltres fariem si es que tinguéssim temps de fer-la. Però no és un problema que ho prohibeixi l'article 70a), perquè allò que es prohibeix allí no són minoracions, sinó transferències de crèdit, no minoracions, que no en parla, i, en tot cas, per això proposàvem que juntament amb la llei de crèdit extraordinari i amb la de suplement de crèdit s'hagués fet —que el Parlament sí que pot fer-ho, no el Consell Executiu— una proposta de llei de transferències de crèdit que hauria pogut aprovar el Parlament.

A nosaltres ens sembla, efectivament, que és un tema que és important pel fet que per aquest sistema de traspassar Direccions Generals d'un Departament a uns altres de nova creació, es podrien anar desafectant una sèrie de partides de pressupostos que després podrien quedar perfectament sense saber en què es gastaven, i nosaltres, simplement, creiem que s'ha de tenir cura d'aquestes qüestions.

Quant al tema de l'esmena 44, que feia referència a ensenyament i a la que feia referència a sanitat, no recordo el número, jo recordaria simplement que estem en aquest moment tant d'acord amb les qüestions que s'han proposat aquí, que nosaltres ja les havíem retirat prèviament; per tant, m'estalvio ara de dir que ja les havíem retirat prèviament, que creiem que efectivament hi ha un punt d'argumentació que nosaltres acceptem, tot i que amb el Departament de Sanitat nosaltres voldríem fer constar, en tot cas, que si durant sis mesos, des d'octubre del 79 fins a març del 80, la Conselleria ha estat exercint unes competències transferides amb el nivell que ho ha estat fent i no hi ha noves transferències, nosaltres, l'única sorpresa és que ara se'ns digui que es necessita el doble de personal. Aquesta és l'única qüestió que nosaltres volíem fer. Ara, ho admitem, efectivament, i aquesta esmena l'havíem retirada abans, i no voldríem insistir en aquest tema. Res més.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Lucchetti...

El Sr. LUCCHETTI: Perdó. Una última qüestió: les dues esmenes referents al Departament de Treball, les retirem també.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Lucchetti, si entenc bé, s'han retirat les esmenes 12, 13, 14, 15, 18, 19, 20, 21, és a dir, totes les de la Secció 02 i, a més, les esmenes 61, 62...

El Sr. LUCCHETTI: I la 41 i la 42.

El Sr. PRESIDENT: I la 41 i la 42. Molt bé. El senyor Armet desitja rectificar? Té la paraula el senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup Socialista no vol fer una intervenció de

rectificació fent referència a cadascun dels temes que els diferents parlamentaris del Grup de Convergència i Unió han anat exposant en relació amb cadascuna de les seccions, perquè en la intervenció inicial, tant la d'aquest matí com la d'aquesta tarda, s'ha exposat quins eren els criteris globals o quins eren els criteris que feien que el Grup Socialista mantingués les esmenes relatives al tema de les noves contractacions. La nostra voluntat no ha estat gens ni mica —i s'ha dit així— un retall quantitatiu; allò que nosaltres volíem, evidentment, era poder, en tots aquells casos en què hi hagués una explicació administrativa, política, de coherència interna de l'actuació del Consell Executiu, fer les retirades convenientes de les esmenes. Ens hauria agradat que hagués estat en comissió, això no ha estat possible, em sembla que és un tema que ha estat centrat amb excessiva amplitud i no m'hi referiré amb més profunditat.

Al que sí voldria fer, diguem-ne, esment, és que en la intervenció anterior, quan s'han retirat les esmenes del Departament d'Ensenyament, no és que el Departament d'Ensenyament sigui modèlic, no és aquest el tema, no és que el Departament d'Ensenyament sigui l'auster i que nosaltres valorem l'austeritat; el que nosaltres valorem és un principi de coherència, en aquest cas era un símbol i no diem tampoc que el Departament d'Ensenyament fos el més coherent. El que ens preocupa és l'absència d'una coherència, i nosaltres estàvem absolutament disposats que, si es mantenia una coherència pel que fa a la política de noves contractacions, de nous Departaments de la Generalitat, de suplement de crèdit per a Conselleries existents, amb una proporció, amb uns criteris determinats, amb uns criteris d'eixamplament de les Diputacions en funció d'un programa d'actuació d'urgència, uns criteris de contractació, de contractes administratius temporers, en el sentit que s'ha assenyalat aquest matí, i que això hagués estat fet amb una coherència juntament amb la política de complements, nosaltres hauríem retirat totes les esmenes. I possiblement podríem admetre un pressupost molt més elevat que el que aquí se'ns presentava.

Els temes de fons els hem plantejat damunt de la taula i han estat a bastament, em sembla, exposats pel nostre Grup. Per tant, no ens agradaria entretenir més els senyors Diputats i crec que seria hora de passar a la votació.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, anem a passar ara a les votacions. (*El senyor Subirà i Rocamora demana per parlar.*) Ah, sí, per rectificació...

El Sr. SUBIRÀ I ROCAMORA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, vull consumir molt breument, brevíssimament, aquest torn de rectificació fent referència al torn de rectificació del senyor Lucchetti.

El que nosaltres difícilment podem deixar sense contestar és el judici d'intencions que el Diputat senyor Lucchetti fa en relació amb el que pensa fer el Consell Executiu amb les partides duplicades que quedaran com a conseqüència de la tècnica adoptada de suplement.

Hem dit i hem repetit que aquestes partides quedaran eliminades tan bon punt legalment sigui possible. El que passa és que les persones de vegades tenim tendència a suposar en els altres, doncs, intencions pròpies. Això ho

dic perquè hi ha hagut unes esmenes, precisament relacionades amb el Departament de Sanitat, que han estat retirades pel Partit Socialista Unificat i a les quals ara em veig obligat a referir-me. Es tracta, concretament, de l'esmena 48, que ha estat retirada. L'esmena 48 consistia concretament a rebaixar a un milió de pessetes la proposta que la Conselleria feia per a estudis i dictàmens emesos per persones alienes al Departament, i la proposta que feia la Conselleria eren dos milions vuit-centes setanta-cinc mil. La resposta precisa i estricta, i amb això acabo, que teníem preparada —i això sí que és una cosa que es va fer en època de la Generalitat provisional, del Consell Executiu anterior, en el Departament de Sanitat— diu que, precisament, aquesta partida no s'ha augmentat: es proposen les mateixes dos milions vuit-centes setanta-cinc mil pessetes que va tenir el Departament durant tot l'any passat. Si ara surten només cinc-centes cinquanta-quatre mil pessetes com a crèdit inicial, és a causa d'una ordre de transferència de crèdits entre partides aprovada pel Consell Executiu amb data 17 de març de 1980, per tal de poder afrontar determinades despeses de personal. De manera que, en la situació de la Generalitat provisional i en la situació de certa provisionalitat present, tots ens hem vist obligats, qui més qui menys, a fer tocs, retocs i moviments en el pressupost. Ara bé, vull acabar assegurant al senyor Lucchetti que, efectivament, podrà comprovar amb la presentació del pressupost de 1980 que aquestes partides duplicades per causa de la tècnica adoptada en la presentació dels suplementos seran corregides.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, havent-se acabat les intervencions a favor i en contra de les esmenes, podem passar a les votacions.

(El senyor Martín i Toval s'aixeca per parlar.)

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, convindria segurament, donat que hi ha moltes esmenes i em fa l'efecte que moltes retirades, fer abans un seguiment de les retirades i de les no retirades perquè creiem que hi ha hagut, segurament, algun canvi o algun error, almenys en les nostres i en qui parla, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Aleshores, han estat retirades totes les esmenes a la Secció 02, Presidència, números 12, 13, 14, 15, 18, 19, 20 i 21, totes elles del Partit Socialista Unificat de Catalunya. A la Secció 03, Governació, no ha estat retirada cap esmena. Queden, doncs, en peu les esmenes 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29 i 30. Les unes del Partit Socialista Unificat, les altres del Grup Socialista. A la Secció 04 ha estat retirada únicament l'esmena número 38 del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, i queden en peu les esmenes 32, 33, 34, 35, 36, 37 i 39. A la Secció 05, Ensenyament, han estat retirades totes les esmenes. A la Secció 06, Sanitat i Seguretat Social, han estat retirades les esmenes 46, 48 i 49 del Partit Socialista Unificat i queden en peu les esmenes 45 i 47 del Grup Socialista. A la Secció 07, Política Territorial i Obres Públiques, han estat retirades les esmenes 51, 53, 54, 55, 56 i 57, i queden en peu només les 50 i 52 del Grup Socialista. A la Secció 08, Agricultura, no ha estat retirada cap esmena i queden en peu les dues esmenes 58 i 59 del Grup Socialista. I, finalment,

a la Secció 09, Treball, han estat retirades les esmenes 61, 62, 65 i 67 i queden en peu les esmenes 63 i 64 del Grup Socialista.

(El senyor Martín i Toval s'aixeca per parlar.)

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Les esmenes 63 i 64 també són retirades.

El Sr. PRESIDENT: També són retirades. Moltes gràcies. Aleshores, a l'hora de la votació, que ha arribat per fi, la votació en bloc presenta algunes dificultats, perquè hi han nombroses esmenes del Grup Socialista i del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat que s'encavallen. És a dir, per exemple, les dues esmenes 25 i 26 del Partit Socialista Unificat, totes dues equivalen a l'esmena 24 del Grup Socialista, i l'esmena 27 del Grup Socialista equival a l'esmena 28 del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. En aquest cas, no hi hauria problema, però, en canvi, l'esmena 29 del Grup Socialista demana la supressió total del concepte corresponent, mentre que l'esmena 30 del Partit Socialista Unificat demana només una reducció parcial. I el mateix passa amb les parelles d'esmenes 32-33, 34-35 i 36-37. Aleshores, potser seria preferible, en comptes de votar en bloc... *(Remor de veus.)*

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, nosaltres demanàrem votació separada de l'esmena número 30. *(Remor de veus.)* Senyor President, encara li faré, em penso, la feina més fàcil.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: El nostre Grup retira, en la mesura que estiguin més apartades que el text del Grup parlamentari del PSUC, que el text del projecte, l'esmena corresponent, de manera que, per exemple, la 29 és retirada en relació amb la 30.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. La 32 en relació amb la 33, la 34 en relació amb la 35 i la 36 en relació amb la 37. Estem d'acord? *(El senyor Martín i Toval assenteix.)* Molt bé. Ara sí que això ha quedat realment molt simplificat i han quedat retirades les esmenes 29, 32, 34 i 36 del Grup Socialista. I ara sí que realment això ha quedat molt simplificat i es pot passar a les votacions en bloc. De manera que comencem, doncs, votant en bloc les esmenes del Partit Socialista Unificat, amb el benentès que el destí que tinguin les esmenes 25 i 26 determina el destí de la 24 socialista i el mateix per a l'esmena 28 que determina el destí de l'esmena 27 socialista. Molt bé, doncs, aleshores, anem a votar ara les esmenes 25, 26, 28 i 30 de la Secció 03, Governació; les esmenes 33, 35 i 37 de la Secció 04, Economia i Finances, i cap més.

(El senyor Martín i Toval s'aixeca per parlar.)

El Sr. MARTÍN I TOVAL: La 30 separatament, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'esmena número 30. Molt bé, doncs aleshores, si els sembla, votarem en aquest cas les esmenes 25, 26 i 28 de la Secció 03 i les esmenes 33, 35 i 37 de la Secció 04. D'acord? Ah, les esmenes 22 i 23 queden pendents. Sí, en aquestes no hi havia encavallament, és veritat. Bé, doncs, votem les esmenes 22, 23, 25, 26 i 28 de la Secció 03, Governació, i les esmenes 33, 35 i 37 de la Secció 04, Economia i Finances, totes elles del Partit Socialista Unificat de Catalunya i les úniques pen-

dents, amb l'excepció de l'esmena 30 d'aquest Grup parlamentari.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquestes esmenes, que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que votin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Les esmenes 22, 23, 25, 26, 28, 33, 35 i 37 de la Secció 03 i de la 04 han estat rebutjades per 48 vots a favor, 67 vots en contra i una abstenció.

Com a conseqüència d'aquesta votació, queden ja també sense vigència les esmenes 24 i 27, del Grup Socialista. Aleshores passem ara a la votació de les altres esmenes del Grup Socialista. Ah, bé, primer l'esmena número 30, del Partit Socialista Unificat, per a la qual s'havia demanat votació separada. L'esmena número 30 de la Secció 03, Governació.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb l'esmena número 30, que es posin drets.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Per 51 vots a favor i 67 en contra ha estat rebutjada l'esmena número 30 a la Secció 03 del Partit Socialista Unificat.

Bé, ara sí que podem passar a votar les esmenes mantingudes pel Grup Socialista que queden encara en peu, i que són les següents: l'esmena número 39 a la Secció 04, Economia i Finances, les esmenes números 45 i 47 a la Secció 06, Sanitat i Seguretat Social, les esmenes números 50 i 52, a la Secció 07, Política Territorial i Obres Públiques, les esmenes 58 i 59 a la Secció 08, Agricultura, i cap més. Els senyors Diputats volen que ho repeteixi o ha quedat ja suficientment clar? *(Pausa.)* Molt bé.

Aleshores, els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquestes esmenes que he enumerat que vulguin posar-se drets.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Les esmenes enumerades anteriorment, és a dir, les esmenes 39, 45, 47, 50, 52, 58 i 59 han estat rebutjades per 49 vots a favor, 67 en contra i una abstenció. Per tant, han estat rebutjades totes les esmenes relatives a l'estat de despeses, i ara podem passar ja a la votació del preàmbul i de l'articulat. Tal com s'havia indicat votarem separatament el preàmbul i l'articulat. Tal com s'havia indicat votarem separatament el preàmbul i l'articulat. ¿Desitgen seguir l'ordre o votar primer l'articulat i finalment el preàmbul? *(Hom demana que es voti primer l'articulat.)* Primerament l'articulat. Molt bé, aleshores podem votar-lo globalment? *(Hom fa senyals que no.)* No, per separat. Molt bé. Comencem, doncs, amb l'article de l'articulat, sobre el qual no cal fer, en el text del Dictamen, cap modificació de xifres, ja que les esmenes a l'Estat de despeses han estat rebutjades. De manera que el votem íntegrament en el text del Dictamen.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del dictamen per a l'article 1 que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que estiguin en contra de l'article primer?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

L'article 1 del Dictamen de la Comissió ha estat aprovat per 69 vots a favor, 49 vots en contra i 1 abstenció.

(El senyor Martín i Toval s'aixeca per parlar.)

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Nosaltres a partir d'ara demanariem, senyor President, la possibilitat de votar la Disposició Addicional Primera i la Disposició Addicional Segona juntament amb l'article 2, llevat de l'incís final del primer paràgraf, és a dir, traient-ne «per un import de ics milions de pessetes».

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín, jo crec que podem votar conjuntament la Disposició Addicional Primera i la Segona, però em sembla que no podem votar un article traient-ne un incís, que és una part essencial d'aquest article. Per tant, votarem separatament l'article 2 i les disposicions addicionals.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, la part essencial d'aquest article no és l'import, perquè l'import ha estat votat en l'article primer. L'important d'aquest article és la manera de finançament, i és justament a aquest tema al qual nosaltres tenim l'esmena, i en aquest sentit nosaltres varem votar en Comissió a la definitiva sortida que es va donar a la forma de finançament. Per això pensem que en el Ple no hauríem de votar d'una altra manera que de la forma de finançament. Ara bé, si el senyor President creu que s'ha de votar d'una altra manera...

El Sr. PRESIDENT: No!

El Sr. MARTÍN I TOVAL: ...no podem votar a favor, i em sap greu.

El Sr. PRESIDENT: El President no té absolutament cap preferència en aquest cas. ¿Tots els Grups parlamentaris estan d'acord que es voti en la forma que indica el senyor Martín? *(Ningú no s'hi manifesta en contra.)* Bé. En aquest cas votarem, doncs, com indica el senyor Martín, l'article 2, exceptuant-ne l'incís que diu «per un import de 351 milions, etc». I a més a més, conjuntament, la Disposició Addicional Primera i la Disposició Addicional Segona.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord amb el text del Dictamen per a l'article segon, amb l'exclusió indicada, i per a la Disposició Addicional Primera i la Segona que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Per unanimitat dels presents han quedat aprovats l'article 2, exceptuada la quantitat que fixa el finançament i les Disposicions Addicionals Primera i Segona.

Passem ara a la votació d'aquest incís exclòs del text de l'article 2, és a dir, el que diu «per l'import de 351.799.248 pessetes».

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquesta xifra que es posin dempeus.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Aquest incís que s'havia exclòs anteriorment i que dóna quantitat del finançament de les despeses aprovades ha estat aprovat per 69 vots a favor i 49 en contra.

Amb aquesta votació queda aprovada la totalitat del Projecte de Llei de Concessió d'un Suplement de Crèdit per al Finançament de Determinades Despeses de Funcionament de la Generalitat i del Parlament de Catalunya, excepte el preàmbul, que, encara que no sigui una part dispositiva, també cal votar.

Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el preàmbul que vulguin alçar-se.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

Queda, doncs, aprovat per unanimitat dels presents el preàmbul al projecte de llei que hem estat discutint aquesta tarda i, per tant, aprovada la totalitat del text segons el Dictamen de la Ponència.

Senyors Diputats, no hem esgotat avui l'ordre del dia. Queda encara un tercer punt, però és criteri de la Mesa i dels Portaveus que és preferible ja constituir qualsevol nova Comissió, en els termes que estableix el Reglament, que quedarà en vigència demà. De manera que no continuarem aquesta sessió, fora que ara hi hagi explicacions de vot. *(El senyor Pedrós demana la paraula per fer explicació de vot.)* Per a explicació de vot té la paraula el senyor Pedrós.

El SR. PEDRÓS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, intentaré de ser al màxim de breu. Fins i tot nosaltres hem estat dubtant fins a l'últim moment si fèiem ús o no d'aquest dret d'explicació de vot del tema. En principi estàvem disposats a no dir res, ja ho ha explicat el senyor Martín. Crec que ho ha explicat, a més, d'una manera prou àmplia, jo creia que clarament i potser satisfactòriament, però, després de la intervenció del senyor Lucchetti, resulta que no. És clar, se'ns ha dit que sí, que nosaltres varem anar a Comissió amb unes esmenes, una a cada un dels projectes de llei, a la totalitat, però que estàvem molt a punt de retirar-les de seguida. Bé, jo crec que això és absolutament incert i no s'ajusta a la realitat del tema, i ho dic perquè aquí potser hem estat oblidant que la Comissió de Seguiment va tenir tres sessions, una el divendres divuit. El divendres divuit, nosaltres no varem pas retirar cap de les dues esmenes per raó que no es va presentar cap circumstància que fes necessari que les retiréssim.

En canvi, a la sessió segona de la Comissió de Seguiment, en aquest cas pel tema de les dues lleis pressupostàries, sí, perquè es va presentar una esmena transaccional.

Per no fer-los, una intervenció pesada, però, diré que, òbviament, aquestes dues esmenes transaccionals, una per a cada un dels dos projectes de llei, realment ens van donar satisfacció total i completa, i això és el que va motivar que retiréssim l'esmena. Em fa l'efecte que no hauríem de dir res més. Jo, potser faria un punt de precisió, jo sóc el Diputat de la baldufa, que deia de manera amigable l'amic i company Armet, i, aleshores —i aquesta és una advertència que varem fer a la Comissió de Seguiment i que valdria la pena de reiterar-la ara al Consell Executiu—, és a dir, nosaltres creiem que —i a la Comissió Mixta de traspassos hi ha aquest problema latent—, nosaltres creiem que hi ha funcionaris de l'Estat que estan reticents respecte de com acabaran d'adscriure's i d'encaixar en la funció pública dins de la Generalitat. Aleshores, la preocupació és que no guarda gaire relació, no hi ha una estructura piramidal a cada una de les seccions del pressupost, a cada una de les seccions de la Generalitat. Se'ns va explicar a la Comissió de Seguiment que, és clar, que es deixen uns espais per a col·locar-hi aquests senyors quan arribin transferits. El que succeeix és que

aquests espais donen una estructura piramidal, però truncada, i jo m'atreveiria a dir que si hi ha un criteri, potser no confessat, del Consell Executiu, però que com a mínim apareix en el pressupost i que a mi em preocupa. És a dir que el truncament comença des del Cap de Secció en avall, és a dir, que aparentment no sembla que hi hagi pensat lloc al nivell de Caps de Servei per als funcionaris que vindran. Crec que això explica i pot retardar traspassos de serveis, perquè en definitiva aquests funcionaris, en aquests moments, no tenen clar quina serà la seva promoció, no tenen clar quina serà la qualitat de les tasques que se'ls encomenaran; l'únic que tenen clar és que de moment aniran a tenir els mateixos sous, però potser amb menys feina i amb feina menys qualificada. Crec que això explica una posició realment raonable que hi ha en el fons d'aquest problema, dintre del tema de les resistències del funcionariat. Crec que això, dintre del pressupost, dona un cert joc i jo crec que a l'hora de discutir el pressupost del 81 serà el moment per a estudiar el tema amb una certa profunditat, però, realment, em preocuparia, ens preocupa, que d'alguna manera s'estigués produint d'aquesta manera des del Consell Executiu, perquè això ens crearia algun tipus de dificultat.

De tota manera, jo crec que ara fa molta calor, és molt tard, després de l'estiu, a la tardor, en parlarem a bastament del pressupost. Només voldria dir que molts dels temes que avui s'han tractat aquí, i que s'han respost després, potser amb massa extensió, el lloc de haver-ho explicat hauria estat la Comissió i el Ple no hauria de ser fatigat amb aquests temes. Espero que quan fem el pressupost del 81, doncs, això ens permeti de ser més àgils i més lleugers.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Algun altre Grup parlamentari vol explicar el vot? *(Pausa.)* El Diputat senyor Fornas, del Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. FORNAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, crec que aquest matí ja he fet també l'explicació de vot d'aquest segon Projecte de llei. M'excuso d'aquest lapsus, que s'ha sumat a altres lapsus col·lectius que s'han produït aquest matí també, i vull afegir que no té res a veure amb la finalitat del vot de cap classe —frase, potser facilona, que es torna en contra d'actituds, de vegades, dels mateixos que l'expressen.

No vull ser reiteratiu, no he de dir res més, i potser només afegir amb el que he acabat aquest matí, de desitjar bona sort al Govern perquè obtingui les màximes facilitats a Madrid per a poder continuar amb profit el nostre Estatut d'Autonomia.

Res més, moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: No havent-hi altres explicacions de vot, queda, doncs, clos el debat. Com deia abans als senyors Diputats, demà entrarà en vigor el nou Reglament i tenint en compte que, segons l'article 55, els períodes ordinaris de sessions no poden tenir lloc els mesos de juliol i d'agost, evidentment, la sessió de demà serà la darrera fins al mes de setembre.

Havent-se, doncs, de retirar el Parlament en vacances, és necessari, prèviament, haver nomenat la Diputació Permanent per a complir amb el Reglament, i aquest nomenament s'ha de fer d'acord amb l'article 51. A fi de

facilitar-ho, demanàrem als Grups parlamentaris que, a partir de demà al matí a les 9, donessin compte de la seva constitució, ratificant la seva constitució actual o modificant-la si s'escau, sempre d'acord amb el Reglament.

(El senyor Ribó s'aixeca per parlar.)

El Sr. RIBÓ: Senyor President, nosaltres interpretem, d'acord amb el Reglament aprovat que entrarà en vigència demà, d'acord amb l'article que parla concretament de l'elecció de la Mesa, article 31, que diu: «El Ple elegeix els membres de la Mesa en la sessió constitutiva del Parlament», entenem, per tant, que, lligant aquest article amb l'article 18, fins que no sigui elegida la Mesa definitiva no ens escau complir amb els requisits de l'article 18 per a convocar la Mesa.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Ribó, l'article 18 no diu enlloc que sigui Mesa provisional o definitiva, diu «la Mesa», simplement, diu «En el termini dels vuit dies hàbils posteriors a la constitució del Parlament, cada Diputat ha de presentar a la Mesa una declaració signada on expressarà el Grup parlamentari a què desitja d'ésser adscrit». Per tant, jo no crec que aquesta interpretació

pugui ser vàlida, en tot cas la Mesa es reunirà demà al matí i podrà examinar-ho ja que, d'acord amb el Reglament, és la Mesa qui ha d'interpretar el Reglament. Però jo anticipo que per la meua banda no crec que aquest article sigui aplicable.

(El senyor Martín i Toval demana per parlar.)

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, nosaltres, en relació amb aquest tema i als efectes d'orientació, creiem que aquest Parlament ja ha estat constituït i, per tant, que la sessió constitutiva ja ha passat.

El Sr. PRESIDENT: En tot cas, constituït o no, ara entra en vigor el Reglament i hem d'aplicar les normes del Reglament i demà, doncs, hem de constituir la Diputació Permanent que ha d'estar, crec, absolutament constituïda abans que el Parlament pugui acabar aquest període de sessions.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, només ho dic als efectes de l'aplicació de l'article 31.

El Sr. PRESIDENT: Bé, senyors Diputats, no havent-hi res més a tractar avui, doncs, continuarem aquesta sessió demà a les 12 del migdia. Se suspèn la sessió.

(Falten cinc minuts per a les set de la tarda.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes del cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament complimentada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLETA DE SUBSCRIPCIÓ

(Nom) .....
carrer ....., núm. ....
telèfon .....; població .....
districte postal .....
desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord
amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia ..... de ..... de .....
fins al 31 de desembre de 198....
Amb aquesta finalitat, i amb data ..... de ..... de 198.... envia
per ..... (gir / taló al portador) núm. .... la quantitat de ..... pessetes.

..... de ..... de 198....

Signatura.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Secció de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona - 3.
Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 1.500 pessetes. Número solt: 40 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona - 15.

Dep. Leg. B-27.966-80.

